ZIUA SE APROPIE

MESAJ DE AVERTIZARE ȘI SPERANȚĂ
A UNUI NATIV ISRAELIAN
ASUPRA ZILELOR DIN URMĂ

AMIR TSARFATI

ZIUA SE
APROPIE

ZIUA SE
APROPIE

MESAJ DE AVERTIZARE ŞI SPERANŢĂ
A UNUI NATIV ISRAELIAN
ASUPRA ZILELOR DIN URMĂ

AMIR TSARFATI

Traducere: Aurora Răsbici

Alfa Omega Publishing
2020, Timişoara

Publicată în original în limba engleză sub titlul:
The Day Approaching

Harvest House Publishers Eugene, Oregon 97408
www.harvesthousepublishers.com

Copyright © 2020
Amir Tsarfati

Tradusă în limba română şi publicată cu autorizare.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei.

Traducere: Aurora Răsbici
Corectură: Daniela Groza şi Mirela Peţan
Prelucrare grafică: Bianca Lazea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Tsarfati, Amir
Ziua de apropie : mesaj de avertizare şi speranţă a unui nativ israelian asupra zilelor din urmă / Amir Tsarfati ; trad.: Aurora Răsbici. -
Timişoara : Alfa Omega Publishing, 2020
ISBN 978-606-045-015-3

I. Răsbici, Aurora (trad.)
2

Versiunea în limba română: **Ziua se apropie**
Copyright © 2020 Alfa Omega Publishing

Editura: Alfa Omega Publishing
C.P. 1141, O.P. 8
300890 - Timişoara, România
Tel/Fax: + (40) 256-284.912

E-mail: info@alfaomega.tv
Comenzi online: www.alfaomega.tv/librarie

ISBN 978-606-045-015-3

Copiilor mei, Ariel, Maayan, Elad şi Eilon.
Datorită vouă inima îmi e mândră şi viaţa plină. Vă iubesc.

Mulțumiri

În primul și primul rând, vreau să Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru credincioșia Lui pe parcursul vieții mele. Înainte să mă fi născut, El m-a iubit profund și a avut un plan pentru viața mea. Ce binecuvântare este să-I slujesc Mântuitorului în fiecare zi!

Vreau să-i mulțumesc soției mele, Miriam, și celor patru copii ai noștri, a căror dragoste și sprijin pentru mine nu au pălit niciodată, deși Dumnezeu m-a trimis de multe ori departe de casă. Un soț și un tată nu ar putea fi mai binecuvântat decât sunt eu.

Vreau să mulțumesc echipei mele de la Behold Israel pentru dragostea, sprijinul și dedicarea lor. H.T. și Tara, Mike și Sharon, Gale și Florene, Donalee și Jeff, Andy și Gail, Wayne și Cyndie, Joanne, Nick, Kayo, Tina, Jason și Shane – lucrarea nu ar fi fost ceea ce este astăzi fără parteneriatul vostru statornic.

Mulțumesc, Barry Stagner și Rick Yohn pentru înțelepciunea și înțelegerea voastră bogată a Cuvântului lui Dumnezeu.

Mulțumesc, Bob Hawkins Jr., Steve Miller și echipei minunate de la Harvest House.

În cele din urmă, mulțumesc, Steve Yohn, că ai pășit în această călătorie alături de mine.

CUPRINS

Capitolul 1: Cât de curând 9
Capitolul 2: Pilda smochinului
și ultima generație 25
Capitolul 3: Intensificarea separării 41
Capitolul 4: O perioadă extinsă de 70 de săptămâni 55
Capitolul 5: Umbra cu bătaie lungă a Paștilor 73
Capitolul 6: Umbra cu bătaie lungă a celorlalte sărbători 83
Capitolul 7: Priveliștea din Orientul Mijlociu 99
Capitolul 8: Priveliștea din Israel 115
Capitolul 9: Când cel care împiedică încetează să mai împiedice 127
Capitolul 10: Între timp, sus în cer... 143
Capitolul 11: Mileniul - începutul celor o mie de ani 157
Capitolul 12: Mileniul – Cine rămâne în zonă? 171
Capitolul 13: Mileniul - mai mult decât o lungă pauză 185
Capitolul 14: O privire asupra cărților 199

Note de final 215

Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejdii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.

EVREI 10:23-25

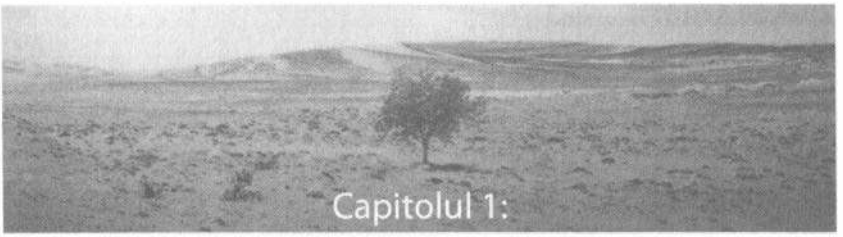

Capitolul 1:

CÂT DE CURÂND

ÎN MULTE DIMINEȚI MĂ TREZESC, îmi torn o ceașcă de cafea, apoi îmi iau Biblia și merg pe veranda din spate. În timp ce mă așez comod în scaunul capitonat urmăresc scena uluitoare dinaintea mea. Mile întregi de sol fertil colorat de recoltele îmbelșugate semănate în el. Deseori bate și o briză ușoară de care păsările prădătoare profită la maxim ca să-și vâneze prada speriată. Admirând această frumusețe, adesea primul meu gând este: *Cafeaua este cea mai mare dovadă că există un Dumnezeu Creator.* Însă cel de-al doilea gând pe care-l am este cât de incredibil este că, teoretic, în mai puțin de un deceniu-două, întreaga vale dinaintea mea se va umple de armatele multor națiuni. Acestea se vor uni ca să mărșăluiască înspre sud și să distrugă orașul Ierusalim.

Vedeți voi, acea priveliște minunată din spatele curții mele este Valea Izreel, cunoscută și ca Valea Meghido, cunoscută și ca Valea Armaghedonului. Dacă voi vedea acele armate adunându-se, voi fi alertat să fac următoarele lucruri: în primul rând, voi ști că Israel a suferit deja un atac devastator – cel mai probabil de natură nucleară. Voi ști că s-a ridicat un lider mondial puternic, care va uni națiunile pământului. Voi ști că pământul a fost devastat de cutremure și foamete și alte dezastre naturale. Voi ști că a fost construit un nou templu în Ierusalim. Și voi ști că Muntele Măslinilor este pregătit să simtă picioarele Mântuitorului care Se întoarce și care va reveni în calitate de Rege al regilor și Domn al domnilor.

De asemenea, voi ştiu că nu voi fi aici să văd aceste lucruri întâmplându-se. Dacă acele armate vor fi în vale, eu nu voi mai fi aici sus, sorbindu-mi cafeaua, bucurându-mă de priveliştе. Deja voi fi în ceruri. Mă voi afla în prezenţa Mântuitorului, fiind răpit de El cu şapte ani în urmă. Şi mă voi pregăti să mă întorc încă o dată pe pământ alături de El. Aşadar, dacă plănuiţi să fiţi încă prin preajmă la finalul necazului, vă las cheile sub preş – ar trebui să fie o priveliştе pe cinste.

Dumnezeu Îşi pune planul în aplicare. Va veni curând o zi în care biserica va fi luată ca să-L întâlnească pe Isus în aer. Va veni o vreme în care Dumnezeu va disciplina poporul Israel într-un mod care îl va conduce în cele din urmă la pocăinţă. Şi va veni o zi în care cei care au respins darul fără de plată al mântuirii lui Dumnezeu vor suferi mânia Lui, din pricina păcatelor lor.

Nu *ce*-ul acelei zile este principala întrebare din această carte. Am abordat răpirea şi pe Anticrist în detaliu în cartea mea publicată anterior, „*Ceasul de pe urmă*". Chiar dacă în „*Ziua se apropie*" vom aborda anumite evenimente din cadrul necazului cel mare, principala noastră focalizare în cartea de faţă va cădea pe *când.*

Este timpul să fiu 100% sincer cu voi. Nu am nici cea mai mică idee care sunt ziua şi ceasul în care Isus Se va întoarce. Însă sunt într-o companie bună. Nimeni nu ştie ziua şi ora. Îngerii nu ştiu. Nici măcar Fiul lui Dumnezeu nu ştie. Isus a spus: „Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Matei 24:36). Tatăl are plănuit totul, minut cu minut, însă Îşi ţine cărţile ascunse. Ce pot să vă spun este că, pe măsură ce văd evenimentele care se desfăşoară în lumea din jurul nostru, cred cu fermitate că ziua întoarcerii lui Isus, se apropie cu mare viteză.

Nu ştiu voi cum sunteţi, însă eu abia aştept ziua în care-L voi vedea pe Isus. Mă gândesc la ea. Îmi imaginez cum va fi. Studiez

Scripturile ca să învăț tot ce pot despre acea zi. Această tânjire de a-mi vedea Mântuitorul nu se regăsește doar în inima mea, ci și pe buzele mele. Cred că noi trebuie să ne proclamăm dorința ca Isus să revină. Apostolul Ioan a scris în cartea Apocalipsa: „Și Duhul și Mireasa zic: 'Vino!', și cine aude să zică: 'Vino!', și celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!" (Ioan 22:17). Chiar Ioan și-a exprimat dorința, când a spus: „Vino, Doamne Isuse!" (versetul 20). I-ați cerut lui Isus să Se întoarcă? V-ați exprimat entuziasmul de a-L vedea și dorința de a fi cu El pe vecie? V-ați oprit vreun moment să vă închideți ochii și să vă imaginați cum va fi totul?

Imaginați-vă că vă aflați cu familia în jurul mesei. Sunteți pe cale să luați prima îmbucătură din porția minunată de spagetti bolognese gătite de soția dumneavoastră, când simțiți că ceva se întâmplă – o furnicătură, un sentiment de ușurare - și, brusc, vă aflați în aer. Pe măsură ce vă înălțați împreună cu familia, abia aveți timp să observați uimirea de pe chipurile lor, când un alt chip vă atrage atenția. Îl recunoașteți instant, deși nu l-ați mai văzut niciodată. Este chipul lui Isus, în glorie și maiestate. Toate suferințele, temerile, îngrijorările și întristările din lume rămân în urmă, în bucătăria părăsită de curând. Când veți păși în veșnicie, vă așteaptă doar bucurie, pace și fericire. Aceasta este răpirea. Nu este doar o poveste. Nu este un basm religios menit să ne facă să ne simțim bine. Este un eveniment real care ca avea loc într-un timp real din lumea reală. Trebuie să recunosc că, pe măsură ce călătoresc pretutindeni pe glob, mă uimește cât de mulți creștini din bisericile pe care le vizitez nu cred în răpire. Alții, nu doar că nu cred în ea, ci și au o atitudine de ostilitate față de aceasta. Nici măcar nu vor să audă de răpire.

Cu puțină vreme în urmă, vorbeam cu un prieten de-al meu care este pastor și care mi-a spus că, mai degrabă decât să aștepte evenimentul domniei lui Hristos pe pământ, el crede că noi trăim

acum în Împărăția lui Dumnezeu. El susține că toate evenimentele din Apocalipsa au avut loc în anul 70 d.Hr, când Roma a distrus templul și a măcelărit mii de evrei, a fost potolită mânia lui Dumnezeu. Nu mai este nevoie de judecată și nici de iad. Domnul nostru îi va mântui în cele din urmă pe toți. Am fost șocat să aud în ce mare înșelăciune se află acest pastor.

Trăim într-o vreme de mare anticipație privind întoarcerea cât de curând a lui Hristos, însă este, de-asemenea, o vreme de mare apostazie. Mulți anticriști există azi în lume, atât în afara biserici, cât și în interiorul ei. În calitate de credincioși, trebuie să cunoaștem adevărul planului lui Dumnezeu pentru omenire și cum anume ne potrivim noi în acesta. Din această cunoaștere ne descoperim misiunea și nădejdea.

DUMNEZEU VREA SĂ ÎI CUNOAȘTEȚI PLANURILE

Titlul acestui capitol este „Cât de curând". Dacă ați fost vreodată într-un tur pe care-l conduc, veți recunoaște imediat această expresie. Le spun aceste cuvinte celor care își termină de sorbit cafeaua sau caută pe internet următorul produs din lemn de măslin pe care să-l cumpere, în timp ce toată lumea îi așteaptă în autocar de cel puțin 50 de ori pe zi. Adeseori sunt urmate de datul ochilor peste cap sau de indicarea ceasului meu. Dacă acești întârziați și-ar fi luat timp să privească în jur, ar fi înțeles că sunt singurii membri ai turului care s-au îndepărtat de restul grupului.

Dacă ne oprim să privim în jurul nostru, nu am putea să nu ne dăm seama că există un sentiment puternic de „cât de curând" în lume. Pentru mine este atât de evident, și nu sunt singurul care simte asta. La începutul anului 2017, numărul căutărilor pe Google al „celui de-al treilea război mondial" a atins cel mai înalt nivel. Ce anume a stârnit această agitație? Combinația dintre creșterea activităților președintelui Donald Trump în Siria și afacerile lui cu Coreea de Nord. Ambele situații s-au domolit de la acel

moment de panică națională, dar încă persistă acel sentiment că ceva semnificativ se întâmplă. Avem clădite în interiorul nostru o curiozitate referitoare la ce se va întâmpla în viitor și un sentiment că felul în care arată acum lumea va avea un sfârșit.

Mare parte din curiozitatea aceasta izvorăște din teama de necunoscut. Ziarele și programele de televiziune non-stop îi bombardează constant pe cititori și telespectatori cu motive pentru care să fie îngroziți dacă președintele SUA face cutare lucru, sau Iran face cutare lucru, sau Coreea de Nord face ceva. Nu cu mult timp în urmă, un titlu din *The Telegraph* suna așa „Lumea 'în pragul războiului termo-nuclear', Coreea de Nord punând la cale teste care l-ar putea întărâta pe Trump." Încercați să mai dormiți bine după ce citiți asta. Oamenii acuză creștinii și Biblia că transmit negativism, când, de fapt, media este negativistă. În contrast, Hristos și Biblia aduc nădejde. Hristos și Biblia spun: „Da, în cele din urma această lume va fi distrusă. Dar, lăsați-Mă să vă spun cum vă puteți asigura zborul departe de aici, înainte ca asta să se întâmple."

Dumnezeu vrea să Îi cunoașteți planurile – cu privire la lume, la Israel, la biserică și la voi înșivă. Vă interesează să cunoașteți adevărul? Atunci, trebuie să alergați la Cel care l-a pus la cale. El deja a scris ce are să se întâmple; doar trebuie să citiți. De unde ar trebui să începeți? Tot ce trebuie să știți despre ce urmează ne-a fost descoperit prin profeții lui Dumnezeu.

Acești profeți au fost personaje credincioase, dar totuși tragice. Ultimul lucru pe care cineva voia să-l audă de la Dumnezeu era: „Ghici ce? Te aleg să fii profetul Meu." Viața profeților era destinată să fie plină de chinuri, suferință și durere. Și totuși, aproape fiecare dintre ei a ridicat mâna când Dumnezeu i-a chemat. Când El a întrebat: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?", la fel ca Isaia, toți au făcut un pas în față, spunând: „Iată-mă, trimite-mă!" (Isaia 6:8)

În zilele noastre, toți vor să fie profeți. Bănuiesc că se datorează faptului că există câștiguri în a fi profet. Eu nu sunt profet. Vin dintr-o organizație non-profit. Profeții din ziua de azi își spun părerile personale și le numesc cuvinte din partea Domnului. Însă părerile oamenilor nu prea respectă standardele biblie pentru profeții: „Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nicio proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt." (2 Petru 1:20-21) Când Ieremia, Isaia, Osea, Maleahi și toți ceilalți profeți au vorbit profetic, nu și-au transmis propriile gânduri sau puncte de vedere. Profeția izvorăște din mintea lui Dumnezeu și este rostită apoi prin gurile mesagerilor Săi aleși.

Mesajul profetic al lui Dumnezeu – planul Lui pentru această lume – ne-a fost descoperit în Biblie. De la Geneza până la Apocalipsa, Dumnezeu Își expune schița pentru veșnicie pas cu pas și bucată cu bucată. În ciuda faptului că ne-a pus la dispoziție 66 de cărți de revelație, sunt mulți oameni care iau ca ghid veșnic doar Noul Testament. Ei presupun că Vechiul Testament a fost potrivit pentru perioada lui, însă Isus a venit și a adus Noul Testament. Vechiul a fost perfect pentru iudei, însă noi suntem biserica. Cine îl vrea pe cel vechi, când îl putem avea pe cel nou și îmbunătățit?

Atât de mult din ce vrea Dumnezeu să știm despre viitor se regăsește în trecutul distant – înainte de biserică și de Noul Testament. Dacă ne limităm la Matei 24-25 și la cartea Apocalipsa, vom avea doar o parte din poveste. În cartea Evrei citim că „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul" (1:1-2). Dumnezeul care Și-a rostit adevărul prin Isus și prin autorii Noului Testament, este același Dumnezeu care a dat la o parte cortina scenei vremurilor din urmă prin profeții Vechiului Testament.

Când citim cuvintele lui Maleahi sau Zaharia sau Osea, știm că acestea provin din gura lui Dumnezeu. Profetul era doar omul de cuvânt. Poate el înțelegea foarte puțin din ce vedea și din ce spunea. De fapt, în multe cazuri, astăzi înțelegem mai mult decât înțelegeau profeții despre ce o să facă Dumnezeu aducând mântuire bisericii, disciplinându-i pe evrei și turnându-Și mânia pe pământ. Și tot mai mult din ce vedem în cărțile profeților și în Noul Testament pare să indice că marea Zi a Domnului se apropie mai mult și mai mult.

VREMURILE ÎNAINTEAZĂ

Istoria înaintează, iar evenimentele care se apropie cu viteză pot fi împărțite în două categorii: cele referitor la care putem face ceva și cele referitor la care nu putem face nimic. Majoritatea întâmplărilor din viitor se încadrează în cea de-a doua categorie. Când îngerul Gabriel a venit la profetul Daniel, i-a spus ceea ce se va întâmpla sigur. El a zis: „Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte." (Daniel 9:24) Evenimentele despre care a vorbit Gabriel *vor* avea loc – au fost hotărâte. Puteți încerca să împiedicați lucrările lui Dumnezeu, însă nu veți avea mult succes. Imaginați-vă că un tren se îndreaptă cu viteză în direcția voastră. Indiferent de cât de mult vă doriți să-l opriți, acest lucru nu se va întâmpla. Puteți să vă proptiți picioarele în pământ. Puteți să strângeți din dinți. Puteți striga la tren cu toată puterea: „Pe aici nu treci!" Dar, totuși, în câteva clipe, trenul va trece peste voi și veți rămâne ca o plăcintă.

Dacă viitorul lumii ne scapă atât de mult de sub control, înseamnă că suntem condamnați de-a dreptul? Există ceva ce putem face ca să dobândim nădejde în planul măreț al lui Dumnezeu? Cu siguranță! Putem alege să-L urmăm pe Hristos ca Domn și Mântuitor al nostru. Dacă facem asta, avem siguranța că ne va lua cu El atunci când Se va întoarce după biserica Lui.

Cu toate acestea, dacă alegem să-L respingem – sau chiar și numai dacă ignorăm alegerea, ceea ce este același lucru cu a-I întoarce spatele – vom fi lăsați să experimentăm terorile judecății. Ce alegere simplă! Fie alegem viața veșnică, fie alegem moartea. Vom alege să scăpăm de mânia lui Dumnezeu, sau vom alege să experimentăm necazul și să suferim o veșnicie întreagă departe de Creatorul nostru. Nici o altă decizie pe care am putea-o lua în viața noastră nu ne prezintă un contrast atât de puternic. Slavă Domnului că ne-a dat șansa de a-L alege! Dar ziua alegerii este azi.

De ce trebuie să fie azi? Deoarece timpul rezervat pentru alegeri s-ar putea să se încheie curând. Pe măsură ce urmărim știrile, pare tot mai clar că zilele sfârșitului sunt aproape. Un semn important al faptului că ziua se apropie va avea loc în Siria. Isaia a profețit că într-o zi Damasc va fi complet distrus: „Iată, Damascul nu va mai fi o cetate, ci va ajunge un morman de dărâmături" (Isaia 17:1). Până de curând, majoritatea oamenilor din lume nici măcar nu au auzit de Damasc. Cei care au auzit îl cunoșteau sub denumirea de „Orașul Iasomiei", cu o minunată cultură istorică și modernă. Însă acum, aflându-se în centrul conflictului sirian, orașul apare aproape în fiecare zi pe prima pagină din ziar. Pe măsură ce ostilitățile nu doar continuă, ci se intensifică, nu este greu să ne imaginăm o eventuală distrugere a acestui oraș antic.

Vremurile înaintează. Dumnezeu aranjează toți jucătorii pe poziții și pregătește terenul. Un exemplu simplu al lucrării de logistică a lui Dumnezeu, despre care acum un deceniu nici măcar nu s-ar fi auzit, are legătură cu planurile pentru un proiect sub Marea Mediterană. Este vorba de cea mai lungă conductă de apă din lume, care va porni din Israel și va ajunge până în Italia. Această conductă va transporta spre Uniunea Europeană gaze naturale din zăcămintele de gaz descoperite de curând în Israel. Sună minunat, nu-i așa? Da, dacă nu ești din Rusia. Ceea ce Putin și acoliții lui văd este o națiune impertinentă care le fură clienții.

Rusia, a cărei economie deja este șubredă, nu-și poate permite să piardă piața europeană și nu va sta cu mâinile în sân urmărind cum îi este furat cel mai proeminent client.

Când privim la evenimentele actuale, trei adevăruri devin evidente. În primul rând, evenimentele despre care s-a profețit în Cuvântul lui Dumnezeu încep să prindă formă în jurul nostru. Ideile și planurile noi ale liderilor mondiali de azi au fost cunoscute și comunicate de Dumnezeu cu 2800 de ani în urmă. Nu există nici o mișcare care să-L poată lua pe Dumnezeu prin surprindere. Nu există nici o strategie care să poată fi implementată fără ca El să fi știut despre ea. Împăratul Solomon a scris: „Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea" (Proverbe 21:1). Când președinții și împărații și prim-miniștrii cred că își exercită propria putere și autoritate, ei de fapt urmează călăuzirea lui Dumnezeu.

În al doilea rând, evenimentele de pe plan mondial sunt învăluite într-un nor de înșelăciune care îi ține pe mulți oameni în confuzie. Aceștia înghit minciunile proclamate de media și politicieni. Un exemplu de știri false are de-a face cu atacurile chimice ale președintelui sirian Bashar al-Assad asupra poporului. O parte din oameni susțin: „Bineînțeles că a făcut asta. El este genul acesta de om." Iar ceilalți spun: „Cum puteți spune așa ceva? Nu ar face niciodată așa ceva poporului său."

Chiar și creștinii ajung să fie prinși în acest soi de duplicitate și luptă unii împotriva altora. De ce? Ar fi chiar atât de surprinzător ca Siria să-și gazeze oamenii? Vă spun un mic secret, dacă promiteți că rămâne doar între noi: eu știu cum se numește pilotul sirian care a lansat bombele chimice asupra maselor. Știu ce marcă are avionul lui. Guvernul israelian îi cunoaște adresa și numărul de telefon. Știm de unde a decolat, când a făcut-o și avem o filmare cu el lansând bombele. Și totuși, creștinii încă dezbat dacă astfel de lucruri au avut loc. De ce îi permitem Satanei să ne divizeze prin politică și opinii?

Cu toate acestea, în mijlocul înșelăciunii și a divizării, vedem fapte măreț ale credincioșilor care manifestă dragostea Lui. În anul 2017, în Duminica Floriilor a avut loc un atac îngrozitor în Egipt. ISIS a atacat două biserici Copte, iar exploziile au ucis 47 de persoane, rănind cel puțin alte 109 persoane. Atâtea vieți curmate, atâtea trupuri schilodite. Și totuși, cum au reacționat liderii bisericii Copte? Vă vine să credeți sau nu, ei au mulțumit grupării ISIS. Poate vă întrebați cum e posibil să facă așa ceva în urma unor astfel de atrocități. În primul rând, le-au mulțumit teroriștilor pentru că au trimis 47 de oameni direct în brațele lui Isus. În momentul exploziei, cei omorâți L-au văzut pe Mântuitor față în față. În al doilea rând, în urma acelui atac, bisericile lor s-au umplut. Toți cei cărora le era înainte léne să vină la închinare acum conduc biserica.

Și, ca și cum nu ar fi fost de-ajuns doar să le mulțumească, liderii bisericii Copte au continuat transmițând atacatorilor ISIS că îi iubesc. Le-au comunicat extremiștilor că înțeleg că sunt legați de minciună și că nu cunosc adevărul. Au spus: „Facem un legământ să ne rugăm pentru voi." Acest lucru a însemnat punerea în practică a cuvintelor lui Isus de pe Muntele Măslinilor: „Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri" (Matei 5:44-45). Acești frați și surori din biserica Coptă au demonstrat că sunt fii și fiice ale Tatălui din ceruri și ambasadori ai dragostei Mântuitorului lor.

Față de aceia dintre noi care suntem creștini, moartea și-a pierdut cu adevărat boldul. Faptul că-L avem pe Hristos în noi ne determină să ne iubim vrăjmașii și să ne rugăm pentru cei care ne-ar face rău. Asta pentru că putem vedea imaginea de ansamblu. Nu ne-am rătăcit în norul de înșelăciune. Știm că pentru noi „a trăi este Hristos, și a muri este un câștig" (Filipeni 1:21). Nu mai

trebuie să ne temem de moarte. Când ne vine vremea, putem pătrunde fericiți în noaptea întunecată știind că ne așteaptă lumina vieții veșnice.

Cel de-al treilea adevăr pe care-l învățăm observând evenimentele actuale, este că Dumnezeu Se descoperă oamenilor din întreaga lume. Are loc o transformare a inimii oamenilor și evanghelia pătrunde în locuri în care până acum nu a mai ajuns. Aceasta este clar lucrarea mâinii lui Dumnezeu. Primesc zilnic sute de emailuri și mesaje din toate colțurile lumii – Malaysia, Filipine, Japonia, America de Nord, Australia, America de Sud, Israel, Europa. Mulți dintre acești oameni îmi scriu: „Amir, am viziuni" sau „Amir, am încontinuu aceste vise". Profetul Ioel a scris:

> După aceea
>
> voi turna Duhul Meu peste orice făptură;
>
> fiii și fiicele voastre vor proroci,
>
> bătrânii voștri vor visa vise,
>
> și tinerii voștri vor avea vedenii.
>
> Chiar și peste robi și peste roabe
>
> voi turna Duhul Meu în zilele acelea. (Ioel 2:28-29)

Cei care-mi scriu îmi spun că Dumnezeu le-a vorbit într-un mod clar, spunându-le: „Eu vin curând". Oameni din China și Mexic și Noua Zeelandă aud același mesaj, independent unii față de ceilalți. Dumnezeu Se mișcă. El vorbește. El vine în curând.

Dumnezeu Se mișcă.
El vorbește.
El vine în curând.

Pe măsură ce citim ziarele și urmărim canalele TV devine evident un contrast. Pe de o parte, totul pare să se destrame. Vocile ne vor spune seară de seară că suntem condamnați și că ne paște un holocaust nuclear. Pe de altă parte,

când privim prin lentilele Scripturii, totul se aliniază. Editorii de ziare nu văd asta. Ei încearcă să explice ceea ce se întâmplă fără să aibă capacitatea de a înțelege. E ca și cum niște copilași ar încerca să explice fizica cuantică – pur și simplu nu au capacitatea să facă asta. Însă când privim evenimentele din lume prin lentilele Bibliei, descoperim cheia pentru dezvăluirea adevărului.

Poate-mi veți spune: „Stai puțin, știrile și Biblia sunt două lucruri diferite. Știrile vorbesc despre prezent. Biblia este istorie și a fost scrisă cu mii de ani înainte." E adevărat, Biblia este istorie. Dar, de-asemenea, Biblia este povestea Lui. Este povestea planului lui Dumnezeu pentru acest pământ de la început până la sfârșit. În paginile Scripturii veți descoperi ce a fost, ce este și ce urmează să fie. De fapt, ceea ce vedeți întâmplându-se în multe națiuni astăzi este scos direct din Biblie.

„Stai, Amir, o să ne spui că Rusia apare în Biblie?" Da! „Apar Egipt și Etiopia în Biblie?" Da și da! „Și Iran, Turcia și Sudan?" Da, da și da! Mare parte din ceea ce vedeți în jurul vostru privind dezvoltarea puterilor mondiale și alianțele lor, apare în paginile profețiilor biblice.

În Ezechiel 38 citim despre intențiile rele ale Rusiei, unde găsim descrierea felului în care domnul Roșului va fi condus în Israel ca și cum i-a fost înfipt un cârlig în fălci. Roș va coborî în Israel nu din motive de pace, ci ca să jefuiască. Astăzi, Rusia reprezintă principalul jucător în războiul civil din Siria și nici măcar nu încearcă să ascundă că se află acolo în primul rând pentru gaz și petrol. Singurul port maritim de apă caldă al Rusiei care le permite accesul spre Marea Mediterană și Orientul Mijlociu se află în Siria. Din acest motiv, Rusia susține guvernul lui Bashar al-Assad.

Cine ne spune Ezechiel că vor fi aliați cu domnul Roșului? Nimeni altcineva decât Persia, Iranul de azi. Scopul iranienilor este să stea pregătiți la granița dintre Siria și Israel, ca atunci când atacurile vor

avea loc, să fie gata să intre în statul evreu. De asemenea, în această alianță cu Rusia se află Sudan și Libia. Rusia de multă vreme și-a exprimat interesul față de câmpurile petroliere din Libia și caută oportunități de a-și băga nasul în corturile libiene. Petrol, gaz, Rusia – nu este o surpriză să le descoperim din nou interconectate.

Alături de Israel și împotriva acestor vrăjmași se află Iordania și, prin intermediul unor alianțe mai noi și neoficiale, Arabia Saudită și Egipt. Surprinzător pentru mulți, saudiții au semnat o înțelegere secretă cu Israel, spunând: „Dacă vreți să atacați Iranul, fiți liberi să folosiți spațiul nostru aerian." Ei au adăugat o avertizare, promițând că, dacă Israel recunoaște această alianță, ei o vor nega și vor condamna Israelul înaintea ONU. Apare această alianță secretă cu Arabia Saudită în Biblie? Nu. Însă cu mult timp înainte ca acea regiune să fie numită Arabia Saudită, se numea Seba și Dedan. „Seba și Dedan, negustorii din Tars și toți puii lor de lei îți vor zice: 'Vii să iei pradă? Pentru jaf ți-ai adunat oare mulțimea ta, ca să iei argint și aur, ca să iei turme și avuții și să faci o pradă mare?'" (Ezechiel 38:13). Arabia Saudită nu se va alătura atacului împotriva Israelului, deoarece sunt aliați. Dar nici nu va încerca să-l împiedice. Va sta pregătită să adune prada a ceea ce va presupune că va fi o națiune devastată.

Și, cine se mai află lângă saudiți, gata să prăduiască? Negustorii din Tars și toți puii lor de lei – Europa (casa orașului Tars) și America (națiunea tânără și feroce, născută din Europa). Cu 2000, 3000 sau chiar 4000 de ani în urmă, Dumnezeu cunoștea identitatea jucătorilor de pe scena politică de azi. Folosind denumirile pe care țările le aveau atunci, El a explicat exact care sunt planurile Lui de viitor.

SEMNELE VREMURILOR

În una din zile, în toiul lucrării Sale atât de aglomerate, Isus a luat o pauză. A părăsit templul, a trecut prin una din porțile

zidului Ierusalimului și a urcat pe Muntele Măslinilor. Acolo S-a așezat singur și a privit spre Cetatea Sfântă. Nu putem ști dacă Se gândea, Se ruga sau pur și simplu Se bucura de liniște. Ce știm este că momentul Lui privat nu a durat multă vreme. Ucenicii fuseseră tulburați de ceva ce le spusese Isus în templu. Ei fuseseră uluiți de frumusețea templului, însă Domnul, în loc să admire structura magnifică alături de ei, le-a spus: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată" (Matei 24:2).

Neliniștiți, ucenicii s-au apropiat de El să-I ceară câteva răspunsuri: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?" (versetul 3).

În loc să-i respingă sau să-Și manifeste nevoia de puțin timp personal, Isus le-a dat un răspuns uluitor. Le-a spus că vor veni oameni care vor încerca să-i înșele și să pretindă că Hristos S-a întors. Războaiele și veștile de războaie îi vor face pe oameni să tremure în sandale, însă ucenicii nu ar trebui să se teamă. „Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor" (versetele 7-8). Lumea va deveni violentă și periculoasă, le-a spus Isus, însă acesta va fi doar începutul.

Aruncați o privire la lumea de azi. Cumva Isus a descris vremurile noastre? Activitățile seismice continuă să se intensifice. Doar în ultimii șase ani am văzut erupții vulcanice majore – Muntele Etna (Italia), Muntele Sinabung (Indonezia), Muntele Kelud (Indonezia), Muntele Ontake (Japonia) și Muntele Calbuco (Chile). În 2018, Volcán de Fuego a erupt în Guatemala, omorând 190 de oameni. Mai târziu în același an, a erupt faimosul Anak Krakatoa din Indonezia, ceea ce a declanșat un tsunami care a curmat viețile a aproximativ 450 de persoane, vătămând mai mult de alte 14.000

de persoane. De asemenea, foametea continuă să se răspândească. ONU a declarat condiții de foamete în zona de sud a Sudanului, Yemen, Nigeria și Somalia. Această lipsă disperată de hrană nu se datorează condițiilor meteorologice, ci este în mare parte rezultatul corupției guvernamentale agresive. Tot ce a descris Isus există astăzi în lumea noastră, continuând să crească în intensitate.

Ce simțiți când urmăriți știrile? Începeți să vă neliniștiți? Nu puteți dormi noaptea pentru că vă îngrijorați? Permiteți-mi să vă spun: nu există nici un motiv să vă pierdeți somnul. Eu locuiesc într-o țară foarte sigură. Totodată, trăiesc într-o țară urâtă de majoritatea popoarelor care ne înconjoară. De multe ori, ziua mi-a fost întreruptă de o aplicație de pe telefon care mă avertizează când sunt lansate rachete dinspre Fâșia Gaza sau din Cisiordania spre Israel. Imaginați-vă cum ar fi ca în mod regulat să fie lansate peste granițe rachete în țara voastră. În ciuda acestor lucruri, am dormit ca un bebeluș în fiecare noapte. Pacea îmi vine din faptul că, chiar și dacă o rachetă ar penetra Domul de Fier antirachetă și ar ateriza pe acoperișul casei mele, eu și familia mea ne vom trezi în prezența Mântuitorului nostru. Și în acea perioadă viitoare, când Rusia va decide în cele din urmă să ia ceea ce-i aparține Israelului, poate să lanseze câte bombe vrea deasupra casei mele - eu și familia mea nu vom fi acolo. Ne vom testa noile trupuri alături de ceilalți din biserica răpită.

Știrile sunt sumbre și lumea se află pe o pantă alunecoasă. Biblia spune că atunci când începem să vedem aceste lucruri întâmplându-se să nu ne plecăm capul de întristare. În schimb, să privim în sus – răscumpărarea noastră este aproape. Vă entuziasmează asta? Ar trebui. Isus Se întoarce după biserica Lui și ne putem întâlni cu El pe nori cât de curând.

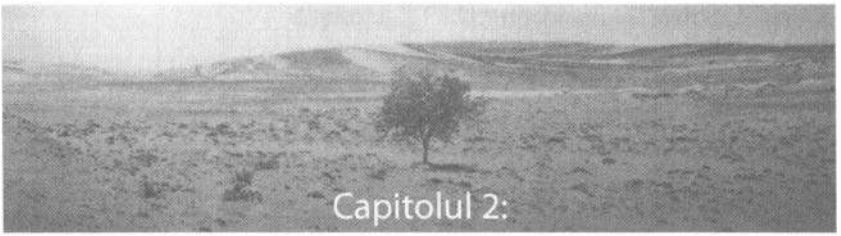

Capitolul 2:

PILDA SMOCHINULUI ȘI ULTIMA GENERAȚIE

NU CU MULTĂ VREME ÎN URMĂ CINAM în casa unui prieten din America. După masă, au fost duse toate vasele în bucătărie şi a început să se audă sunetul familiar al spălării vaselor. În timp ce ne retrăgeam în camera lui de zi, din bucătărie a străbătut până la noi mârâitul tocătorului de resturi alimentare. „Acum o săptămână nici nu ai fi auzit sunetul acesta", mi-a spus el. Intrigat, i-am cerut să elaboreze.

Cu o săptămână în urmă, tocătorul se înțepenise. Nu era prima dată, așa că el și-a început rutina de curățare-a-tocătorului. Mai întâi, şi-a vârât mâna prin gaura de scurgere, să se asigure că nu era înfundat. Nu era. Mai apoi a verificat sub chiuvetă să se asigure că acesta era băgat în priză. Era. În al treilea rând, a luat o mătură şi s-a folosit de mânerul acesteia ca să miște cuțitele. Acestea nu se mişcau. Stând acolo, cu mâna îmbâcsită şi cu mătura într-o stare jalnică, prietenului meu îi părea situația lipsită de nădejde. Simțindu-se învins, a sunat instalatorul.

Trei ore mai târziu, acesta a sosit. Înainte să arunce o privire la tocător, l-a întrebat: „Ai apăsat butonul de resetare?"

„Ce anume?"

Instalatorul a deschis dulapul şi a îngenunchiat, ridicându-și, din fericire, pantalonii înainte să o facă. Și-a întins mâna în

spatele unității, apoi s-a ridicat, a pornit apa și a apăsat butonul tocătorului. Mașina s-a trezit la viață. Așa a învățat prietenul meu că tocătorul de resturi alimentare are un buton de resetare. Nu l-a costat decât trei ore, 120$ și toată demnitatea de bărbat.

Ca să înțelegem cu adevărat ce ne spune Domnul în evanghelii și în restul Bibliei, trebuie să ne apăsăm butonul de resetare. Adăugăm atât de multe tradiții și presupoziții interpretării noastre biblice, încât deseori ne este greu să citim Biblia așa cum este scrisă. Așadar, înainte să trecem mai departe, atingeți-vă partea laterală a capului cu mâna și apăsați ferm. Așa! Tocmai v-ați resetat creierul. Acum puteți citi mai departe.

Este foarte important să înțelegem că acum 2000 de ani, când Isus a venit pe pământ, El a venit ca un evreu la poporul evreu. Ați fi surprinși să știți cât de mulți sunt cei care nu știu asta. Duc oameni în tururi pretutindeni prin Israel și aceștia văd bisericile construite în multe zone istorice. Uneori mă iau deoparte încercând să afle pe care dintre acestea o frecventa Isus. „Amir, Isus era catolic, ortodox sau anglican?" „Niciuna dintre acestea", le răspund, „deoarece Isus era 100% evreu."

Când Isus Își învăța ucenicii, de multe ori făcea asta în Ierusalim – capitala Israelului. Ierusalimul era capitala atunci și este și astăzi, indiferent de ce vrea să spună restul lumii. De fapt, a fost capitala Israelului încă de când David l-a instaurat, cu 3000 de ani în urmă. Astfel, Isus, evreu fiind, i-a învățat pe evrei lucruri din cultura iudaică. Iar subiectele referitor la care ucenicii adresau întrebări erau, deasemenea, evreiești în natură – problematici legate de templu, Mesia și de vremurile din urmă. Neamurile nu erau interesate de astfel de lucruri. De ce le-ar fi păsat despre credința într-un singur Dumnezeu, despre un templu ciudat în care nu se afla nici o statuie a vreunei zeități, despre odihnă și a nu face nimic într-o anumită zi a săptămânii și despre credințe ciudate referitoare la vremurile din urmă? Însă acestea erau exact subiectele despre care ucenicii evrei voiau să învețe.

PILDA SMOCHINULUI

În Matei 24 și Luca 21 citim că Isus Și-a dus ucenicii sus pe Muntele Măslinilor, de unde se vedea clar templul. Era o priveliște impresionantă și ucenicii au început să se gândească. I-au adresat lui Isus anumite întrebări de importanță reală, lucru pe care Isus l-a binevenit. Adunându-i împreună, Și-a făcut timp să le explice evenimentele din acea vreme și cele din viitor.

Nu este minunat cum putem să ne apropiem de Dumnezeu căutând adevărul și El nu ne va refuza niciodată? Iacov ne apune că dacă o persoană se confruntă cu o problemă, să „ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și (...) îi va fi dată" (Iacov 1:5). Fie că trebuie să luăm o decizie majoră sau avem nevoie de ajutor în încercarea de a înțelege un pasaj mai dificil din Biblie, Duhul Sfânt este prezent să ne călăuzească și să ne descopere adevărul Său.

Isus a răspuns la întrebările ucenicilor într-un pasaj care a ajuns să fie cunoscut ca „predica de pe Muntele Măslinilor", deoarece a avut loc pe acest munte. Găsindu-se în Matei 24, predica poate fi împărțită în două părți: viitorul lui Israel (Matei 24:4-31) și viitorul bisericii (Matei 24:32-51). În prima parte, Isus li se adresează ucenicilor ca unei audiențe de evrei. În cea de-a doua, le vorbește ca membrilor bisericii care va fi formată curând.

Strecurată între aceste pasaje importante se regăsește un fel de pauză – o tangentă de patru versete care este atât importantă, cât și remarcabilă. Aici, Isus spune o pildă despre un smochin:

> De la smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. (Matei 24:32-35)

Primul lucru important de recunoscut este faptul că Isus spune că aceasta este o pildă. Nu este o lecție de horticultură. Nu este almanahul unui fermier. Isus spune o poveste despre ceva ce reprezintă altceva.

De-asemenea, spune că atunci când smochinul înfrunzește, „știți" că este aproape vară. Acestea sunt cuvinte importante. Nu doar nădăjduiți să vină vara sau tânjiți după ea. Nu încape îndoială că un pom înflorit este semnul că primăvara este pe cale să părăsească scena și să fie înlocuită de vremea mai caldă. Încă o dată, Isus spune că atunci când „vedeți" aceste semne, veți ști că vremea este aproape. Nu doar veți auzi despre faptul că smochinul a înflorit, vă veți gândi la asta, sau poate veți visa despre asta. Voi, cu proprii voștri ochi, veți recunoaște aceste semne și le veți înțelege implicațiile.

Din nou, aceste versete slujesc ca o tranziție între mesajul lui Isus pentru iudei și mesajul Lui pentru biserică. În acest loc, Isus transformă conversația cu ucenicii, adresându-li-se întâi în primul fel, apoi în cel de-al doilea. Ei nu sunt doar evrei, ci sunt, de asemenea, parte din familia lui Dumnezeu.

La începutul bisericii, aceasta era în primul rând compusă din evrei. A durat până în Fapte 15 și până la conciliul din Ierusalim ca credincioșii evrei să înțeleagă ce ar trebui să facă cu cei dintre Neamuri care au început să vină în număr mare, mâncându-le rulourile de homari cu bacon. Aceia dintre noi care suntem evrei credincioși trebuie să trăim în ambele lumi. Din punct de vedere etnic, eu sunt evreu, însă adevărata mea cetățenie nu aparține Israelului. De cum am devenit credincios, cetățenia mea a fost mutată – am primit un nou pașaport. „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile" (Filipeni 3:20-21).

Da, în calitate de creștini, noi avem o cetățenie pământească, însă loialitatea noastră primordială este față de Împărăția lui Dumnezeu. Pe acest pământ nu suntem decât locuitori temporari. Când ni se va termina timpul pe pământ, vom merge în adevărata noastră patrie.

CÂT ȚINE O GENERAȚIE?

Care este scopul pildei smochinului? Acela de a identifica generația care nu va trece până când lumea, așa cum o știm, nu se va sfârși. Este un lucru destul de fascinant, dacă stai să te gândești puțin. Imaginați-vă că ați face parte din acea generație finală, care va vedea planurile de final ale lui Dumnezeu în desfășurare. Dar ce înseamnă să faci parte din această generație care nu va trece? Înainte să putem răspunde acestei întrebări, avem o întrebare chiar mai fundamentală de care trebuie să ne ocupăm: Ce este o generație? Poate că pare simplu de răspuns, însă mulți au întâmpinat dificultăți în a defini acest cuvânt crucial de-a lungul veacurilor.

Unii spun că o generație denotă longevitatea omenirii. Cu alte cuvinte, este lungimea vieții unui om. Când predica în Antiohia Pisidiei, Pavel a pus un semn de egal între cuvântul „generație" și lungimea vieții lui David. El a spus: „Și David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a murit, a fost îngropat lângă părinții săi și a văzut putrezirea" (Faptele apostolilor 13:36). În acest context biblic, o generație începe la concepție și se sfârșește odată cu moartea omului.

Și, da, viața începe la concepție. Psalmistul David a scris: „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele" (Psalmul 139:16). Planurile lui Dumnezeu pentru fiecare om încep înainte ca acesta să fi prins formă în pântec. Cunosc un bărbat care a trecut printr-un proces de fertilizare alături de soția lui. Chiar înainte ca procedura prin care ouăle fertilizate aveau să fie introduse în pântecul mamei,

acest viitor tată a fost dus la un microscop, unde și-a văzut fiica la șase zile după concepție. Nu era decât o masă de celule. Fata are acum 18 ani. Ceea ce a văzut el la acel microscop nu era mai puțin uman – mai puțin viu – decât ceea ce va vedea curând că va urca pe scenă să-și primească diploma de liceu.

Din punct de vedere biblic, nu există nici o dezbatere între perspectivele pro-viață și pro-alegere. Opusul primei perspective este pro-moarte. Asta este ceea ce promovează cultura avortului din lume. Chiar înainte să moară, Moise a chemat poporul Israel împreună și i-a pus în fața unei alegeri: „Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta" (Deuteronom 30:19). Alături de Dumnezeu, alegerea este întotdeauna viață.

Potrivit teoriei că o generație ține cât lungimea vieții unui om, o generație este egală cu media lungimii vieții unui grup de oameni care trăiesc cam în aceeași perioadă. Înainte de potop, viața unui om se lungea până la 900 de ani. Vă puteți imagina asta? Cum ar fi să întâlniți pe cineva pe stradă și să-l întrebați câți ani are, iar el să vă răspundă: „Oh, 600 și ceva. Este greu să-mi amintesc exact câți, după atâta amar de vreme."

„600? Nici nu-mi mai amintesc cum eram la 600 de ani, deoarece a trecut atâta timp", îi veți răspunde. „Când am aprins lumânările de pe tortul de la ultima mea zi de naștere, ne-a luat foc casa." Nu știu cum vedeți voi lucrurile, însă eu nu vreau să trăiesc o perioadă atât de îndelungată în acest corp. Încă nici nu am ajuns la jumătate de secol în acest corp și deja sunt sătul de el. Sunt pregătit pentru transformarea într-un corp nepieritor de care voi avea parte când Se va întoarce Isus.

A doua opțiune pentru determinarea duratei unei generații este să folosim ceea ce se numește „generația pustiei". Prin asta folosim

ca definiție lungimea pribegiei din pustie a poporului Israel. Când israeliții au refuzat să se încreadă în Dumnezeu și să intre în Țara Promisă, El a făcut un jurământ de pedeapsă împotriva lor:

> „Oamenii aceștia care s-au suit din Egipt, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, nu vor vedea țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, căci n-au urmat în totul calea Mea, afară de Caleb, fiul lui Iefune, chenizitul, și Iosua, fiul lui Nun, care au urmat în totul calea Domnului." Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel și i-a făcut să rătăcească în pustiu timp de patruzeci de ani, până la stingerea întregului leat de oameni care făcuse rău înaintea Domnului. (Numeri 32:11-13)

Era necesară o perioadă de 40 de ani ca generația nesupusă din perioada lui Moise să moară în pustie.

Cu toate acestea, cei care susțin conceptul generației care durează 40 de ani nu au luat în considerare vârsta totală a celor care au păcătuit împotriva Domnului. Blestemul era îndreptat înspre cei de 20 de ani sau mai bătrâni. După ce s-a încheiat perioada de judecată de 40 de ani, nu a mai rămas niciun om mai tânăr de 60 de ani, în afară de Iosua și Caleb. Astfel, acesta trebuie să fie numărul folosit pentru determinarea unei generații – 20 plus 40. Însă 20 era doar minimul. Se poate ca unii oameni să fi trăit mult mai mult. Dacă un om ar fi avut 50 de ani în momentul pronunțării judecății, el sau ea se poate să fi trăit până la 90 de ani, înainte să moară în pustie. Apoi, mai sunt și excepțiile – Aaron a murit la 123 de ani, Moise a atins vârsta de 120 de ani, Iosua a avut 110 ani când a murit, iar Caleb a trecut de vârsta de 85.

Cred că răspunsul la întrebarea referitoare la generație se regăsește în Psalmi. În Psalmul 90 găsim un poem special. Este cel mai vechi psalm din Biblie și singurul scris de Moise. Acolo,

acest mare profet a scris: „Toate zilele noastre pier de urgia Ta, vedem cum ni se duc anii ca un sunet. Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm" (Psalmul 90:9-10).

Dacă cineva s-a îndoit vreodată că Moise era evreu, nu trebuie decât să citească acest pasaj depresiv. Cele două versete sunt un geamăt lung. Ce iese în evidență aici este durata vieții despre care vorbește Moise. Trăim până la 70 de ani, însă, dacă facem exerciții fizice, avem grijă de câte grăsimi consumăm și ne amintim să luăm vitamine, poate vom ajunge la vârsta de 80 de ani. Aceasta este durata unei vieți.

Asta este similar cu durata vieții despre care am vorbit mai devreme – Moise expune faptul că o generație ține de la naștere până la moarte. Oamenii de dinainte de potop, care trăiau sute de ani, erau „excepții". Data viitoare când mergeți la biserică, aruncați o privire în jur și cel mai probabil veți vedea o generație de oameni. Veți vedea nou-născuți și veți vedea anumiți sfinți dragi în vârstă de 90 de ani. Aceasta este durata unei generații – undeva între 70 și 100 de ani.

CELE TREI PLANTE ALE ISRAELULUI

Acum că am determinat durata unei generații, trebuie să identificăm care este această generație despre care vorbește Isus. Unii susțin că Isus vorbea despre oamenii care trăiau în perioada în care El a spus pilda. Alții spun că „generația" se referă la totalitatea poporului Israel. Însă niciuna dintre aceste opțiuni nu funcționează. Și asta datorită identității pomului. Smochinul despre care a vorbit Isus este poporul Israel. Bazat pe acest fapt, cu greu ar fi putut spune generația lui Isus că Israelul primului secol frăgezise și că îi dădeau frunzele. Mai degrabă, se afla sub domnia opresivă a romanilor. De fapt, la patru decenii după ce această pildă a fost spusă, romanii aveau să facă prăpăd în Ierusalim și să

distrugă templul. Chiar și poporul evreu în sine nu s-a calificat să fie acea generație. Amintiți-vă, ei sunt smochinul. Nu poți să urmărești semnul și să fii totodată semnul.

„Dar, Amir", îmi veți spune, „unde spune Isus că smochinul este Israel?" Nu spune, însă o fac profeții. În Biblie, națiunea Israel este asemănată cu trei plante diferite – vița, măslinul și smochinul. Vița este simbolul privilegiilor spirituale ale lui Israel. „Tu ai adus o vie din Egipt, ai izgonit neamuri și ai sădit-o" (Psalmul 80:8). Isus, evreu fiind, nu este doar o parte din viță, ci El Însuși este adevărata Viță. El spune: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce mult rod; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15:5). Isus este Vița, iar noi, cei din biserică, suntem mlădițele care aduc rod spiritual. Astfel, atât Israel, cât și biserica își au identitatea strâns legată de Viță.

Același lucru este adevărat despre măslin: „Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca crinul și va da rădăcini ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde; măreția lui va fi ca a măslinului, și miresmele lui ca ale Libanului" (Osea 14:5-6). Acest pom noduros este un simbol al privilegiilor religioase ale Israelului. Ce binecuvântare pentru biserică să fie altoită în acest pom și să aibă parte de privilegiile oferite lui! „Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te făli față de ramuri. Dacă te făleşti, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine" (Romani 11:17-18).

Slavă Domnului, aceia dintre voi care faceți parte din biserică sunteți acum părtași rădăcinii și grăsimii măslinului. Avraam, tatăl evreilor, este acum și tatăl vostru. Vechiul Testament este acum și cartea voastră. Biserica este complet asimilată tradițiilor și scrierilor din istoria evreilor. Însă Pavel a avertizat: „Nu lăsați să vi se urce la cap, prieteni din biserică. Amintiți-vă, voi ați fost altoiți la ei, nu invers."

Este altă poveste când vine vorba de smochin. „Am găsit pe Israel ca pe niște struguri în pustiu, am văzut pe părinții voștri ca pe cele dintâi roade ale unui smochin în primăvară" (Osea 9:10). Acest pom este un simbol al privilegiilor naționale ale Israelului, și de-aceea, biserica nu are parte de ele. Aici nu mai există asimilare – altoire – deoarece în smochin stă dreptul de proprietate al iudeilor asupra țării, asupra Ierusalimului și întoarcerea înapoi, în țara natală. Biserica nu poate *fi* smochinul; ea doar poate *vedea* smochinul.

Mulți din biserică vor să fie măslinul – vor să fie evrei. Într-un fel, pot înțelege asta. De curând, un prieten mi-a scris că părinții lui și-au făcut un test ADN. Când le-au venit rezultatele, mama lui a descoperit că tatăl ei, pe care nu-l cunoscuse niciodată, era complet evreu. Ceea ce înseamnă că prietenul meu era un sfert evreu. Am răspuns. „Minunată descoperire – asta explică de ce ești atât de genial!" Cu toate acestea, dacă sunteți printre cei care își doresc să fie evrei, permiteți-mi să vă sugerez să vă îndreptați aspirațiile în altă direcție. Nu trebuie decât să studiați puțină istorie ca să înțelegeți că a fii evreu nu a fost întotdeauna ceea ce ajuns astăzi să fie.

Pe lângă asta, făcând parte dintre Neamuri nu puteți face parte din smochin sau să fiți altoit în el. Oricât de mult vă doriți să fiți evrei, nu puteți fi. Nu aveți genele. Poate vă doriți să aveți 1.95 și să fiți fundaș în NFL, însă, dacă ambii părinți au avut înălțimea de 1.62, nu se va întâmpla niciodată. Este corect sau greșit? Niciuna. Pur și simplu așa stau lucrurile. Puteți face parte din măslin și din viță, deoarece acestea vorbesc despre privilegiile spirituale și religioase. Însă, smochinul are de-a face cu privilegiile naționale, iar acestea aparțin oamenilor din națiunea Israel.

Dacă, făcând parte din Neamuri, dorința voastră este să fiți evrei, atunci nu vedeți rolul vital pe care îl aveți în planul lui Dumnezeu. În Romani 11, Pavel spune că voi trebuie să provocați evreii la gelozie.

Așadar, de ce sunteți voi cei provocați la gelozie de ei și vreți să fiți evrei? În schimb, biserica ar trebui să-i arate Israelului cât de minunat este să ai o relație apropiată, personală cu Dumnezeu – relația pe care Domnul a intenționat inițial să o aibă cu ei. Care este scopul principal al acelei stârniri la gelozie? După spusele lui Pavel este „să mântuiesc pe unii din ei. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?" (Romani 11:14-15)

Dacă iubiți poporul evreu, ce altă cale mai bună de a le arăta asta există dacă nu să îmbrățișați relația strânsă cu Mântuitorul lumii, și astfel să vă faceți partea din planul lui Dumnezeu de a le aduce mântuire?

MLĂDIȚA ÎNFRUNZEȘTE

Înapoi la smochin – din moment ce aceasta este o pildă, înțelegem că Isus nu vorbește literalmente despre un smochin. În schimb, Se referă la națiunea pe care o reprezintă smochinul. El spune: „De bună seamă, vor fi risipiți pretutindeni și în pericol de moarte. Vor fi urâți și înconjurați de vrăjmași. Chiar țara lor va deveni pustie și stearpă. Însă va veni o generație care va vedea învierea națiunii reprezentate de smochin."

Din punct de vedere istoric, exact asta s-a întâmplat cu Israel. Pustiirea Țării Promise a început cu asaltul Imperiului Roman asupra Ierusalimului și distrugerea templului în anul 70 d.Hr. A fost consolidată când Iulius Severus, sub ordinele împăratului Hadrian, a redus la tăcere revolta Bar Kokhba din anul 135 d.Hr. Ierusalimul a primit denumirea de Aelia Capitolina, iar Iudeea a devenit Syria Palestina. Aceste evenimente au pornit declinul rapid al țării de care odinioară, pe vremea împăraților David și Solomon, se minunau demnitarii din țările străine.

La începutul secolului al XX-lea, Iudeea încă era un pustiu uscat, ameliorat ocazional de zone mlăștinoase și infestate de

malarie. Cu toate acestea, Dumnezeu a promis că situația se va schimba. Ca țara să fie restaurată nu a fost nevoie de nimic altceva decât de cuvintele lui Dumnezeu.

> Iar voi, munți ai lui Israel, veți da crengi și vă veți purta roadele pentru poporul Meu, Israel, căci lucrurile acestea sunt aproape să se întâmple. Iată că vă voi fi binevoitor, Mă voi întoarce spre voi, și veți fi lucrați și semănați. Voi pune să locuiască pe voi oameni în mare număr, toată casa lui Israel, pe toți! Cetățile vor fi locuite și se vor zidi iarăși dărâmăturile. Voi înmulți pe voi oamenii și vitele, care vor crește și se vor înmulți: voi face să fiți locuiți ca și mai înainte și vă voi face mai mult bine decât odinioară; și veți ști că Eu sunt Domnul. Voi face să umble pe voi oameni, și anume poporul Meu, Israel; ei te vor stăpâni; și tu vei fi moștenirea lor și nu-i vei mai nimici. (Ezechiel 36:8-12)

Dumnezeu a vorbit, și țara moartă a venit la viață. Mai târziu, vom da mai multă atenție recuperării incredibile a țării Israel. Acest ținut sterp exportă astăzi fructe și legume în întreaga lume. Aceasta este dovada puterii minunate a Cuvântului lui Dumnezeu.

Însă înmugurirea smochinului are mai multă însemnătate. Dumnezeu nu doar a revitalizat țara, ci națiunea în sine a renăscut. În Ezechiel 37, poporul lui Dumnezeu este ilustrat ca o vale de oase uscate, lipsite de viață. Dacă ați văzut imagini cu supraviețuitorii holocaustului când au fost eliberați, vă este ușor să vizualizați metafora oaselor uscate, moarte. În Ezechiel, Dumnezeu îi spune profetului să profețească:

> „Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi aduce iarăși în țara lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul,

> când vă voi deschide mormintele și vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu! Voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi; vă voi așeza iarăși în țara voastră, și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am și făcut, zice Domnul." (Ezechiel 37:12-14)

Din nou, Dumnezeu a vorbit, însă de data aceasta oamenii au venit la viață. „Nu doar vă voi da viață, ci vă voi da viață în propriul vostru pământ." Nimeni nu ar putea să aibă o explicație rațională a cum au reușit evreii să se întoarcă în țara lor și să o transforme, în decursul a 70 de ani, într-un centru de putere mondial.

Stați puțin – ați observat ce am spus despre 70 de ani? În luna mai a anului 2018, Israel a sărbătorit 70 de ani de naționalitate. Cât ține o generație? Între 70 și 100 de ani.

Voi presupune că toți cei care citiți momentan această carte sunteți, la momentul actual, vii. Asta înseamnă că faceți parte din generația care vede Israelul înapoi în țara lui. Sunteți vii să vedeți națiunea înflorind. Ați văzut această lucrare miraculoasă a lui Dumnezeu. În funcție de vârsta voastră, bunicii voștri, sau străbunicii voștri nu au apucat să vadă acest lucru. De fapt, pentru ei, restaurarea națiunii Israel ar fi însemnat o imposibilitate demnă de râs. Și, totuși, iată – în generația noastră, renașterea Israelului este o realitate.

Pentru prima dată în istorie, biserica și Israelul locuiesc și prosperă împreună. În primul secol, când biserica a luat naștere, atât ea, cât și Israel o duceau rău. Apoi, multă vreme, biserica a fost puternică, pe când Israel era risipit. De-aceea mulți oameni din biserică au început să se îngrijoreze că profețiile despre națiunea Israel nu se vor împlini niciodată. Ei au decis să-L ajute pe Dumnezeu spunând: „Noi suntem noul Israel." Nu, nu sunteți. Stați unde vă este locul. Biserica este biserica, iar Israel este Israel. În timp ce biserica prospera, iar Israel se chinuia, Dumnezeu Își aștepta vremea, spunând: „Doar așteptați și veți vedea ce voi face

cu poporul meu Israel. Când voi fi pregătit, biserica Mea Îmi va vedea națiunea frăgezind și dând frunze. Atunci vor ști că ar face bine să înceapă să privească înspre cer."

Noi suntem generația care a văzut semnul.

O NON-PREDICȚIE TARE CA PIATRA

Nu vă temeți. Deși vă pot spune că eu cred cu tărie că ne aflăm în generația finală, nu o să încerc să prezic ziua în care Domnul Se va întoarce. După cum am văzut, Isus a spus: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl." (Matei 24:36). Din nefericire, există mulți prezicători ai acelei zile, care vin cu anumite formule sau primesc „noi revelații". În esență, aceștia spun: „Fii binecuvântat, Isuse. Ne pare rău că nu ai putut să descoperi ziua, dar credem că noi avem ceva ce Ți-ar fi de ajutor."

Există un motiv bun pentru care Isus nu a spus: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu mine în 27 octombrie, 2030", și anume, pentru că vrea să fim pregătiți tot timpul. Vrea să trăim cu așteptare. Dacă ne-ar fi dat data exactă, probabil am fi trăit cum am fi vrut, ignorând Împărăția lui Dumnezeu, până în data de 26 octombrie. Apoi am fi alergat în toate părțile strigând mesajul evangheliei, dându-ne avuțiile săracilor și petrecându-ne ultima seară într-o întâlnire de rugăciune prelungită – doar ca să-I arătăm lui Isus cât de credincioși am fost. În pilda celor 10 fecioare, Isus le-a spus: „Vegheați, dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului." (Matei 25:13). Domnul S-ar putea întoarce în orice clipă. Noi trebuie să fim pregătiți să ne întâlnim Mântuitorul.

Israel a revenit în forță pe scena internațională în calitate de națiune independentă la data de 14 mai, 1948. Ne aflăm acum în perioada generațională optimă de la acea dată. Nu ne aflăm doar în zilele de pe urmă, ci suntem în ultima oră a ultimelor zile. După

cum am văzut în capitolul anterior, epistola către Evrei începe astfel: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la *sfârșitul acestor zile*, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile" (Evrei 1:1-2). Isus a venit, și zilele de pe urmă au început. De atunci înainte, Biserica a stat în așteptare.

Pavel era convins că Isus ar putea veni să-l ia cu El în orice moment. Când era alături de tesaloniceni, le-a spus: „Veşti bune – nu veți muri!" Apoi a plecat și unii dintre ei au murit. Cei care au rămas i-au scris o scrisoare spunându-i: „Ăă, Pavel, avem o problemă." Așa că Pavel le-a scris înapoi:

Isus a venit și zilele de pe urmă au început. De atunci înainte, Biserica a stat în așteptare.

> Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El.
>
> Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă, dar, unii pe alții cu aceste cuvinte. (1 Tesaloniceni 4:13-18)

Pavel nu a văzut smochinul înmugurind și, totuși, trăia cu așteptare. Cu cât mai multă anticipare ar trebui să simțim noi,

făcând parte din generația care a văzut smochinul frăgezind și înfrunzindu-i mlădița? Pe măsură ce veghem și așteptăm, trebuie să fim preocupați de afacerile Tatălui. Iar atunci când vremurile devin grele, amintiți-vă ce a spus Pavel în 1 Tesaloniceni 4:18 și mângâiați-vă unii pe alții cu acele cuvinte.

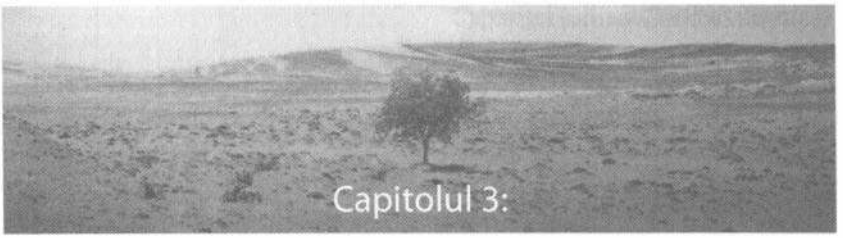

Capitolul 3:

INTENSIFICAREA SEPARĂRII

FACEȚI UN SCURT EXPERIMENT ÎMPREUNĂ CU MINE. Gândiți-vă la cuvântul *comuniune*. Lăsați-l să își facă cuib în mintea voastră un minut. Ce fel de sentimente experimentați? Ce amintiri vă trec prin minte? Poate râsetele din jurul cinei de sărbători cu familia, sau poate căldura pe care o simțiți când sunteți cu prietenii în jurul unui foc de tabără, într-o seară răcoroasă de munte, înghesuindu-vă unii în alții și ținând în mână un băț înfipt într-o bezea. Indiferent care sunt gândurile sau sentimentele voastre, cel mai probabil sunt pozitive. Dumnezeu ne-a creat ființe relaționale, astfel comuniunea face referire la cine suntem ca oameni.

Faceți acum același experiment folosind cuvântul *separare*. Ce sentiment vă evocă acest termen? Sunt toate șansele ca reacția voastră să fie diferită. Poate este vorba despre golul pe care-l simțiți când unul dintre copii vă pleacă la facultate, sau amărăciunea ce rămâne în urma unei căsnicii ruinate, sau suferința experimentată când pierdeți pe cineva. Singurătatea, tristețea și durerea însoțesc adeseori separarea.

Când Dumnezeu a creat cerurile și pământul, cel mai probabil nu se gândea deloc la separare. După ce a dat formă pământului, apei și cerului, Creatorul a început să le populeze. În oceane, bancuri de pești penetrau adâncul întunecos și grupuri de mamifere săreau afară din apă, doar ca să plonjeze înapoi. În aer,

cârduri de păsări migrau pe distanțe lungi, în timp ce flora vuia de bâzâitul roiurilor de gâze. Pe pământ, turme și haite cutreierau prin covorul de iarbă. La fel este și astăzi – de obicei, membrii unei specii se adună împreună.

Apoi, a fost creat omul. Singur. În mijlocul numeroaselor vietăți, el era singur. Dumnezeu a știut imediat că lucrarea Lui nu se încheiase. Mai era nevoie de un singur și ultim act de creație ca întreaga lucrare să fie considerată bună. „Domnul Dumnezeu a zis: 'Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.'" (Geneza 2:18) Dumnezeu a adus peste Adam un somn, a întins mâna și i-a smuls o coastă. Apoi, cu un singur cuvânt, a transformat coasta lui Adam de rezervă într-o coastă principală. *Comuniunea* dată ca un dar omenirii.

Nu doar că a existat comuniune între oameni, ci exista și o relație de comuniune între Dumnezeu și apogeul creației Sale. Dumnezeu locuia printre oameni. Erau o armonie și o pace perfectă. Asta intenționase Dumnezeu; asta este ceea ce declarase El că este bine. Din nefericire, nu a durat mult timp până omenirea a distrus desăvârșirea creației Creatorului.

De ce nu a împiedicat Dumnezeu această cădere? Ca omenirea să aibă o relație reală cu Dumnezeu, trebuia să i se dea opțiunea de a eșua. El nu ne-ar fi putut crea să fim roboți sau mașinării. Nu există nimic semnificativ sau desăvârșit într-o dragoste sau o relație nechibzuită, care provine din orice altceva decât alegere. Așadar, ceea ce ne-a dat Dumnezeu este dreptul la alegere. Adam și noi toți, descendenții lui, am primit opțiunea de a-L urma pe Dumnezeu sau de a ne răzvrăti împotriva Lui. Noi toți, la fel ca Adam, am ales răzvrătirea. Bucuria comuniunii a fost înlocuită de suferința separării. De la Geneza 3 și până în Apocalipsa, Biblia relatează povestea planului perfect al lui Dumnezeu de a restaura relația distrusă de păcatul nostru.

ADAM ȘI EVA SEPARAȚI DE DUMNEZEU

După cum am menționat mai sus, prima separare a avut loc atunci când Adam și Eva s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Până în acel punct, totul fusese perfect. În grădina Eden nu exista templu. Nici nu era nevoie de unul, deoarece Dumnezeu deja Se afla acolo. Ce Îl vedem pe Dumnezeu făcând imediat după ce primii doi oameni au păcătuit? Umblând prin grădină în răcoarea zilei. Cum arăta asta? Deoarece Dumnezeu este duh și nu are carne sau oase (Luca 24:39), umblarea Sa prin grădină se poate să fi implicat o teofanie – o manifestare fizică a lui Dumnezeu care putea fi experimentată prin simțuri.

Ca un artist care se plimbă printre operele lui, Creatorul a luat forma creației Sale și S-a bucurat de frumusețea a ceea ce mâinile Sale creaseră. Ce transmite acest pasaj este că nu era ceva ieșit din comun pentru Adam și Eva să umble cu El. Ei aveau o relație de camaraderie și părtășie.

Apoi și-a făcut apariția șarpele. Și odată cu el au venit minciunile, mușcătura, judecata și separarea: „Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învârtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții." (Geneza 3:24) În primul rând, păcatul a creat separare spirituală. Apoi, Dumnezeu i-a izgonit pe Adam și pe Eva afară din grădină, creând o separare fizică – una care S-a asigurat că va fi menținută prin plasarea a doi heruvimi la porțile grădinii. Odată cu această deconectare de Dumnezeu, a venit deconectarea de la viață. Observați că pomul vieții încă se afla în grădină. Dumnezeu este dătătorul vieții. Unde nu există o relație cu El, nu există viață.

Păcatul este un separator. Isaia a scris: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între

voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund faţa Lui şi-L împiedică să v-asculte!" (Isaia 59:1-2) Păcatele noastre pun un zid de despărţire între noi şi Dumnezeu. Este o barieră în faţa căreia suntem lipsiţi de putere fără intervenţia lui Dumnezeu.

CAIN SEPARAT DE FAMILIA LUI

Următoarea separare din Scripturi are loc atunci când Cain se îndepărtează de familia lui. Domnul a recunoscut nivelul până la care inima lui Cain se întinase de păcat şi l-a avertizat să nu devină o pradă uşoară pentru Satana: „Nu-i aşa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândeşte la uşă; dorinţa lui se ţine după tine, dar tu să-l stăpâneşti." (Geneza 4:7) Însă Cain a permis păcatului să domnească asupra lui, iar când gelozia lui a atins cote prea mari, s-a dezlănţuit împotriva fratelui său, Abel. Consecinţa celei dintâi crime a fost ca înfăptuitorul să fie izgonit din familia şi din casa lui.

Acest scenariu este jucat din nou şi din nou în familiile de azi. Când păcatul pătrunde într-un cămin, adeseori este urmat de separare. Poate să înceapă cu o aventură sau cu consum de pornografie. O altă modalitate prin care aceasta are loc este violenţa – fizică sau verbală. Uneori alcoolul sau consumul de substanţe creează separarea. Când Cain şi-a omorât fratele, Satana a câştigat două victorii. Prima a fost că a distrus o viaţă, iar a doua a fost că a distrus o familie. În cultura noastră modernă, soţii şi soţiile trebuie să fie foarte atenţi, deoarece păcatul pândeşte la uşă şi dorinţa lui este familia.

NOE SEPARAT DE NELEGIUIRE

Pe vremea lui Noe s-a întâmplat ceva nou. Până atunci răul este cel care a fost separat. Adam şi Eva au păcătuit şi au fost separaţi de Dumnezeu. Cain a păcătuit şi a fost separat de familia lui. Însă în zilele lui Noe, Dumnezeu a întors paradigma cu 180^0.

Lumea devenise un haos. Păcatul era în floare. Dumnezeu a privit spre omenire și a simțit regret față de creația Lui, odinioară desăvârșită. Ca urmare, a luat o decizie severă, însă necesară. „Și Domnul a zis: 'Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut.'" (Geneza 6:7) Dumnezeu Se pregătea să facă lumii o baie de un an, prin care să o curețe de tot păcatul și toți păcătoșii. Totuși, a existat un om care era curat ca lacrima și se distingea de adunătura de oameni întinați. „Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului" (versetul 8).

Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o arcă, să o umple cu animale și apoi să se țină bine. Când a închis ușa arcei, El a trasat o linie clară de separare între ce era destinat distrugerii și ce era binecuvântat cu salvare. Era Noe un om perfect? Nu. Însă harul lui Dumnezeu a acoperit orice păcat care l-ar fi putut separa de Dumnezeul său. Iar când a sosit momentul ca mânia lui Dumnezeu să fie executată pe pământ, arca l-a ridicat pe Noe într-un loc al siguranței. Imaginea a ce este neprihănit fiind separat de lumea întinată și apoi ridicat într-un loc de siguranță, reprezintă ceva ce vom vedea desfășurându-se din nou când Domnul ne va ridica să-L întâlnim pe nori.

AVRAAM SEPARAT DE TOT CE-I ESTE CUNOSCUT

În Geneza 12, Dumnezeu îi face o promisiune minunată lui Avraam (la acel moment încă Avram). El spune:

> „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine." (Versetele 1-3)

Ce binecuvântare minunată a promis Dumnezeu aici! I-a garantat lui Avraam darurile de posteritate, măreție, binecuvântare și protecție. Prin Avraam, toți oamenii, din prezent sau din viitor, aveau să fie binecuvântați. Însă ca acest lucru să se întâmple, exista un lucru pe care Avraam trebuia întâi să-l facă. Trebuia să se separe de casa și poporul lui.

Opriți-vă și gândiți-vă la această separare la care îl cheamă Dumnezeu pe Avraam. Cum ați reacționa dacă Domnul v-ar spune: „Am plănuit un viitor incredibil pentru voi; nu trebuie decât să lăsați în urmă tot ce vă este cunoscut și să-i părăsiți pe toți ce-i pe care-i iubiți?"

Ați fi dispuși să vă separați în felul acesta, dacă Dumnezeu v-ar cheama la separare? Când Îl urmăm pe Isus, trebuie să fim gata să renunțăm la tot pentru El. Isus a spus: „Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu." (Luca 14:26-27) De bună seamă, El nu ne spune că trebuie să ne părăsim literalmente familia ca să Îi fim ucenici. Ci mai degrabă face referire la inima noastră. Dragostea noastră pentru Isus trebuie să fie atât de mare încât, dragostea noastră pentru oricine altcineva să pălească prin comparație. Și trebuie să fim dispuși să ne separăm de orice sau oricine ne-ar împiedica să-L slujim.

Uneori, să ne dedicăm la a-L sluji pe Dumnezeu și a deveni oameni care răspândesc evanghelia, ne va costa. Pe alocuri ne-ar putea conduce la decizii dureroase. Însă răsplătirile prezente și viitoare care ne așteaptă atunci când suntem gata să ne separăm de orice ne trage în jos, vor avea o greutate mult mai mare decât orice întristare temporară pe care am experimenta-o în urma renunțării la anumite lucruri.

MOISE SEPARAT DE EGIPT

Intrarea în scenă a lui Moise este marcată de numeroase separări. În primul rând, Moise s-a separat de Egipt. Născut într-o vreme de persecuție, Moise a fost salvat de fiica faraonului și adus în casa împărătească. Cu toate acestea, el știa că este evreu și nu și-a putut ignora pur și simplu moștenirea. Într-o zi, pe când umbla printre oamenii din poporul lui, a dat peste un egiptean care maltrata un sclav evreu. Într-un exces de zel, Moise l-a lovit pe egiptean, omorându-l.

Când această crimă se pare că i-a asigurat lui Moise un loc pe lista celor mai căutați oameni din Egipt, el a fugit din țara în care a crescut și de poporul lui, și s-a ascuns în pustie. În această regiune sălbatică a început Dumnezeu un proces de 40 de ani prin care să-l pregătească pentru ce avea să urmeze. Dacă Moise ar fi rămas în confortul palatului din Egipt, cel mai probabil nu ar fi fost pregătit să răspundă chemării lui Dumnezeu, când i s-a arătat în rugul aprins. Uneori, pentru a ne putea pregăti să-L slujim, Dumnezeu trebuie să ne separe de ce este normal sau confortabil sau ușor pentru noi.

Mai apoi, prin Moise, Dumnezeu a separat întreaga națiune a evreilor de Egipt. Faraon a refuzat să se lase mișcat în toiul a nouă plăgi care se înrăutățeau progresiv. Ca răspuns, Dumnezeu a adus-o pe cea de-a zecea, care a reprezentat o captare dureroasă a atenției acestuia. În una din nopți, toți întâii-născuți din Egipt – oameni și animale – au murit. Strigăte sfâșietoare au răsunat pretutindeni în națiune în timp ce familii întregi își urmăreau copiii, tații, bunicii – orice om născut cel dintâi – dându-și ultima suflare.

Acest lucru l-a împins pe faraon să acționeze rapid. El i-a chemat pe Moise și Aaron în aceeași noapte și le-a spus: „Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă de slujiți Domnului, cum ați zis. Luați-vă și oile și boii, cum

ați zis, duceți-vă și binecuvântați-mă." (Exod 12:31-32). „Plecați", le-a spus. „Plecați cât de departe puteți de mine și luați-vă toate lucrurile cu voi. Nu vreau să vă mai văd niciodată. A, și înainte să plecați, ați putea să mă binecuvântați?" Poporul lui Dumnezeu fusese într-o sclavie care le furase nădejdea, însă Domnul l-a separat de cei care-l robiseră și i-a dat libertate.

Continuând cu exodul, Dumnezeu a separat Israelul de lumea păgână. Egiptul reprezenta o cultură politeistă, având un panteon complet de zei. Dumnezeu i-a scos pe evrei din acea țară care se închina la idoli ca să-și pregătească pentru Sine un popor care să I se închine numai Lui. Din nefericire, poți să scoți israeliții afară din Egipt, însă este mult mai greu să scoți Egiptul afară din israeliți.

Când a ajuns poporul la muntele Sinai, Moise a dispărut pentru o vreme sus pe munte. Israeliții au așteptat, însă, după câteva săptămâni, au început să fie neliniștiți. Au început să spună: „Știți, a cam trecut o lună sau mai multe zile de când bătrânul de 80 de ani a urcat pe munte fără mâncare și apă. Există multe șanse să nu se mai întoarcă." Vom discuta mai în detaliu despre această poveste peste câteva capitole, însă este de-ajuns să spunem că, un vițel de aur mai târziu, Moise nu era un excursionist fericit. El a făcut țăndări tablele pe care i le dăduse Dumnezeu, a distrus vițelul, a măcinat aurul și i-a făcut pe cei din popor să-l bea.

Povestea nu se încheie aici. Oamenii s-au mâniat. Gustaseră din păcat și acum râvneau după o masă completă. Se poate ca Moise să fi fost un om puternic, însă acum era înfruntat de o gloată turbată și desfrânată. El s-a oprit la intrarea în tabără și a strigat: „Cine este pentru Domnul să vină la mine!" (Exod 32:26)

Dintre toate semințiile, una singură a pășit înainte – semința lui Levi. Moise le-a poruncit: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta, și fiecare

să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa." (Exod 32:27) Și exact asta au făcut. Mai mult de 3000 dintre cei mai împotrivitori au fost omorâți în ziua aceea. Acest incident cu vițelul de aur reprezintă ultimul moment în care vedem o închinare la idoli la nivel național în poporul evreu înainte de cartea Judecători, după ce Moise și Iosua mor.

Când leviții au răspuns chemării lui Moise, a avut loc o altă separare. Nu doar că israeliții au fost separați de restul lumii păgâne, ci și leviții au fost separați de restul semințiilor lui Israel. Ei sunt primii care au pășit înainte când poporul a trebuit să fie curățat de păcat, și, deoarece leviților nu le-a fost teamă să-și treacă până și membrii ai familiei prin sabie ca să apere onoarea lui Dumnezeu, Domnul i-a onorat.

Din acest motiv, cei din seminția lui Levi au fost aleși să slujească în calitate de preoți în națiune. Ei aveau să fie canalul de închinare și jertfe între popor și Dumnezeul lor. Adevărata separare nu are nimic de-a face cu granițe, rase sau genuri, sau cu orice altceva. Diferența o face dacă ești sau nu de partea lui Dumnezeu. Ești separat de Dumnezeu, sau ești separat de lume? Toată lumea este fie de o parte, fie de cealaltă – nu există cale de mijloc.

BISERICA SEPARATĂ DE LEGE ȘI DE LUME

La 16 secole după Moise, a venit Isus, și totul s-a schimbat. Când i-a părăsit ultima dată pe evrei, Domnul i-a separat de la o cultură păgână la iudaism. Acum, la începutul epocii bisericii, Dumnezeu îi separă din nou, însă de data aceasta îi separă de iudaismul tradițional. Poate să cânte Tevya cât vrea despre tradiție, dar tradiția nu mai este. Relația cu Dumnezeu nu mai este despre reguli și legi. Isus a venit și a spus că sunt doar două legi asupra cărora trebuie să ne focalizăm: să-L iubim pe Dumnezeu și să ne iubim unii pe alții. Dacă împlinim acele porunci, ne vom descurca.

Aceasta a fost o separare majoră, deoarece, din perspectiva oamenilor, supunerea față de lege stătea în centrul a tot ce însemna să fii evreu. Iar Isus, când a venit, a schimbat paradigma lui Dumnezeu din una focalizată pe lege, în una focalizată pe har. Chiar și Petru a avut dificultăți în a îmbrățișa această trecere. La un moment dat, Petru și Pavel slujeau împreună în Antiohia. Petru se bucura să mănânce la aceeași masă cu iudeii și cu neamurile, lucru interzis de tradiția iudaică. Toți cei din biserică formau o familie mare și fericită.

Însă, când un grup de iudei veniți de la Ierusalim a văzut ce s-a întâmplat, Petru s-a răzgândit brusc. El s-a separat de Neamuri și a mâncat la o masă exclusiv pentru iudei. Acești *goyim* netăiați împrejur erau prea necurați ca să stea la masă cu el. De fapt, cine se credeau aceștia dintre Neamuri, valsând prin biserică cu hainele, frizurile și modul de vorbire specifice Neamurilor? Pavel, ca unul care nu-și ascundea opiniile, l-a confruntat pe Petru de față cu toți: „Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul iudeilor?" (Galateni 2:14) „Nu mai facem parte din categoria de oameni care se încred în lege ca să fie mântuiți", le-a spus iudeilor și Neamurilor adunați împreună. Apoi a afirmat cu tărie: „căci, dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos" (Galateni 2:21). Acele cuvinte pline de putere au întors paradigma tradițională cu susul în jos. Această schimbare avea să fie dură, însă era necesar ca iudeii să se deprindă cu o nouă mentalitate.

Însă iudeii nu erau singurii nevoiți să treacă printr-o separare majoră. Credincioșii dintre Neamuri au fost nevoiți să se îndepărteze de lumea păgână în care au trăit toată viața. În Faptele apostolilor 15, biserica în plină creștere s-a confruntat cu o întrebare: Ce ar trebui să facem cu toți acești creștini dintre Neamuri? Cât de iudei trebuie să devină și cât de mult să-și păstreze din natura lor specifică Neamurilor?

Reprezentanți ai ambelor părți și-au prezentat opiniile la adunarea care a ajuns să fie cunoscută drept Conciliul de la Ierusalim. În cele din urmă, Iacov, fratele lui Isus și căpetenia bisericii din Ierusalim, s-a ridicat și a vorbit, spunând aproximativ ce a spus și Pavel în Antiohia: „Frații mei dintre Neamuri, unii oameni spun că trebuie să adoptați toate tradițiile iudaice. Ignorați-i. Ei nu ne reprezintă pe noi. Nu avem nevoie de mai mulți iudei; avem nevoie de mai mulți creștini." Simplu și la subiect, însă lumea Neamurilor continua să fie un loc al degradării, astfel conciliul a considerat că sunt necesare cel puțin câteva restricții.

După discuții ulterioare, a fost scrisă o epistolă către neamuri și trimisă prin Pavel, Barnaba, Iuda și Sila. Această epistolă afirma părtășia dintre Neamuri și iudei în biserica Domnului, și se încheia cu următoarele cuvinte:

> Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie, lucruri de care, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi. Fiți sănătoși! (Faptele apostolilor 15:28-29)

Chiar dacă aceste stipulații par minore, de fapt erau chiar majore. Ceea ce Iacov a interzis în încheierea acestei misive, reprezenta o parte majoră din ceea ce caracteriza cultura Neamurilor. Mare parte din ceea ce Neamurile făceau, avea de-a face cu închinarea la idoli, imoralitate sexuală. Dacă noii credincioși dintre Neamuri se separau de toate aceste lucruri – și totodată refuzau mâncarea oferită în mod intenționat idolilor, așa cum era marea majoritate a mâncărurilor – acest fapt i-ar fi făcut vizibili în cultura lor, și nu într-un mod pozitiv. Acest lucru ar fi putut duce rapid la ostracizare și dificultăți. Însă această schimbare avea un motiv în spate. Era necesar ca Neamurile să se separe. Nu puteau fi de ambele părți.

Când se afla înaintea mulțimii la Aeropagus, în Atena, Pavel a subliniat nevoia de separare de căile idolatre ale Neamurilor. Pe măsură ce învățații se adunau să asculte, Pavel le-a spus: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile" (Faptele apostolilor 17:24-25). Într-un oraș plin de temple, toate pline de idoli, aceasta era o declarație care schimba perspectiva. „Toate aceste temple minunate și idolii scumpi din ele sunt lipsite de valoare." Pavel a continuat spunându-le ascultătorilor săi că toți fac parte din același popor și le curge același sânge prin vene. Dumnezeu a determinat granițele care să distingă anumite grupuri de oameni de altele, dar asta nu schimbă faptul că toți am fost creați de același Creator.

În încheierea discursului său, Pavel le-a spus atenienilor că tuturor popoarelor li se aplică același standard spiritual de separare de rău: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită, prin faptul că L-a înviat din morți..." (Faptele apostolilor 17:30-31). Acest cuvânt „acum" este plin de putere. Nu mai există scuze. Mesia a venit. Trebuie să ne îndepărtăm de tot ce ne-ar putea separa de Dumnezeu – fie că este vorba de iudei care se separă de lege, sau Neamuri care se separă de lume.

Uneori prețul separării de dragul lui Hristos poate fi mare. Poate să ne coste căsnicia, copiii, slujba sau prietenii. Dumnezeu înțelege asta și ne-a oferit o altă familie. A făcut asta unindu-Și toți copiii într-un singur trup internațional de frați și surori. Pavel a scris: „Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul și a

surpat zidul de la mijloc care-i despărțea... Căci, prin El, și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh." (Efeseni 2:14, 18)

Isus a doborât zidurile separării prin moartea Sa de pe cruce. Doar în El nu mai există granițe, naționalități, religie, nimic care să ne separe unii de alții. „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus" (Galateni 3:28). Nici nu pot să vă spun de câte ori nu am coborât din avion într-o țară pe care nu o mai vizitasem și am fost întâmpinat de un frate sau o soră în Hristos cu care nu mă mai întâlnisem, dar care mi-a fost imediat apropiat, ca un membru din familia mea. Și asta pentru că în Hristos, ei îmi *sunt* familie.

Planul original al lui Dumnezeu nu a fost separarea. În El, unitatea este restaurată.

BISERICA SEPARATĂ DE LUME

Mai există încă o altă separare despre care trebuie să vorbim. Iar aceasta este Marea Separare – o separare care să pună capăt tuturor celorlalte separări. Este vorba despre separarea bisericii de lume. „Dar, Amir, nu a spus Isus să fim în lume dar să nu fim din lume? Vrei să spui acum că ar trebui să ne separăm de lume?"

În primul rând, Isus nu a spus niciodată asta. Este doar interpretarea pe care unii oameni o dau unei porțiuni din rugăciunea Lui de Mare Preot din Ioan 17. Totuși, acesta este un sentiment bun care presupune că ar trebui să fim pe deplin conectați cu cei din jurul nostru, dar fără să cedăm ispitelor păcătoase pe care cultura le forțează asupra noastră.

În al doilea rând, această Mare Separare nu este de natură spirituală, ci fizică. Va veni o zi când Domnul Își va răpi biserica și o va întâlni pe nori. Rezultatul acelei separări va fi o unificare fizică a credincioșilor cu Mântuitorul lor. Începând cu acel moment vom fi cu El pe vecie.

Chiar dacă separarea nu a reprezentat intenția originală a lui Dumnezeu, aceasta este modalitatea prin care El a lucrat în lume de-a lungul veacurilor. Cei care cred că ar fi ciudat ca Domnul să-Și retragă poporul din lume, nu trebuie decât să cerceteze istoria. Pentru El nu este ciudat să-și separe poporul; acesta este de fapt modus operandi-ul Său. De aceea este atât de important pentru noi, care suntem credincioși, să trăim și să vorbim adevărul înaintea familiei noastre și a prietenilor noștri. Biserica nu a fost separată încă – înseamnă că mai este timp. Atâta vreme cât încă suntem aici să proclamăm evanghelia, oamenii mai pot alege să-L urmeze pe Dumnezeu. Dar, odată ce vom fi separați de lume, șansele celor rămași în urmă de a găsi o cale înspre Dumnezeu vor fi aproape nule.

După toate aparențele, nu mai este mult timp. Trebuie să ne luăm în serios rolul de ambasadori ai lui Hristos care ne-a fost încredințat.

Nu mai este mult timp. Trebuie să ne luăm în serios rolul de ambasadori ai lui Hristos care ne-a fost încredințat.

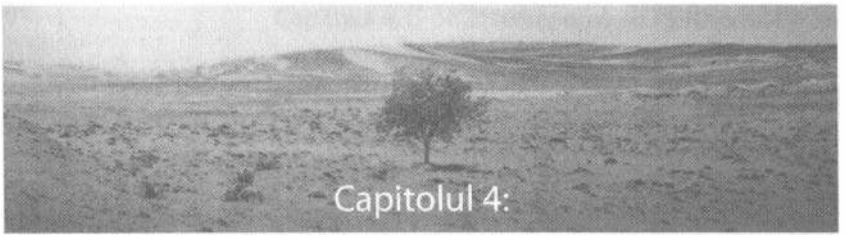

Capitolul 4:

O PERIOADĂ EXTINSĂ DE 70 DE SĂPTĂMÂNI

A FOST O ATERIZARE GREA, în special pentru trupul său bătrân. Poate cu 20, 30, 40 de ani în urmă s-ar fi ridicat rapid înapoi. Însă la vârsta actuală, orice mișcare făcută îi producea suferință sau durere. Să fie aruncat pe fundul unei gropi umede și stâncoase cu siguranță nu a ajutat niciuneia din afecțiunile lui.

Încet, sprijinindu-se de peretele gropii, s-a ridicat în picioare. Întunericul complet era claustrofobic. Nu putea ști dacă pământul de sub picioarele lui se întindea pe o suprafață de 2 m sau 18 m. Un singur lucru știa: nu era singur în groapă. În jurul lui s-a auzit un foșnet, acela produs de labe când ating pământul nisipos. Apoi s-a auzit primul sunet înfundat.

„O, Doamne", s-a rugat el, „poartă-mi de grijă aici. Protejează-mă. Viața mea este în mâinile Tale."

Un corp mătăsos și musculos s-a periat de el, trântindu-l în perete. Mișcarea agitată creștea în intensitate. Sunetele s-au transformat într-un mârâit.

Brusc, lumina a umplut încăperea cu atât de multă intensitate că el a fost pentru o clipă la fel de orbit precum fusese în întunericul absolut. Pe măsură ce punctele albastre îi dispăreau dinaintea ochilor, a reușit să vadă o siluetă plimbându-se prin spațiul stâncos și atingând ușor boturile a ceea ce acum a văzut că erau 12 sau mai

mulți lei care-l înconjurau. A continuat să privească fascinat cum acest om luminos și-a încheiat slujba, s-a întors înspre el și, după ce l-a privit scurt în ochi, a dispărut, luând cu el lumina.

Restul nopții nu s-a comparat cu nicio altă noapte pe care o trăise până atunci. A dormit profund în beznă, cu bătăile inimii fiarei ce-i servea ca pernă calmându-i mintea plină de îngrijorare și căldura celor două creaturi magnifice adormite de o parte și de alta a sa învingând răceala îmbâcsită a gropii.

Dimineața a fost trezit de vocea împăratului Darius, când a strigat: „Daniele, robul Dumnezeului celui Viu, a putut Dumnezeul tău căruia Îi slujești necurmat să te scape de lei?" (Daniel 6:20). Făcând din animalele din jurul lui o pârghie, s-a ridicat în picioare și a strigat: „Veșnic să trăiești, împărate! Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!" (versetele 21-22) Împăratul a poruncit ca sfătuitorul său în vârstă să fie scos din groapă și să fie adus la el, și dulce le-a fost revederea.

Pentru mulți oameni, asta este tot ce știu despre marele profet Daniel. Dacă li se cere să facă puțin efort, unii își mai amintesc de povești despre consumul de legume, interpretarea viselor și despre o petrecere ciudată în care pe perete a apărut scris ceva în mod fantomatic. Însă aceste amintiri de la școala duminicală ar fi puține. Daniel a fost catalogat foarte devreme ca fiind un îmblânzitor de lei. Însă el a fost mult mai mult de-atât.

DANIEL ȘI CARTEA LUI

Dacă numărați cinci cărți din secțiunea cărților profetice din Vechiul Testament (pornind de la Isaia și până la Maleahi) veți ajunge la o scriere unică printre celelalte din această categorie. În timp ce majoritatea dintre acești purtători de cuvânt ai lui

Dumnezeu erau focalizați în primul rând pe profeții la care era adăugat puțin de fundal istoric, Daniel și-a împărțit cartea în două.

În primele șase capitole se regăsesc unele din lecțiile de la școala duminicală. Daniel făcea parte dintr-un grup de tineri luați în robie de împăratul Nebucadnețar și duși în Babilon ca să-l slujească. Aceste capitole urmăresc exploatarea a patru dintre tinerii exilați – Hanania (căruia i-a fost dat numele Șadrac), Mișael (Meșac), Azaria (Abed-Nego) și Daniel (Belșațar). Cei trei prieteni ai lui Daniel ajung în lumina reflectoarelor în capitolul 3, scăpând din flăcările unui cuptor încins fără nici o arsură. În restul cărții, Daniel este vedeta principală. Îl vedem crescând și devenind dintr-un tânăr exilat un înțelept vârstnic, slujind în timpul vieții lui trei lideri mondiali din două imperii diferite.

Următoarele șase capitole schimbă complet macazul. Daniel trece brusc de la biografie și autobiografie la profeție. Cu ajutorul unui înger care i-a interpretat viziunile și visele ciudate avute, Daniel a primit revelație directă de la Dumnezeu despre evenimente viitoare, inclusiv despre vremurile din urmă. Acest profet tânăr s-a aflat într-o poziție unică într-o perioadă unică de timp. În loc să profețească despre țara evreilor din mijlocul țării evreilor, așa cum au făcut majoritatea celorlalți profeți, Daniel se afla într-o țară străină și avea viziuni despre planurile lui Dumnezeu pentru restul lumii.

ISRAEL ÎN PAUZĂ

Pe vremea lui Daniel, Israel se afla sub disciplină. Nu Daniel era responsabil de faptul că fusese exilat într-o țară străină; el a fost atins de pedeapsa pentru păcatele comise de generațiile de dinaintea lui. În esență, națiunea se afla în ceea ce poate fi considerat o pauză națională. „Tinere, dacă nu poți respecta regulile, du-te stai în colț până îți voi spune că poți să te oprești." Colțul era Babilon, iar perioada de timp s-a dovedit a fi 70 de ani.

Ce au făcut israeliții să primească pedeapsa aceasta? Ei bine, numiți orice. Dacă Dumnezeu a spus despre un lucru „Să nu îl faceți", cel mai probabil israeliții l-au făcut. Cu toate acestea, acest exil specific a avut legătură strânsă cu un păcat anume. Așa cum Dumnezeu are un plan pentru poporul Lui, are un plan pentru pământul poporului Său. El știe de ce anume este nevoie ca solul și substanțele nutritive din el să fie protejate. Dacă cultivi în exces o bucată de pământ, recoltele vor avea de suferit. De aceea, este bine ca, ocazional, să-i oferi pământului un repaos.

Planul lui Dumnezeu pentru odihna pământului a coincis cu planul Lui pentru odihna poporului. Israeliții trebuiau să își pună deoparte fiecare a șaptea zi ca zi de Sabat pentru trupurile lor. În aceeași manieră, Dumnezeu a destinat fiecare al șaptelea an să fie un an sabatic pentru odihna pământului. Din punct de vedere logic, toate acestea aveau sens. Din punct de vedere practic, erau mult mai dificil de respectat. Pentru anii de Sabat era nevoie de planificare și, mai mult decât atât, era nevoie de credință:

> Dacă veți zice: „Ce vom mânca în anul al șaptelea, fiindcă nu vom semăna și nu vom strânge roadele?" Eu vă voi da binecuvântarea Mea în anul al șaselea, și pământul va da roade pentru trei ani. Când veți semăna în anul al optulea, veți mânca tot din vechile roade; până la al nouălea an, până la noile roade, veți mânca tot din cele vechi. (Levitic 25:20-22)

Promisiunea lui Dumnezeu a fost că în cel de-al șaselea an le va da o recoltă atât de uriașă încât oamenii se vor hrăni din el până când holdele noi vor fi recoltate în anul al nouălea.

Ca în cazul multor altor promisiuni de-ale lui Dumnezeu, binecuvântarea ascultării este contrabalansată de blestemul neascultării. Dacă israeliții decideau să ignore legile lui Dumnezeu privitoare la Sabatul pământului, El a promis următoarele:

> Voi pustii țara, așa că vrăjmașii voștri care o vor locui vor rămâne încremeniți văzând-o. Vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi. Țara voastră va fi pustiită, și cetățile voastre vor rămâne pustii. Atunci țara se va bucura de Sabatele ei, tot timpul cât va fi pustiită și cât veți fi în țara vrăjmașilor voștri; atunci țara se va odihni și se va bucura de Sabatele ei. Tot timpul cât va fi pustiită, va avea odihna pe care n-o avusese în anii voștri de Sabat, când o locuiați. (Levitic 26:32-35)

Indiferent prin ce modalitate, pământul avea să aibă parte de Sabat. Dacă israeliții refuzau să dea odihnă pământului, Domnul nu îi lăsa pe israeliți să aibă parte de pământ până când nu se împlinea numărul de Sabaturi.

Vreme de 490 de ani au fost ignorate Sabaturile pentru pământ. Dacă împărțim 490 de ani la 7 (sau 1 Sabat la fiecare 7 ani), rezultatul va fi 70. Acesta este numărul de ani stabilit de Dumnezeu pentru exilul poporului lui Iuda:

> Pe cei ce au scăpat de sabie, Nebucadnețar i-a dus prinși la Babilon. Ei i-au fost supuși, lui și fiilor lui, până la stăpânirea împărăției perșilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până ce țara și-a ținut Sabatele ei și s-a odihnit tot timpul cât a fost pustiită, până la împlinirea celor șaptezeci de ani. (2 Cronici 36:20-21)

Când Dumnezeu ne cere să facem ceva, acel ceva trebuie făcut. Putem alege calea ușoară sau calea dificilă. De ce și noi, la fel ca israeliții, alegem de atâtea ori calea dificilă?

Daniel a fost prins în exilul datorat nerespectării anului sabatic. Totuși, chiar dacă a fost luat din țara lui din pricina unui păcat național, el încă Îl urma pe Dumnezeu și studia Scripturile. În

acea perioadă, poporul lui Dumnezeu nu dispunea încă de Biblia completă; Daniel și alții continuau să o scrie. Era greu pentru el să facă o analiză profundă de interpretare a capitolului 9 din cartea lui, când încă scrijelea capitolul 6. Totodată, cât le dăduse Dumnezeu din Scriptură era scris pe pergamente și păstrat în sinagogi. În prima parte a exilului babilonian, Cuvântul scris al lui Dumnezeu era atât de greu de găsit precum este greu de găsit un cheeseburger cu bacon în Ierusalim. Totuși, Daniel era foarte priceput în cunoașterea cuvintelor lui Dumnezeu.

La acel moment, israeliții erau o cultură agramată, care comunica pe cale orală. Oamenii nu umblau cu pergamentele lor personale păstrate într-o mapă cu fermoar din care nu lipseau post-it-urile și markerele. Ei învățau Cuvântul lui Dumnezeu auzindu-l citit sau cântat. Pe măsură ce auzeau cuvintele din nou și din nou, încercau să-l memoreze – adeseori alăturându-se recitării sau cântării lui.

În felul acesta a putut Daniel să cunoască lungimea perioadei de exil anunțată prin profetul Ieremia:

> În anul dintâi al lui Darius, fiul lui Ahașveroș, din neamul mezilor, care ajunsese împărat peste împărăția haldeilor, **în anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am văzut din cărți că trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru dărâmăturile Ierusalimului, după numărul anilor despre care vorbise Domnul către prorocul Ieremia.** (Daniel 9:1-2)

Daniel, destul de în vârstă acum și sub stăpânirea unui nou Imperiu Persan, s-a rugat în esență: „Bine, Doamne, am numărat anii și, potrivit promisiunii Tale, a venit vremea să ne ierți și să ne trimiți înapoi acasă."

În 100% din cazuri, Dumnezeu Își va împlini promisiunile, la vremea Lui și în termenii Lui.

Când ne rugăm, Dumnezeu aude. Când Domnul face o promisiune, putem să avem încredere în El pentru aceasta. Când ne rugăm ca să-I amintim ceva, așa cum a făcut Daniel, nu o facem pentru că credem că a uitat. El nu-Și verifică calendarul gândindu-Se: „Știu că am încercuit data cu pricina cu un motiv anume..." Când Îi amintim lui Dumnezeu de promisiunile Lui, aceasta este o declarație a credinței din partea noastră. Noi afirmăm că El este un Dumnezeu care Își urmează întotdeauna legămintele. În 100% din cazuri, Dumnezeu Își va împlini promisiunile, la vremea Lui și în termenii Lui.

APOCALIPSA LUI DANIEL

În cele mai multe cazuri, când vine vorba de profeții, nu ni se dau multe informații despre procesul de comunicare dintre Dumnezeu și profet. În schimb, citim pur și simplu cuvintele pe care Domnul le transferă cumva omului Său de cuvânt. Ocazional, metoda de comunicare și mesajul în sine se întrepătrund atât de mult încât Duhul Sfânt deschide ușa metodologică. Un astfel de caz este cartea lui Daniel.

Cea de-a doua parte a scrisorii lui Daniel este ceea ce numim literatură apocaliptică. *Apocalipsa* înseamnă „revelație" sau „dezvăluire" și cuvântul se centrează pe judecata lui Dumnezeu care va fi turnată peste lume și împlinirea finală a planurilor Sale pentru vremurile din urmă privind omenirea. Cartea Apocalipsa este un alt exemplu bun de literatură apocaliptică din Biblie.

Cu toate acestea, cartea Daniel poate fi văzută lejer ca fiind revelatorie sau apocaliptică, în sensul că noi, cititorii, putem vedea profeția fiind dezvăluită. În capitolul 7, Daniel doarme în patul său când visurile sale și o viziune divină se contopesc, iar el poate vedea patru fiare mari ieșind din apă. Apoi profetul narează acțiunile violente și sângeroase ale acestor creaturi, exploatările unuia dintre coarnele care-i aparțin celei de-a patra fiare și o

privelişte uluitoare a Celui Îmbătrânit de zile şezând pe tronul Său. Pe bună dreptate confuz de ceea ce se petrece, Daniel se apropie de unul dintre cei „ce stăteau acolo" şi întreabă ce poate fi ceea ce vede (versetul 16). Acest om îi oferă lui Daniel un comentariu detaliat asupra acţiunii.

În următorul capitol, Daniel are altă viziune. În aceasta, el se află lângă un râu şi vede cum un berbec şi un ţap se încaieră, ţapul ieşind victorios. Apoi urmează o acţiune la fel de ciudată care se învârte în jurul unui corn, ceea ce îl induce şi mai mult în eroare pe Daniel. De data aceasta este trimis îngerul Gabriel să-i explice viziunea. Acest arhanghel măreţ trebuie să fi fost uimitor la înfăţişare, deoarece Daniel cade imediat la pământ, proşternându-se înaintea lui. Gabriel îl ridică pe Daniel în picioare, apoi începe să-i explice viziunea.

În întreaga Scriptură nu apar decât trei îngeri identificaţi pe nume – Gabriel, Mihail, Lucifer. Gabriel este un mesager. El apare în Biblie de cinci ori; două dintre aceste apariţii sunt consemnate în cartea Daniel. Este acelaşi arhanghel măreţ care duce mesajul la două perechi de părinţi-în-devenire. În primul rând, îl vizitează pe preotul vârstnic Zaharia în templu anunţând promisiunea lui Dumnezeu de a le da un fiu lui şi soţiei sale, care fusese stearpă. Acest copil avea să se numească Ioan şi în una din zile Îl va boteza pe Mesia. De asemenea, el îi vizitează separat pe Maria şi Iosif, care erau logodiţi, ca să le ducă vestea miraculoasă că Duhul Sfânt avea să plaseze un copil în pântecul Mariei, chiar dacă era fecioară. Acest copil avea să fie literalmente Emanuel – „Dumnezeu este cu noi".

Întorcându-ne la viziunea din Daniel 9, descoperim că Gabriel a străbătut o cale lungă ca să-i aducă lui Daniel un mesaj special:

> Pe când încă vorbeam eu, mă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu şi păcatul poporului meu, Israel, şi îmi aduceam cererile înaintea Domnului Dumnezeului

> meu, pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu; pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede, în zbor iute, omul Gabriel pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie şi m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară. El m-a învăţat, a stat de vorbă cu mine şi mi-a zis: „Daniele, am venit acum să-ţi luminez mintea." (Daniel 9:20-22)

Gabriel îşi începe mesajul spunând: „Daniele". Nu este minunat că Dumnezeu ne ştie pe nume? El nu l-a trimis pe Gabriel spunând: „Gabi, îl vezi pe omul acela? Nu ştiu sigur cine este, dar pare să fie un scriitor destul de bun. Du-te şi pune-i un nume şi apoi transmite-i un mesaj din partea Mea." Gabriel a ştiut exact cine este Daniel, pentru că Dumnezeu a ştiut exact cine este Daniel. În acelaşi fel, El ştie exact cine suntem fiecare dintre noi.

Sarcina lui Gabriel este să „lumineze mintea". Un alt fel de a traduce aceste cuvinte este „să dea înţelegere." A cui înţelegere să o dea? A lui personală? Amintiţi-vă, el este doar mesagerul. Toată înţelegerea este a lui Dumnezeu. Este ca şi cum Dumnezeu i-a înmânat lui Gabriel un pergament spunându-i: „Poftim, du-i pergamentul lui Daniel ca să citească şi să înţeleagă ce anume vreau să cunoască."

Apoi, auzim ceva minunat. Gabriel spune: „Când ai început tu să te rogi, a ieşit cuvântul, şi eu vin să ţi-l vestesc; căci tu eşti preaiubit şi scump. Ia aminte, dar, la cuvântul acesta şi înţelege vedenia!" (versetul 23). Din momentul în care Daniel a început să se roage, Dumnezeu a început să răspundă. Domnul nu a insistat să întârzie răspunsul până când avea să primească porţia completă de închinare, mărturisire şi mulţumire. Nu a aşteptat să spună Daniel „Amin!" înainte să îi ia în considerare mijlocirea. Din clipa în care Daniel a rostit prima silabă, Gabriel a primit poruncă de la Dumnezeu să ducă mesajul şi să dea înţelegere profetului Său. Dumnezeul nostru, care cunoaşte cuvintele pe care le vom spune

încă dinainte să le rostim, este mai puțin preocupat de ce anume iese din gurile noastre decât de ce se află în inimile noastre.

CELE ȘAPTEZECI DE SĂPTĂMÂNI DIN DANIEL

Ce mesaj a fost responsabil Gabriel să ducă? El începe: „Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte" (versetul 24). Vă amintiți ce am citit la începutul capitolului 9 din Daniel? În primele două versete, Daniel se roagă lui Dumnezeu cu referire la cei 70 de ani de exil pe care Dumnezeu îi proclamase prin profetul Ieremia. În timp ce Daniel pledează înaintea Domnului pentru exilul de 70 de ani, Dumnezeu îi trimite un mesaj despre ceva mult mai măreț – 70 de săptămâni. Acum mi-ați putea spune: „Amir, nu suntem genii ai matematicii. Dar suntem destul de siguri că 70 de ani sunt mai lungi decât 70 de săptămâni." În mod normal, ați avea dreptate. Însă, săptămânile despre care vorbește Gabriel nu sunt formate din șapte zile, ci din șapte ani. Astfel, 70 de săptămâni se referă de fapt la o perioadă de 490 de ani – 70 x 7.

Pentru cine sunt aceste 70 de săptămâni supradimensionate? Gabriel spune că sunt pentru poporul lui Daniel și pentru cetatea lui cea sfântă. Care este poporul lui Daniel? Israel. Care este cetatea cea sfântă? Ierusalim. Chiar dacă Daniel se află departe de casă, în exil, Domnul îi aduce un mesaj despre Ierusalim și despre evrei. Gabriel prezintă:

> Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte
>
> asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte,
>
> până la încetarea fărădelegilor,
>
> până la ispășirea păcatelor,
>
> până la ispășirea nelegiuirii,
>
> până la aducerea neprihănirii veșnice,

până la pecetluirea vedeniei și prorociei
și până la ungerea Sfântului sfinților.
Să știi, dar, și să înțelegi
că de la darea poruncii
pentru zidirea din nou a Ierusalimului
până la Unsul, la Cârmuitorul,
vor trece șapte săptămâni;
apoi timp de șaizeci și două de săptămâni,
piețele și gropile vor fi zidite din nou,
și anume în vremuri de strâmtorare.
După aceste șaizeci și două de săptămâni,
Unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic.
Poporul unui domn care va veni
va nimici cetatea și Sfântul Locaș,
și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; (Daniel 9:24-26)

Sunt două serii de săptămâni enumerate aici – 7 săptămâni și 62 de săptămâni. Primele 7 săptămâni sunt pentru rezidirea Ierusalimului. Este 7x7, sau 49 de ani, pentru ca orașul să fie repus în ordine. Apoi vor trece încă 62 de săptămâni: 7x62=434 de ani. După acestea va avea loc ceva extraordinar – Mesia va veni. Însă înainte să vă entuziasmați prea tare de sosirea lui Mesia, înțelegeți că venirea Lui nu va dura mult. Nu va trece mult timp de când va fi sosit și va fi stârpit.

Este dat un cronometru de 69 de săptămâni (483 de ani) până la evenimentul lui Mesia, însă 69 săptămâni de când? În ce moment ar trebui Daniel să apese butonul de start al cronometrului? În versetul 25 din pasajul de mai sus, Dumnezeu dă răspunsul: „Să

ştii, dar, şi să înţelegi că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului..." Când naţiunii i se va spune că se poate întoarce să-şi rezidească cetatea, atunci va fi pornit cronometrul.

Asta ne conduce la următoarea întrebare: când li s-a spus evreilor să se întoarcă şi să rezidească Ierusalimul? Mai mulţi oameni au indicat mai multe date. În 536 î.Hr., împăratul Cir al Persiei – imperiul care a cucerit Babilonul şi care stăpânea acum peste evrei – a emis o poruncă: „Aşa vorbeşte Cirus, împăratul perşilor: 'Domnul Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărăţiile pământului şi mi-a poruncit să-I zidesc o Casă la Ierusalim în Iuda.'" (Ezra 1:2)

Cir le-a permis evreilor să se întoarcă în Ierusalim expres pentru a rezidi templul. Apoi, în 519 î.Hr., când evreii erau asaltaţi în timp ce se străduiau să îl rezidească, împăratul Darius I a urmat porunca lui Cir, mai adăugând una şi de la el. Evreii aveau să-şi continue munca de rezidire, şi vai de cei care vor încerca să-i oprească (Ezra 6:3-12)! Iar în cele din urmă, în anul 448 î.Hr., Artaxerxe I a emis o declaraţie prin care poruncea înfrumuseţarea templului (Ezra 7:11-26).

Care dintre aceste proclamaţii ar trebuie să slujească drept punctul de pornire? Niciuna. Deşi au fost emise trei decrete distincte, niciuna dintre ele nu are de-a face cu cetatea. Mai degrabă sunt centrate pe templu.

O singură proclamaţie a fost emisă pentru rezidirea Ierusalimului şi, ca să o găsim, trebuie să trecem de Ezra în cartea Neemia. Neemia era paharnicul împăratului Artaxerxe I. Inima lui era îngreuiată de ceva vreme deoarece se gândea la Ierusalim, cetatea cea sfântă şi la faptul că nu are porţi şi ziduri. Această capitală măreaţă cândva era acum doar o umbră a gloriei din trecut. El s-a rugat şi a postit, cerându-I Domnului să-Şi arate mila.

În calitate de paharnic al împăratului, Neemia avea o slujbă importantă de împlinit: să soarbă din vinul împăratului. Acum,

dacă asta nu vă sună ca o afacere pe jumătate negativă, atunci nu înțelegeți motivul pentru care era nevoie să soarbă el primul. Împăratul era întotdeauna o țintă, iar una dintre modalitățile principale prin care asasinii puteau ajunge la monarh era prin otrăvire. Slujba paharnicului era să-i ducă împăratului vinul, să soarbă din el în prezența lui și, dacă nu cădea mort la pământ, îi înmâna împăratului potirul. Această sorbire trebuia făcută de paharnic cu zâmbetul pe buze.

Însă a venit o zi când Neemia a călcat greșit. Mintea lui era atât de apăsată de situația din Ierusalim, încât a uitat să-și transforme încruntătura în zâmbet. Împăratul Artaxerxe l-a confruntat:

> „Pentru ce ai fața tristă? Totuși nu ești bolnav; nu poate fi decât o întristare a inimii."
>
> Atunci m-a apucat o mare frică și am răspuns împăratului: „Trăiască împăratul în veac! Cum să n-am fața tristă, când cetatea în care sunt mormintele părinților mei este nimicită, și porțile ei sunt arse de foc?"
>
> Și împăratul mi-a zis: „Ce ceri?"
>
> Eu m-am rugat Dumnezeului cerurilor și am răspuns împăratului: „Dacă găsește cu cale împăratul și dacă robul tău îi este plăcut, trimite-mă în Iuda, la cetatea mormintelor părinților mei, ca s-o zidesc din nou."
>
> Împăratul, lângă care ședea și împărăteasa, mi-a zis atunci: „Cât va ține călătoria ta și când te vei întoarce?" Împăratul a găsit cu cale să mă lase să plec, și i-am hotărât o vreme. (Neemia 2:2-6)

Pentru prima dată a fost emisă porunca să se întoarcă oamenii în Ierusalim ca să zidească cetatea, nu templul. Neemia a spus: „În luna Nisan, anul al douăzecilea al împăratului Artaxerxe" (Neemia

2:1). Luna în care a fost emisă era Nisan, iar anul 445 î.Hr. Acesta a fost momentul profeției; acesta a fost startul cronometrului.

PUȚINĂ MATEMATICĂ

Tic...tac, tic...

Timpul a început să treacă. Pe cronometru se derulau 69 de săptămâni, sau 483 de ani (69x7) până când lumea avea să experimenteze lucrarea glorioasă a lui Mesia, cel promis.

„Amir, ți-am spus că aceasta este matematică neclară. Știm să adunăm și, dacă adăugăm 483 de ani din anul 445 î.Hr, obținem anul 38 d.Hr. Isus deja era înălțat la cer înainte de data aceasta." Foarte adevărat și vă aplaud priceperea în aritmetică. Problema este că, deși cifrele voastre sunt bune, anii voștri nu sunt. Anii evreiești diferă de anii standard de 365 de zile din calendarul gregorian. Deoarece Israel respectă un calendar lunar, anul lor are doar 360 de zile.

Bine, puneți-vă centura – urmează să facem niște matematică. 69 x 7 ani lunari va fi egal cu 483 ani lunari, iar 483 de ani lunari x 360 de zile va fi egal cu 177.880 de zile. Mai este nevoie de încă un pas ca să aplicăm asta calendarului nostru solar. Luați cele 177.880 de zile, împărțiți-le la 365 de zile pe an solar, și veți obține 476 de ani solari.

Dacă mintea voastră se îneacă în numere, nu vă îngrijorați – mai există doar o problemă ușoară de adunare de rezolvat. Dacă adunăm luna Nisan din anul 445 î.Hr. cu 476 ani solari vom ajunge direct la Duminica Floriilor din anul 31 d.Hr. – exact momentul în care un Mântuitor anume al omenirii intra în Ierusalim călare pe un măgăruș. Simțiți-vă liberi să vă luați un moment să spuneți „Aleluia!" și „Slavă Domnului!" înainte să continuați.

Când Daniel și-a înălțat rugăciunea, el a vrut puțină înțelegere despre ce avea să se întâmple cu poporul Israel exilat. Totuși,

Dumnezeu i-a dat lui Daniel o imagine mai largă a ceea ce se va întâmpla în viitor. Daniel l-a întrebat pe Dumnezeu despre restaurarea evreilor, iar Dumnezeu i-a vorbit despre mântuirea omenirii.

A ŞAPTEZECEA LUNĂ LIPSĂ

Unde ne aflăm noi acum în cronologia de 70 de săptămâni pe care a primit-o Daniel de la Dumnezeu? Au existat două perioade de timp de care s-a ocupat Daniel. Prima a fost 7, iar a doua 62. După cum am văzut, această perioadă făcea referire la venirea, crucificarea şi stârpirea lui Mesia. Însă există şi o a şaptezecea săptămână. Ţineţi minte că deşi Daniel era un om strălucit pentru vremea lui, el nu avea acces la o perspectivă completă a ce avea să vină. Iar Gabriel nu a frecventat niciodată seminarul baptist din ceruri. Ambii ştiau doar ceea ce Dumnezeu le-a descoperit prin mesajul Lui. Ei puteau vedea doar intervalul de timp pe care Dumnezeu le-a permis să-l vadă.

Clarence Larkin, un pastor şi învăţător al Bibliei din secolul al XV-lea a comparat această arie vizuală limitată a profeţiei cu doi munţi. Dacă aţi fost vreodată în drumeţie în zone montane cel mai probabil aţi experimentat o anumită iluzie optică. Pe măsură ce urcaţi pe cărare, aţi văzut doi munţi înaintea voastră – unul mai mare poziţionat chiar în spatele celui dintâi. Gândindu-vă că nu vă va lua mult să urcaţi ambele vârfuri, aţi început să-l urcaţi pe primul. Cu toate acestea, când aţi ajuns în vârf, aţi conştientizat un lucru descurajator. Cel de-al doilea vârf care părea exact în spatele celui dintâi era, de fapt, mult mai departe. Între cei doi munţi se află o vale largă care nici nu ştiaţi că se află acolo. S-a aflat acolo tot timpul, însă nu aţi putut să o vedeţi, pentru că nu se afla în aria voastră vizuală.

În mesajul profetic al lui Dumnezeu despre cele 70 de săptămâni, în esenţă, Daniel defineşte timpul sub forma a două vârfuri de munte. Primul include cele 69 de săptămâni şi se află chiar în

fața lui. Cel de-al doilea este cea de-a șaptezecea săptămână și se află departe, în distanță. Între cele două vârfuri se află o vale largă de timp care nu este inclusă în cele 70 de săptămâni. Daniel nu menționează valea deoarece se află în afara ariei vizuale date de Dumnezeu. Acesta este locul unde cei care studiază profeția din Daniel pot ajunge să fie confuzi. Pe măsură ce citim, urcăm alături de el pe vârful celor 69 de săptămâni, așteptându-ne clar să ajungem apoi direct pe a șaptezecea. Totuși, când ajungem în vârf, a șaptezecea săptămână nu este acolo.

Interpretatorii Bibliei deseori o iau pe una din două căi când vine vorba de a găsi săptămâna lipsă. Unii au o abordare alegorică și încearcă să forțeze ultima săptămână în evenimentul distrugerii Ierusalimului din anul 70 d.Hr. Alții spun pur și simplu că ceva trebuie să fie greșit la perioada de timp și la interpretarea mesajului lui Daniel. Niciuna dintre aceste căi nu este acurată, necesară și nici justificată.

Dacă doar ne-am ridica ochii de pe vârful Muntelui 69 am putea vedea clar vârful Muntelui 70 în distanță. Ca să ajungem acolo nu este nevoie decât să străbatem pur și simplu valea timpului. Coborând pe partea cealaltă al primului munte, pătrundem în epoca bisericii. Aici găsim biserica și Duhul Sfânt lucrând împreună să răspândească adevărul evangheliei. Duhul Sfânt este întotdeauna plin de putere de partea noastră și ne luminează calea pe care să mergem. Calea bisericii, totuși, este trist de anevoioasă. Uneori este bătătorită și netedă. Alteori pământul este secetos și sunt alunecări de teren. Dar, prin toate acestea, cu ajutorul Duhului Sfânt, putem continua să înaintăm.

Când ajungem la poalele celui de-al doilea munte, calea bisericii se încheie abrupt. Aceasta este răpirea, când biserica și Duhul Sfânt vor fi luați de pe pământ. În acest moment, focalizarea lui Dumnezeu va reveni asupra poporului Israel. Calea devine dificilă pe măsură ce urcăm cel de-al doilea munte. Acum este vremea

necazului lui Iacov, când mânia lui Dumnezeu este turnată pe pământ și evreii au parte de disciplină. Când ajungem în sfârșit la summit, vom fi martori momentului în care picioarele lui Isus sunt pe Muntele Măslinilor. Acest eveniment monumental va iniția marea trezire promisă de Pavel în Romani 11:26: „Și atunci tot Israelul va fi mântuit."

Valea dintre munții 69 și 70 aparține bisericii; munții în sine aparțin lui Israel. Daniel 9 enumeră șase motive pentru aceste 70 de săptămâni profețite – fiecare dintre ele începând cu cuvântul *până.*

> Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte
>
> asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte,
>
> până la încetarea fărădelegilor,
>
> până la ispășirea păcatelor,
>
> până la ispășirea nelegiuirii,
>
> până la aducerea neprihănirii veșnice,
>
> până la pecetluirea vedeniei și profeției
>
> și până la ungerea Sfântului sfinților. (Daniel 9:24)

La cea dintâi venire a Lui, Isus a împlinit primele trei dintre aceste sarcini măreațe. El a încetat fărădelegile, a ispășit păcatele și nelegiuirea. Toate acestea au fost împlinite la cruce. Când Isus S-a sacrificat, a plătit pentru păcatele noastre și ne-a împăcat cu Dumnezeu. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. (...) Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui." (Romani 5:8, 10). Prin credința în lucrarea lui Isus de la cruce, suntem împăcați cu Tatăl nostru și avem pace cu El.

Ultimele trei sarcini vor fi împlinite când Isus Se va întoarce. În calitate de Regele regilor care va domni pe pământ, El va aduce o pace veşnică. El Însuşi va fi împlinirea viziunilor şi profeţiilor şi încheierea lor. De ce ar avea nevoie Dumnezeu să comunice prin viziuni şi profeţii dacă El Însuşi ar locui în mijlocul omenirii? În cele din urmă, Isus Hristos Se va întoarce ca Cel mai sfânt. Nu Se va întoarce doar ca Regele regilor, ci şi ca Domnul domnilor.

Ziua celei de-a şaptezecea săptămână se apropie. Dumnezeu Se va ocupa încă o dată de Israel. Valea dintre cele două vârfuri a reprezentat o pustie pentru evrei. Dar apoi a venit anul 1948 şi, brusc, Israel se afla din nou în ţara lui. Dumnezeu a adus Israelul înapoi – iar acum noi aşteptăm ca El să-Şi toarne Duhul peste evrei. Ce zi glorioasă va fi când vom vedea masele pocăindu-se şi Dumnezeu împăcându-Se cu naţiunea Lui aleasă! Ridicaţi-vă ochii – suntem aproape la poalele muntelui iar calea bisericii se apropie de încheiere.

UMBRA CU BĂTAIE LUNGĂ A PAȘTILOR

ÎN APRILIE 2012, LA FESTIVALUL DE MUZICĂ ȘI ARTĂ din valea Choachella, rapperul Tupac Shakur a cântat pe scenă. Ce a fost unic la această performanță a fost faptul că Tupac nu mai trăia. Cu șaisprezece ani în urmă, rapperul gangster fusese omorât într-un schimb de focuri dintr-o urmărire de mașini în Las Vegas, Nevada. Și totuși, se afla acum pe scenă cântând înaintea unui public de fani gălăgioși.

Evident că Tupac chiar nu se afla acolo. Chiar și în lumea muzicii rap din rândul gangsterilor, să urci un trup mort pe scenă ar fi considerat un lucru extrem. În schimb, ceea ce a urmărit publicul a fost o combinație genială de proiecții, oglinzi, ecrane și multă matematică. Tupac era o hologramă. Pentru fani, entuziasmul de a vedea unul dintre eroii lor preferați era de-ajuns ca să-i facă să uite că ceea ce privesc nu este real. Indiferent de ce le spuneau ochii lor, Tupac este în continuare mort. Când spectacolul s-a încheiat și proiectorul a fost oprit, idolul lor a devenit din nou doar o amintire veche dintr-o generație trecătoare.

UMBRĂ VERSUS SUBSTANȚĂ

Ceva foarte asemănător are loc în Biblie. Prin profeții și scriitorii Lui, Dumnezeu a folosit deseori umbre ca să reprezinte

ceva cu substanță – ceva asemănător cu niște holograme literare din vechime care reprezintă ceva sau pe cineva real. Autorul cărții Evrei ne spune că, cu mulți ani în urmă, a existat un sanctuar pământesc ridicat pentru jertfe în cinstea Domnului. El ne face un tur rapid, indicându-ne sfeșnicul, masa și pâinea punerii înainte. Dând la o parte perdeaua sacră, el ne conduce în Locul Preasfânt care „avea un altar de aur pentru tămâie, și chivotul legământului, ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înfrunzise și tablele legământului. Deasupra erau heruvimii slavei, care acopereau capacul ispășirii cu umbra lor." (Evrei 9:4-5) Toate acestea au fost create ca preoții să își poată duce la îndeplinire îndatoririle ritualice, dintre care cea mai importantă era jertfa anuală de ispășire pe care o aducea marele preot pentru păcatele oamenilor.

Dar, oricât de minunate erau cel dintâi templu și sistemul de jertfe, ni se spune că acestea erau doar „o asemănare pentru vremurile de acum". Ele erau doar o umbră – o ilustrație a unei realități mai mărețe. Această realitate mai măreață se găsește în templul ceresc și în jertfa lui Isus Hristos.

> Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta, și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică. (Versetele 11-12)

Această paralelă umbră/substanță se regăsește pretutindeni în Scriptură. De fapt, am putea spune că ea este esența profețiilor biblice. Uneori umbra este oferită simplu printr-un cuvânt profetic: **„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda,** totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până

în zilele veșniciei." (Mica 5:2) Această declarație prevestește realitatea minunată a nașterii lui Isus, Mesia, în satul inconștient Betleem.

Uneori, umbra este prezentată într-un eveniment. În cartea Isaia, regele din Iuda, Ahaz, primește un semn că națiunea lui mică nu va fi distrusă de armatele unite ale lui Aram și Israel.

> Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel. El va mânca smântână și miere până va ști să lepede răul și să aleagă binele. Dar înainte ca să știe copilul să lepede răul și să aleagă binele, țara, de ai cărei doi împărați te temi tu, va fi pustiită. (Isaia 7:14-16)

Umbra mântuirii lui Dumnezeu este văzută când femeia necăsătorită la momentul acestei profeții dă naștere unui fiu, iar Dumnezeu face ca nașterea să fie urmată de mântuirea națiunii Iuda. Substanța este dezvăluită 700 de ani mai târziu, când o fecioară dă naștere unui fiu care este adevăratul Emanuel – Dumnezeu este cu noi. Și, în loc ca acest Copil să aducă mântuire unei națiuni, El este folosit de Tatăl ca să aducă mântuire întregii lumi.

UMBRA SĂRBĂTORILOR

Există un trend tot mai răspândit în biserica creștină să țină sărbătorile din Vechiul Testament. Multe biserici se adună în preajma sărbătorilor pascale la o masă seder. Altele urmează calendarul evreiesc în întregime, văzând în Scripturi un mandat ca festivalurile să fie continuate de credincioșii de azi. O astfel de denominație este The Living Church of God, care numără aproximativ 10.000 de membri răspândiți pe șase continente. Roderick Meredith, fondatorul acesteia declară:

> Aceste zile au fost poruncite clar în Vechiul Testament, iar observațiile făcute pe marginea lor de Hristos și de apostoli în Noul Testament le ratifică pentru biserica

creştină. Adevăraţii creştini trebuie să considere sfinte zilele pe care Dumnezeu le-a făcut sfinte. Iar noi trebuie să urmăm exemplele lui Isus şi ale primilor ucenici făcând astfel.

Problema acestui punct de vedere este faptul că pastorul Meredith şi alţii care adoptă poziţia lui se focalizează pe umbră, nu pe substanţă.

Când mă plimb şi e soare afară, îmi văd umbra. Dacă nu vă vedeţi umbra când umblaţi în razele soarelui, veţi vrea să mergeţi la doctor să vă consulte – fie sunteţi vampiri, fie nu existaţi cu adevărat. Uneori umbra mea poate fi mare şi impunătoare; alteori abia se vede. Dar, indiferent de mărime, vă garantez că dacă îmi vedeţi umbra, realul eu mă aflu în apropiere. Umbra este un sol al produsului autentic. Odată ce avem realitatea înaintea ochilor, de ce ne-am mai focaliza pe umbră? Pavel ne spune: „Nimeni, dar, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos." (Coloseni 2:16-17) Sărbătorile sunt o umbră; substanţa este Hristos. Sărbătorile şi-au împlinit scopul; haideţi să ne focalizăm acum pe ceea ce este real.

Chiar dacă nu mai este necesar să ţinem sărbătorile, deoarece ele sunt doar o umbră, este totuşi important să le studiem. În sărbători vedem derulându-se planul lui Dumnezeu pentru mântuirea lumii. Dumnezeu este un povestitor minunat. Uneori se foloseşte de istorie ca să-Şi spună povestea, alteori de pilde, alteori de profeţii. În sărbătorile din Vechiul Testament vedem cel mai bine abilitatea lui Dumnezeu de povestitor.

Sărbătorile sunt o umbră; substanţa este Hristos. Sărbătorile şi-au împlinit scopul; haideţi să ne focalizăm acum pe ceea ce este real.

Vreme de 400 de ani, poporul ales al lui Dumnezeu a fost rob în Egipt. Aceștia au dus o viață dificilă ticsită de muncă istovitoare și cruzime. Oamenii au strigat înspre Dumnezeu, iar El i-a auzit. Dintr-un rug aprins, Dumnezeu i-a spus lui Moise:

> Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am coborât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere. (Exod 3:7-8)

Moise a ascultat și s-a dus în Egipt și curând a urmat prăpădul.

Prin sânge, insecte, vreme și moarte, Dumnezeu l-a convins în cele din urmă pe faraon să-i lase poporul să plece. De cum a avut loc această eliberare, Dumnezeu i-a dat lui Moise sarcina de a crea un calendar. „Domnul a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului: 'Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului.'" (Exod 12:1-2) Acest calendar avea să se bazeze pe un număr de simboluri observate în acțiunile pe care Dumnezeu avea să le întreprindă. Astfel, ca poporul să țină minte aceste evenimente și să celebreze intervenția lui Dumnezeu, sărbătorile aveau să fie ținute an după an. Exodul din Egipt, care s-a extins în cele din urmă la o rătăcire de 40 de ani, a fost o călătorie pe care Dumnezeu a intenționat ca poporul Său să o consemneze.

În urma acestei perioade din pustie avea să rezulte cele șapte sărbători care compun calendarul evreilor – Paștile, sărbătoarea Azimelor, sărbătoarea Primelor Roade, sărbătoarea Săptămânilor (sau Cincizecimii), sărbătoarea Trâmbițelor, Ziua Ispășirii și sărbătoarea Corturilor. Fiecare sărbătoare însemna ceva important pentru israeliți – o perioadă specială autorizată de Dumnezeu. Și totuși acestea sunt doar umbre ale unei substanțe viitoare și mai măreț care va fi descoperită la vremea lui Dumnezeu și în termenii Lui.

ÎNCEPUTUL PAȘTILOR

Sărbătoarea inaugurală și începutul calendarului a fost inițiat în noaptea grozavă în care a curs sângele întâilor născuți dintre oameni și fiare pretutindeni în Egipt. Acesta a fost un mesaj atât de extrem încât a zdrobit în sfârșit voința încăpățânată a lui faraon. Chemându-i în miez de noapte pe Moise și Aaron la el, le-a poruncit: „Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel." (Exod 12:31) Evreii erau liberi; noua lor viață abia începuse. Această libertate era o umbră a ceea ce Dumnezeu plănuise nu doar pentru o singură națiune, ci pentru întreaga lume.

Comemorarea Paștilor a pornit printr-o poruncă să se adune familia împreună și să aleagă un miel:

> Vorbiți întregii adunări a lui Israel și spuneți-i: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă... Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veți putea să luați un miel sau un ied. Să-l păstrați până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l înjunghie seara. Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca." (Exod 12:3, 5-7)

Observați timpul de aici. Mielul trebuia ales în a zecea zi a lunii și adus acasă. Apoi, următoarele patru zile trebuiau să trateze mielul ca și cum ar face parte din familie. Copiii puteau să-l mângâie și să se joace cu el și să-l iubească. Patru zile reprezintă o perioadă îndeajuns de lungă cât mielul să se transforme dintr-un animal de hambar într-un membru din familie.

După perioada de atașare, ei urmau să ia animalul drăgălaș și pufos, să-l ducă în curte și să-l omoare în așa fel încât sângele lui să poată fi stropit pe tocul ușii casei cu o ramură de isop. De ce ar trece Dumnezeu o familie prin procesul de atașare de un mieluț

doar ca apoi să-l măcelărească brutal și să stropească cu sângele lui peste tot? Dumnezeu a vrut să transmită poporului Său o idee și să îi atingă în proces la nivel emoțional. El voia ca acest lucru să fie pentru ei mai mult decât un simplu ritual care să implice unul din animalele lor. Este un preț care trebuie plătit atunci când trebuie vărsat sânge – un preț care trebuie plătit din inimă, nu doar din portofel.

În noaptea în care sângele era stropit a venit Domnul. Pe orice casă a văzut sânge a ocolit-o. Unde nu a văzut sânge, în urma Lui a rămas moarte. Observați că nu era vorba despre o diferențiere între evrei și egipteni, aleși și nealeși, robi și oameni liberi – diferența o făcea sângele. Importanța sângelui nu poate fi supraestimată. Evreii nu au fost salvați prin simpla virtute a faptului că erau poporul ales al lui Dumnezeu. Au fost salvați prin sângele de pe tocul ușii lor. Dacă unii dintre ei ar fi neglijat porunca de a aplica sânge pe tocul ușii, îngerul ar fi distrus întâii născuți ai evreilor alături cu cei ai egiptenilor.

Mai târziu, în timpul pribegiei din pustie, când a fost făcut chivotul legământului, ochii heruvimilor de pe acesta erau îndreptați spre scaunul îndurării, unde fusese turnat sângele pentru ispășirea păcatelor națiunii. Dumnezeu vede sângele. Iar sângele mielului de jertfă va elibera oamenii de judecată și moarte, indiferent de cine sunt ei.

UMBRA ȘI SUBSTANȚA ÎN SĂRBĂTOAREA PAȘTILOR

Acel sânge stropit este doar o umbră. Învățăm despre substanță de pe buzele lui Ioan Botezătorul, solul lui Isus. După cum indică numele lui, Ioan se afla la râu, botezând oameni. Apoi, în una din zile, și-a ridicat privirea „a văzut pe Isus venind la el și a zis: 'Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!'" (Ioan 1:29) Dintre toate numele pe care Ioan le-ar fi putut folosi cu referire la mult-așteptatul Mesia, de ce l-a ales pe acesta? Numele de *Leul din*

Iuda ar fi fost o alegere mai plină de putere și mai potrivită pentru inițierea unei mari mișcări mesianice. Însă Ioan a văzut în Isus un rol mult mai plin de putere și de însemnătate. A văzut în Isus ceea ce se afla în mintea fiecărui evreu de Paști: mielul de jertfă pe care-l aduceau în casele lor, pe care ajungeau să-l iubească și pe care îl omorau apoi – sângele lui curgea pentru mântuirea tuturor celor care-și găseau refugiu sub el.

Umbra Paștilor și-a găsit împlinirea în substanța lui Isus. Pavel a scris: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștile nostru, a fost jertfit." (1 Corinteni 5:7) Ceea ce le-a fost dat poporului Israel cu mulți ani în urmă ni se aplică și nouă și încă la un nivel și mai mare. Sângele lui Hristos pe tocul ușii inimii noastre este cel care determină moartea să ne ocolească. Însă moartea pe care o ocolim acum nu este o moarte fizică, ci una spirituală – o veșnicie departe de Dumnezeu.

Există o a doua umbră pe care o descoperim în instituția Paștilor. Când un călător pornește din Egipt într-o călătorie lungă, el va avea nevoie de multă mâncare. Ceasul plecării poporului evreu a fost destul de subită și cu siguranță neașteptată, după ce faraon s-a răzgândit din nou și din nou. Datorită grabei, evreii nu au avut timp să-și coacă covrigi în stil newyorkez. O pâine bună, crocantă cu siguranță era ieșită din ecuație. De ce? Nu aveau timp ca drojdia să-și facă treaba. Fără drojdie aluatul nu ar fi crescut. Și fără aluat crescut nu ar fi putut avea pâine dospită.

Ca urmare a intervalului scurt de timp până la plecarea lor, evreii au plecat cu mâncarea pe care au avut timp să o gătească. Au luat făină, au amestecat-o cu apă și au aruncat aluatul în cuptor. Pe măsură ce se cocea, suprafața cuptorului brăzda linii maro în pâine. Cei care se ocupau de cuptor înțepau aluatul ca să nu facă bule și să nu se umfle. După scurt timp, ceea ce rezulta era o pâine plată – hrană concepută mai puțin pentru desfătare și mai mult pentru a împlini o nevoie fizică.

Ca să se asigure că generațiile viitoare își vor aminti graba în care evreii au plecat, Domnul a instituit Sărbătoarea Azimelor, care să se alăture Paștilor.

> În luna întâi, în a paisprezecea zi a lunii, între cele două seri, va fi Paștile Domnului. Și în a cincisprezecea zi a lunii acesteia, va fi sărbătoarea Azimelor în cinstea Domnului; șapte zile să mâncați azime. În ziua întâi, să aveți o adunare sfântă: atunci să nu faceți nicio lucrare de slugă. Șapte zile să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc. În ziua a șaptea să fie o adunare sfântă: atunci să nu faceți nicio lucrare de slugă. (Levitic 23:5-8)

Li se poruncise ca vreme de șapte zile să mănânce această pâine plată și nedospită. De ce șapte zile? Aceasta era o măsură de precauție. Șapte zile reprezenta o perioadă destul de lungă cât să fie siguri că absolut nici un fir de praf de drojdie nu se strecurase în aluat.

Substanța pentru umbra azimei este observată tot în 1 Corinteni 5:7. Pavel ne-a poruncit: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat." Ce aluat trebuie să măturăm? Păcatul. Pavel a continuat scriind: „Să prăznuim, dar, praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului." (versetul 8). Când suntem iertați de păcatul nostru devenim nedospiți – curați și sfinți înaintea lui Dumnezeu.

Cine ne-a oferit exemplul suprem de viață nedospită? Isus. El a trăit îndeajuns de mult pe acest pământ încât oamenii să poată vedea că în El nu exista drojdie. „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat." (Evrei 4:15) La cina cea de taină, Isus a luat pâinea nedospită de Paști și a frânt-o. El a spus: „Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; să faceți lucrul

acesta spre pomenirea Mea." (Luca 22:19) Sângele mielului de Paşti este umbra jertfei lui Isus pentru păcatele noastre, iar pâinea curăţată de drojdie îşi vede împlinirea în desăvârşirea lipsită de păcat a Pâinii Vieţii.

Jertfa lui Isus face toată diferenţa când vine vorba de veşnicia noastră. Fără acceptarea lui Isus Hristos şi iertarea care vine prin jertfa Lui, perspectiva asupra zilei care se apropie ar semăna mai degrabă cu lumina unui tren care se apropie. Totuşi, când Îl facem pe Isus Domnul şi Mântuitorul nostru, putem privi înainte ca să-L vedem pe Mesia care Se întoarce curând. Ştim că momentul în care ne vom întâlni cu El pe nori va marca începutul unei veşnicii în prezenţa Sa glorioasă.

Capitolul 6:

UMBRA CU BĂTAIE LUNGĂ A CELORLALTE SĂRBĂTORI

PAȘTILE A FOST PRIMA SĂRBĂTOARE INSTITUITĂ și a avut un impact uriaș. Le-a amintit evreilor de puterea și credincioșia lui Dumnezeu, i-a unit într-un singur popor și a oferit oportunitatea pentru închinare la nivel național. Deși a fost prima dintre sărbători, cu siguranță nu a fost și ultima. Aveau să mai urmeze încă șase sărbători – fiecare cu propriile ritualuri și scopuri. Și, la fel ca Paștile, fiecare dintre celelalte sărbători aveau atât componenta umbră, cât și substanța finală.

SĂRBĂTOAREA PRIMELOR ROADE

A doua zi după Paști, preoții adunau coșuri cu cereale. După ce prăjeau boabele, le râșneau mărunt și turnau făina brută într-un vas mare. Adăugând ulei de măsline transformau făina într-o pastă aromată. Unul din preoți lua acest vas și-l ridica înaintea lui Dumnezeu într-un act de recunoaștere a faptului că El le dăduse recolta. El este Cel care a dat sămânța să fie plantată; El este Cel care a turnat ploaie ca sămânța să fie udată; El este Cel care a făcut ca planta să crească.

Acest ritual avea loc la sărbătoarea Primelor Roade. Domnul i-a spus lui Moise:

> Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau și când veți secera semănăturile, să aduceți preotului un snop, ca pârgă a secerișului vostru. El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat. În ziua când veți legăna snopul, să aduceți, ca ardere de tot Domnului, un miel de un an fără cusur; să adăugați la el două zecimi de efă din floarea făinii frământată cu untdelemn, ca dar de mâncare mistuit de foc, de un miros plăcut Domnului; și să aduceți o jertfă de băutură de un sfert de hin de vin. Să nu mâncați nici pâine, nici spice prăjite sau pisate, până în ziua aceasta, când veți aduce un dar de mâncare Dumnezeului vostru. Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri, în toate locurile în care veți locui." (Levitic 23:10-14)

„Dar, Amir, când am căutat sărbătoarea aceasta în enciclopedia biblică, era acolo o imagine cu un preot care scutura fericit un snop de grâu proaspăt tăiat înaintea Domnului. Nu ridica un vas cu pastă aromată." Confuzia apare din urma traducerii cuvântului „snop", care în textul original este *omer*. *Omerul* este o unitate de măsură considerată echivalentul unui mănunchi de cereale care au nevoie să fie legate. Asta ar putea ajunge să fie între 3 litri și 3,5 litri. Cuvântul „snop" din acest context face referire la o cantitate de cereale legănate mai degrabă decât la forma pe care o au cerealele legănate.

Această recunoaștere a binecuvântării lui Dumnezeu cu primele roade avea loc a doua zi după Sabat. În cultura evreiască, fiecare zi a săptămânii este numărată – prima zi, ziua a doua, ziua a treia – până la ultima zi a săptămânii, care este Sabatul. Astfel, ziua de după Sabat este prima zi, sau duminică.

Duminica din an pentru celebrarea purtării de grijă a lui Dumnezeu reprezenta o oportunitate minunată ca israeliții să-I aducă Domnului mulțumire și laudă. Cu toate acestea, era doar o umbră a unei realități mai mărețe care, încă o dată, se regăsea în Hristos. Matei a descris evenimentele unei alte celebrări a primelor roade:

> La sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a coborât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a șezut pe ea. Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți. Dar îngerul a luat cuvântul și a zis femeilor: „Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul." (Matei 28:1-6)

Isus Hristos, care cu trei zile înainte fusese crucificat și omorât, acum nu mai era mort. Cât de potrivit este că a fost înviat din morți în ziua celebrării primelor roade! Așa cum a explicat Pavel, „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți." (1 Corinteni 15:20) Isus nu doar a înviat în ziua primelor roade, El *este* primul rod. Bineînțeles, ce transmite cuvântul *primul* este că după acesta vor mai urma mulți. Vorbind despre învierea celor morți, Pavel a spus: „dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos" (versetul 23). În același fel în care Hristos a fost ridicat dintre cei morți ca să experimenteze viața veșnică, noi, cei care Îi aparținem, vom fi înviați într-o zi pentru o viață care nu va avea sfârșit.

Are loc o dezbatere între mulți credincioși dacă este potrivit sau nu să fie desemnată ziua de duminică drept ziua Domnului.

Bineînțeles că este! Duminica, fiind prima zi a săptămânii, este ziua primelor roade. Este o zi a celebrării. Este o zi a recunoașterii minunatei nădejdi găsite în Isus Hristos care a murit pentru păcatele noastre și a înviat din nou în prima zi a săptămânii ca să ne dea viață veșnică.

SĂRBĂTOAREA SĂPTĂMÂNILOR (CINCIZECIMEA)

Când vine vorba de planurile lui Dumnezeu, unii oameni sunt mereu preocupați cu calculatul. Câte săptămâni au trecut? Câte luni sângerii s-au înălțat pe cerul nopții? Ei fac asta încercând să spargă un așa-zis cod sau să găsească o înțelegere ascunsă a planurilor lui Dumnezeu. Din nefericire, aceste calcule nu fac decât să distragă atenția oamenilor de la adevărurile lui Dumnezeu scris clar în Scripturi și să o îndrepte spre speculații care nici nu se regăsesc în Scripturi.

Când Biblia vrea să aprofundați un anumit eveniment sau fenomen, vă spune să faceți asta. Iar când Biblia vrea să calculați ceva, vă spune să calculați. În Levitic 23 citim:

> De a doua zi după Sabat, din ziua când veți aduce snopul ca să fie legănat într-o parte și într-alta, să numărați șapte săptămâni întregi. Să numărați cincizeci de zile până în ziua care vine după al șaptelea Sabat; și atunci să aduceți Domnului un nou dar de mâncare... În aceeași zi, să vestiți sărbătoarea și să aveți o adunare sfântă. (Versetele 15, 16, 21)

Celebrați sărbătoarea Primelor Roade, numărați 50 de zile, apoi, în cea de-a cincizecea zi, adunați-vă înaintea Domnului.

Tradiția evreiască susține faptul că le-au luat evreilor 50 de zile de mers pe jos prin deșert ca să ajungă din Egipt la Muntele Sinai. Potrivit Talmudului (cartea scrierilor rabinice evreiești), odată ajunși acolo, a avut loc un fenomen bizar când lui Moise

i-a fost încredințată legea pe munte. În timp ce legea era adusă în poporul lui Israel, undele vocii lui Dumnezeu deveniseră vizibile și au apărut printre cei adunați acolo sub forma unor limbi de foc.

Mulți ani mai târziu, ceva asemănător și totuși mai puternic a avut loc:

> În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. (Faptele apostolilor 2:1-4)

Ucenicii se adunaseră împreună într-un acord – și, nu, aceasta nu este o reclamă pentru Honda. Ca oricare alți evrei conștiincioși, aceștia sărbătoreau Sărbătoarea Săptămânilor. Aduceți-vă aminte, ucenicii, la fel ca Isus, erau evrei neprihăniți care urmau legea.

Apropo, am auzit recent un păstor pretinzând că Isus nu era evreu, ci palestinian. Nu știu ce Biblie citea acesta, însă cu siguranță nu cea adevărată. Isus era pe cât de evreu poate un evreu să fie.

În timp ce evreii celebrau împreună umbra venirii legii în Ziua Cincizecimii (cincizecime – sau *pentecost* – în greacă este denumirea sărbătorii Săptămânilor, și înseamnă „cincizeci"), Dumnezeu a adus substanță, care era mult mai plină de putere. El a trimis Duhul Sfânt. Era ceva nou; evreii nu mai experimentaseră asta până atunci. Și lumea întreagă nu mai văzuse ceva asemănător.

Lucrarea Duhului Sfânt din Vechiul Testament era diferită față de ce experimentăm noi azi. Pe atunci, mai degrabă avea o legătură de „accident și fugă de la locul accidentului" cu cei prin care lucra. Când o sarcină anume trebuia împlinită sau un mesaj anume trebuia comunicat, Duhul Sfânt Se cobora peste un slujitor sau un mesager

anume și îl împuternicea să facă ceea ce Dumnezeu îl chema să facă. Odată misiunea împlinită, Duhul Sfânt pleca de la acea persoană. La Ziua Cincizecimii asta s-a schimbat. De data aceasta, Duhul Sfânt a venit permanent peste grupul acela de noi credincioși. El i-a umplut și i-a pecetluit, născându-se astfel biserica.

Această pecetluire a Duhului Sfânt este un dar minunat de la Domnul. În primul rând, ne asigură de faptul că Duhul nu va fi luat niciodată de la noi. Duhul Sfânt este ca adezivul suprem. Când ceva este pecetluit de Dumnezeu, nu mai poate fi deschis.

În al doilea rând, această pecetluire este semnul că aparținem Domnului. În trecut, când era trimisă o scrisoare de la o persoană importantă spre alta, misiva era sigilată cu lut sau ceară. La închiderea scrisorii era turnată o pată din această substanță, iar în ea era imprimată o pecete, care lăsa un semn al apartenenței. În mod asemănător, Dumnezeu ne-a dat Duhul Său ca o pecete de apartenență. Când ne privește, El știe că Îi aparținem deoarece Își vede pecetea pe inimile noastre. Suntem ai Lui și nimeni nu ne poate lua de la El.

Mai există o umbră implicată în sărbătoarea Săptămânilor și are de-a face cu personajele principale implicate în ritualul de legănare – preoții. De ce a fost oferită această onoare seminției lui Levi? Ei nu erau întâii-născuți. Nu erau cea mai mare seminție. Chiar Levi era un om violent, care, alături de Simeon, fratele lui, a măcelărit o cetate întreagă ca să o răzbune pe sora lor, Dina, care fusese violată.

Povestea alegerii seminției lui Levi începe la Muntele Sinai. Moise era deja de săptămâni întregi pe munte fără să trimită poporului din vale vreo veste despre cum se desfășoară lucrurile. De fapt, nici măcar nu îl mai văzuse nimeni. În mod natural, poporul a început să se întrebe dacă nu cumva se întâmplase ceva cu bătrânul Moise. Apoi, brusc, cineva și-a amintit că Moise a

urcat pe munte fără apă și fără hrană (și nu exista niciun indiciu că Domino's sau Jimmy John's aveau servicii de livrare sus pe munte). Moise nu avea cum să mai fie încă în viață, au presupus ei. Era mult mai probabil ca Dumnezeu să se fi supărat pe Moise și acesta să fi fost prăjit printr-un trăsnet sau să fi fost îngropat de o alunecare de teren neplăcută.

Fără un lider vizibil și cu un Dumnezeu invizibil, lângă care devenea inconfortabil să stai, poporul a început să se neliniștească. Voiau un nou lider – un om pe care-l puteau controla și care nu era chiar așa de morocănos tot timpul. De asemenea, voiau un dumnezeu mai de treabă, mai blând – unul pe care îl puteau vedea, atinge și pe care să-l plimbe într-un car. Au găsit un lider maleabil în Aaron, fratele lui Moise, și au descoperit un dumnezeu infim și pe placul lor în foc.

„Fă-ne un dumnezeu", au spus, iar Aaron a răspuns: „Bine." Oamenii i-au adus cerceii de aur și, după cum i-a spus el mai târziu pe un ton neconvingător lui Moise „l-am aruncat în foc, și din el a ieșit vițelul acesta." (Exod 32:24) Se pare că uitase toate orele petrecute să dea formă și să modeleze dumnezeul în formă de vițel.

Desigur că sus pe munte Dumnezeu știa exact ce se întâmplă în vale și i-a dat câteva indicii și lui Moise. După o alergare rapidă pe panta muntelui și spargerea tablelor legii, Moise a pus piciorul în prag. Poporul scăpase de sub control prin această închinare idolatră depravată și desfrânată, așa că, după cum am văzut cu câteva capitole mai înainte:

> s-a așezat la ușa taberei și a zis: „Cine este pentru Domnul să vină la mine!" Și toți copiii lui Levi s-au strâns la el. El le-a zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel: 'Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta,

> și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa.'" Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise; și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor. (Exod 32:26-28)

Datorită credincioșiei acestei semințiivăzută în râvna lor de a proteja sfințenia și neprihănirea Domnului, El i-a pus deoparte să Îi fie slujitori aleși.

Două milenii mai târziu, substanța Cincizecimii este văzută din nou – de data aceasta printre acei ucenici și adepți ai lui Isus care așteptau rugându-se. Isus plecase, însă le spusese să aștepte. Tatăl avea ceva special pentru ei, ceva ce vor recunoaște când vor vedea. Dintr-o dată, liniștea a fost întreruptă de un sunet ca o rafală puternică de vânt. Au apărut limbi de foc și s-au așezat pe fiecare persoană și odată cu acestea a venit și Duhul Sfânt promis, umplându-i complet pe fiecare.

Odată cu Duhul Sfânt a venit și o putere, o îndrăzneală și o abilitate nouă și ciudată de a vorbi în limbi pe care nu le mai auziseră. Năvălind afară din încăpere cu aceeași râvnă și încredere cu care leviții au alergat prin tabără, acești evangheliști proaspăt unși s-au răspândit pe străzile ticsite de vizitatori care veniseră la sărbătoarea Săptămânilor din întregul Imperiu Roman. Acești vizitatori, obișnuiți să se lovească de bariera care se ivea când încercau să comunice în limba aramaică, au auzit dintr-o dată evanghelia lui Isus Hristos propovăduită în limba lor. Avea loc o trezire – un adevărat seceriș al sufletelor! Luca ne spune: „Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete." (Faptele apostolilor 2:41). Trei mii de oameni au primit viața veșnică în acea zi.

Dacă numărul 3 000 vă sună cunoscut nu trebuie decât să vă uitați înapoi la povestea cu vițelul de aur. 3 000 de oameni fuseseră omorâți din cauza răzvrătirii lor. Nu a fost nevoie decât de lege ca

păcatul să fie descoperit și de sacrificiul lui Hristos ca acesta să fie îndepărtat. Legea ucide, pe când Duhul dă viață.

SĂRBĂTOAREA TRÂMBIȚELOR

După o perioadă îndelungată din an fără sărbători, când trecem de la sărbătorile de primăvară la cele de toamnă, ajungem la sărbătoarea Trâmbițelor. Aceasta este prima pe lista celor mai ciudate sărbători din calendarul evreilor. „Hei, oameni, veniți la Ierusalim. De ce? Vom suna din trâmbițe și apoi vă puteți întoarce acasă."

Umbra este enunțată în trei versete scurte:

> Domnul a vorbit lui Moise și a zis: Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „În luna a șaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveți o zi de odihnă, vestită cu sunet de trâmbițe, și o adunare sfântă. Atunci să nu faceți nicio lucrare de slugă și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc." (Levitic 23:23-25)

Când ne gândim la suflatul din trâmbițe în Israel ne este ușor să ne îndreptăm mintea direct înspre șofar. Chiar și în ziua de azi, dacă mergeți la Zidul Plângerii puteți vedea băieți fiind ridicați în aer în ecoul suflatului dintr-un astfel de corn de berbec, în cadrul ceremoniei lor de Bar Mițva.

Totuși, trâmbițele de la sărbători erau diferite. Acestea sunt descrise în Numeri 10:1-10. Erau două, ambele din argint. Ce scop aveau aceste trâmbițe în afara zilelor de sărbătoare? Erau folosite ca să-i pregătească pe oameni – să plece, să lupte, pentru sosirea cuiva sau a unui lucru

Dar de ce nu foloseau șofarul, cu al cărui sunet poporul era obișnuit? Și de ce erau de argint? Argintul este un mesaj prețios, dar nu chiar atât de prețios. Nu este aur. Deși aceste trâmbițe erau speciale, erau concepute să fie mai degrabă utile. Nu erau doar de imagine.

De ce erau două? Ca să răspundem, trebuie să ne uităm la una dintre pildele lui Isus, în care vom descoperi substanța. La predica de pe Muntele Măslinilor, vă amintiți că Isus stătea pe acest munte purtând o conversație privată cu ucenicii Lui și vorbindu-le despre semnele vremurilor din urmă. El le-a spus: „De la smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși." (Matei 24:32-33) El subliniază că important nu era smochinul din apropiere, ci pilda despre smochin. Țineți minte, smochinul reprezintă altceva.

Uitându-ne în cartea profetului Ioel, citim: „Căci în țara mea a năvălit un popor puternic și fără număr, cu dinți de leu și măsele de leoaică. Mi-a pustiit via; mi-a făcut bucăți smochinul, l-a jupuit de coajă și l-a trântit jos; mlădițele de viță au ajuns albe!" (Ioel 1:6-7) Cine este țara asupra căreia această națiune a adus pustiire? Este țara lui Dumnezeu – națiunea Israel, care este smochinul lui Dumnezeu. Acest lucru este confirmat de profetul Osea: „ Am găsit pe Israel ca pe niște struguri în pustiu, am văzut pe părinții voștri ca pe cele dintâi roade ale unui smochin în primăvară." (Osea 9:10) Părinții lui Israel au fost primele roade produse de smochinul lui Dumnezeu – națiunea Lui sfântă.

Așadar, când Dumnezeu a vorbit prin profetul Ezechiel despre întoarcerea poporului Său înapoi în țară, spunând „Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce iarăși în țara voastră" (Ezechiel 36:24), El S-a referit la secerișul smochinului. Smochinul distrus din Ioel 1:7 va fi restaurat și când va deveni din nou roditor, Dumnezeu Își va aduna poporul înapoi în țara lor.

Același pastor care a spus că Isus era palestinian a vorbit și despre țara lui Israel. El a spus că evreii erau interlopi care au alungat proprietarii de drept ai țării. Și cine susținea el că erau proprietarii de drept? Palestinienii, desigur. Ce i-ar spune acest

pastor lui Avraam, căruia Dumnezeu îi dăduse întâia oară țara? Ce i-ar spune profetului Ezechiel, prin care Dumnezeu a promis întoarcerea evreilor în țara lor? Biblia transmite clar faptul că țara aparține lui Dumnezeu și că El o poate da cui alege să o dea. Națiunea aleasă pentru a primi țara este Israel.

Dumnezeu a spus clar că El însuși Își va aduna poporul din toate națiunile și El îl va aduce înapoi în țara lui. Nu eu mi-am adus bunicii în Israel după Holocaust. Dumnezeu a rânduit ca ei să supraviețuiască. Dumnezeu i-a adus înapoi în Israel. Nimeni altcineva nu i-a ajutat. Nici o țară nu i-a sărit în ajutor Israelului când acesta s-a chinuit să devină națiune și să-și continue existența. Numai și numai Dumnezeu a făcut ca asta să se întâmple.

Să revenim la întrebarea noastră despre substanță: de ce două trâmbițe? Israel, smochinul lui Dumnezeu este împlinirea uneia dintre trâmbițe. Aduceți-vă aminte, trâmbița anunța sosirea cuiva sau faptul că ceva se întâmpla. Isaia a scris: „Voi sunteți martorii Mei - zice Domnul - voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost niciun dumnezeu, și după Mine nu va fi." (Isaia 43:10) Lucrarea lui Dumnezeu în națiunea Israel și în mod special modul în care a adus poporul înapoi în țară, este un martor a puterii și planului Său. Vă mai întrebați dacă într-adevăr există un Dumnezeu atotputernic? Atunci uitați-vă la evrei, care odinioară erau împrăștiați peste tot în lume, iar acum sunt înapoi, într-o națiune prosperă, exact cum a promis Dumnezeu. De asta vrea vrăjmașul să distrugă Israelul. El caută întotdeauna modalități de a distruge dovezile și să ucidă martorii.

Cea de a doua trâmbiță este revelată de Isus. Fiind pe punctul de a Se întoarce în cer, le-a spus ucenicilor Săi: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului." (Faptele apostolilor 1:8) Israel este cel dintâi martor al puterii lui Dumnezeu, iar biserica este al doilea.

Împreună suntem singurii martori adevărați ai lui Dumnezeu în această lume, iar din acest motiv vom ajunge întotdeauna să suferim împreună. Oricine este împotriva lui Israel este în mod normal și împotriva creștinismului.

Însă există mai multă substanță în suflarea din aceste trâmbițe. Pavel a vorbit despre vremea în care Dumnezeu Își va lua biserica de pe pământ: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați." (1 Corinteni 15:51-52) Isus Se întoarce după mireasa Lui, iar întoarcerea Lui va fi anunțată printr-un sunet de trâmbiță.

Încă de la reformarea poporului Israel într-o națiune în anul 1948, cei doi martori au sunat din nou trâmbițele a avertizare. Existența poporului Israel și mărturia bisericii transmit tuturor ascultătorilor: „Pregătiți-vă – Cineva vine și ceva este pe cale să se întâmple." Acel Cineva este Isus, iar ceea ce urmează să se întâmple este răpirea bisericii de către Domnul nostru – „într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță."

Cred că în această substanță a întoarcerii Domnului, sărbătoarea Trâmbițelor nu este un eveniment singular. Au existat o serie de sunete din trâmbiță – evenimente prezise de profeții Vechiului Testament – și vor mai exista altele. Într-o zi se va auzi sunetul trâmbiței. În acel moment, noi, cei care-i aparținem lui Hristos, vom fi luați – duși în prezența Mântuitorului nostru.

Mai este încă un răsunet al trâmbițelor care va pregăti calea pentru substanța finală. Pe Muntele Măslinilor, Isus le-a spus ucenicilor Săi:

> Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu

> o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. (Matei 24:30-31)

Când Isus Hristos Se va întoarce în același loc în care a rostit aceste cuvinte, venirea Lui va fi precedată de trâmbițe care o vor anunța. Această fanfară este diferită față de cea de la răpire. Trâmbițele de la răpire care vor fi auzite în cer vor anunța plecarea Lui să-Și adune poporul. Trâmbițele de la cea de-a doua venire a Lui care se vor auzi pe pământ vor anunța venirea Lui împreună cu poporul Său.

Mai există o diferență între trâmbițele de la răpire și cele de la a doua Lui venire. Cele de la răpire nu știm când vor fi auzite. Nimeni nu știe – „nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Marcu 13:32). Totuși, când vine vorba de cea de-a doua venire, știm exact când se va întâmpla. Fiecare dintre celelalte sărbători au o dată exactă a împlinirii lor. Sărbătoarea Trâmbițelor nu diferă cu nimic de acestea. Substanța Paștilor a avut împlinirea de Paști. Substanța Zilei Ispășirii va avea împlinirea în Ziua Ispășirii. În același fel, sărbătoarea Trâmbițelor își va avea împlinirea în timpul sărbătorii Trâmbițelor. Când cei șapte ani de necaz se vor sfârși, la vremea acestei mari sărbători, toți oamenii ar trebui să-și ridice privirea înspre cer. Dacă o vor face, Îl vor vedea pe Regele regilor și Domnul domnilor coborându-Se pe Muntele Măslinilor ca să-Și ocupe locul de drept pe tronul din Ierusalim.

ZIUA ISPĂȘIRII

Aceasta este a șasea dintre adunările anuale și cea mai tragică. Domnul i-a spus lui Moise: „În ziua a zecea a acestei a șaptea luni, va fi ziua Ispășirii: atunci să aveți o adunare sfântă, să vă smeriți sufletele și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc." (Levitic 23:27) „Să vă smeriți sufletele" înseamnă să fim conștienți

că suntem de-a dreptul neajutorați. Nu putem face nimic să ne salvăm pe noi înșine. Evreii consideră că „smerirea" înseamnă post. Totuși, când se dorește să ni se transmită în Biblie să postim, atunci scrie clar să postim, iar aici nu este menționat niciun post. Aceasta este o zi de recunoaștere a insuficienței totale a omenirii și a suficienței totale a lui Dumnezeu.

Substanța Zilei Ispășirii se regăsește în cuvintele profetului Zaharia: „Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut." (Zaharia 12:10) Când poporul evreu Îl va vedea pe Isus întorcându-Se pe un cal alb, stând cu picioarele pe Muntele Măslinilor, iar biserica întorcându-se deodată cu El înconjurându-L, rămășița lui Israel Îl va recunoaște în sfârșit pentru Cine este cu adevărat. Ei Îl vor jeli privindu-L pe Cel pe care înaintașii lor L-au străpuns.

Acea jelire, cu toate acestea, se va preface într-o bucurie minunată. Această revelație a lui Mesia va conduce la promisiunea despre care citim în Romani 11. Va avea loc o trezire în poporul ales al lui Dumnezeu, care va fi atât de puternică și va avea un efect atât de mare încât „atunci tot Israelul va fi mântuit" (versetul 26). Rămâne la latitudinea lui Dumnezeu să ia o umbră atât de focalizată pe întristare și plâns și să o transforme într-o realitate atât de plină de har și bucurie.

SĂRBĂTOAREA CORTURILOR

Ultima dintre sărbătorile din calendarul evreiesc este sărbătoarea Corturilor. „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: 'În a cincisprezecea zi a acestei a șaptea luni, va fi sărbătoarea Corturilor în cinstea Domnului, timp de șapte zile.'" (Levitic 23:34) Spre diferență de Ziua Ispășirii, care este cea mai tristă și

mai marcată de întristare dintre sărbători, sărbătoarea Corturilor este cea mai lungă și mai plină de bucurie.

Această sărbătoare care durează o săptămână era unică între sărbători prin faptul că reprezenta o perioadă în care toți oamenii din Israel – atât evrei cât și străini – să vină la Ierusalim și să sărbătorească:

> Să strângi poporul, bărbații, femeile, copiii și străinul care va fi în cetățile tale, ca să audă și să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeul vostru, să păzească și să împlinească toate cuvintele Legii acesteia. Pentru ca și copiii lor, care n-o vor cunoaște, s-o audă și să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeul vostru, în tot timpul cât veți trăi în țara pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul. (Deuteronom 31:12-13)

În timp ce oamenii se adunau și aglomerau străzile din Ierusalim, își instalau adăposturi temporare – colibe sau corturi – în care să locuiască. Scopul sărbătorii era să prezinte citirea anuală a legii lui Dumnezeu. Motivul pentru instalarea colibelor era să le amintească oamenilor de cum au fost nevoiți odinioară să trăiască în locuințe temporare vreme de 40 de ani, în timp ce așteptau să intre în Țara Promisă.

Substanța acestei sărbători se regăsește în cuvintele profetului Zaharia. El ne spune că vom continua să celebrăm această sărbătoare vreme îndelungată. Cu toate acestea, în acea perioadă din viitor, vom celebra în prezența Domnului: „Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea Corturilor." (Zaharia 14:16) Ca odinioară, această sărbătoare din viitor va fi pentru toți oamenii. Toți vor merge să tăbărască înaintea Domnului, iar El va fi prezent să tăbărască alături de poporul Său.

ȘI-AU GĂSIT ÎMPLINIREA SĂRBĂTORILE?

Fiecare dintre sărbătorile din calendarul evreiesc are o semnificație mai profundă și mai plină de putere. Patru dintre ele și-au găsit deja împlinirea, împlinirea uneia se derulează astăzi, iar altele două urmează să fie împlinite. Paștile și-au găsit împlinirea în crucificarea lui Hristos, Azimile în viața fără păcat a lui Isus, Primele Roade a fost sărbătorită în învierea Lui glorioasă, iar la Cincizecime a fost turnat Duhul Sfânt peste biserică.

În ziua de astăzi se sună din Trâmbițe pretutindeni în jurul nostru pe măsură ce evenimentele globale ne atrag tot mai aproape de întoarcerea lui Hristos. Ziua Ispășirii va avea o împlinire minunată când tot Israelul se va întoarce la Hristos, iar el și biserica vor tăbărî împreună în împărăția de o mie de ani cu Dumnezeu.

Când se va auzi ultima trâmbiță, cea care va încheia sărbătoarea Trâmbițelor și va introduce celelalte două sărbători? Nu știm. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să știm data exactă, ar fi organizat o întâlnire de grup pe Google Calendar. Ce știm este că ziua se apropie tot mai mult cu fiecare sunet de trâmbiță.

Haideți să ne asigurăm că acțiunile și cuvintele noastre transmit un mesaj deslușit că Isus Se întoarce curând și că toți oamenii trebuie să fie pregătiți să Se întâlnească cu El.

În timp ce așteptăm trebuie să ne întrebăm: Ce fel de trâmbiță suntem noi? Din nou, trâmbițele sunt folosite ca avertizări sau semnale că vine cineva, sau ceva este pe cale să se întâmple. Viețile noastre trebuie să scoată un sunet deslușit de trâmbiță care să îi conștientizeze pe oameni că trebuie să se pregătească. Pavel a avertizat: **„Și, dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?"** (1 Corinteni 14:8) Haideți să ne asigurăm că acțiunile și cuvintele noastre transmit un mesaj deslușit că Isus Se întoarce curând și că toți oamenii trebuie să fie pregătiți să Se întâlnească cu El.

Capitolul 7:

PRIVELIȘTEA DIN ORIENTUL MIJLOCIU

DACĂ AȚI FOST NEVOIȚI SĂ OPRIȚI LA O TRECERE DE CALE FERATĂ din Bowling Green, Ohio în data de 15 mai 2001, se prea poate ca întârzierea voastră să fi fost cauzată de trecerea unui tren CSX care transporta 47 de mașini. După toate indiciile, acest tren părea să fie ca oricare altul după care ați așteptat bătând nerăbdător cu degetele ritmul pe volan în timp ce acesta trecea. Cu toate acestea, dacă ați fi aruncat o privire mai atentă ați fi observat o diferență înspăimântătoare la acest tren – locomotiva era complet goală. Datorită unei erori de operare care a avut loc la un depou aproape de Toledo, locomotiva a pornit de una singură. Foarte curând se îndrepta înspre sud cu o viteză de 82 km/h, purtând trenul cu cele 47 de mașini într-o călătorie necontrolată.

Panica s-a instalat destul de rapid. Nu exista doar teama unei posibile deraieri într-o zonă populată, ci mai exista un pericol în plus sub forma prezenței a două cisterne pline cu fenol. Acest lichid toxic putea cauza o sumedenie de probleme grave dacă era atins sau inhalat. Au fost amplasate pe șine, într-o zonă nepopulată, obstacole menite să forțeze trenul să iasă de pe șine, însă motorul scăpat de sub control a trecut direct peste ele. Poliția a încercat să activeze cumva un mâner de urgență care să oprească alimentarea, însă și încercarea aceasta a fost zadarnică.

În disperare s-a elaborat un nou plan. Doi ingineri au luat o altă locomotivă și au dus-o pe o cale ferată paralelă cu cea pe care înainta trenul ieșit de sub control. După ce trenul a trecut în viteză, ei au ieșit înapoia lui. Cu grijă, au accelerat până când au ajuns chiar în spatele ultimului vagon. Apropiindu-se și mai tare, au auzit în cele din urmă sunetul conexiunii dintre locomotiva lor și ultimul vagon. Au apăsat imediat frânele și s-au rugat. Kilometrii întregi s-au scurs în timp ce locomotiva lor încerca să contrabalanseze tracțiunea locomotivei fără conductor din față. În cele din urmă, când viteza lor a ajuns la 18 km/h, un conductor a reușit să alerge pe lângă tren, să sară înăuntru și să oprească locomotiva.

Sunt mulți oameni care văd Orientul Mijlociu ca pe un tren scăpat de sub control. Război în Siria. Ambiții nucleare în Iran. ISIS omorând oameni la întâmplare. Orientul Mijlociu se năpustește mai departe decât oricând, și nu pare să existe vreun conductor vizibil. Cine va interveni ca să încetinească goana? O va face Rusia? Sau Statele Unite? Sau poate Israel, sau Turcia, sau Iran? Poate întrebarea nu este cine îl va opri, ci: poate cineva să-l oprească sau măcar să-l încetinească?

Sau poate este nevoie să mai facem un pas înapoi. Poate întrebarea nu este cine va opri Orientul Mijlociu scăpat de sub control, ci mai degrabă: chiar este scăpat de sub control Orientul Mijlociu? Se poate ca în loc să fie un haos sălbatic, ceea ce vedem să facă de fapt parte dintr-un plan mai mare? Este posibil ca, deși nu vedem un inginer pe scaunul conductorului, să existe cineva care să conducă trenul?

Răspunsul este da. Nu este doar posibil, ci exact asta se întâmplă. Trenul ieșit de sub control al Orientului Mijlociu nu este deloc ieșit de sub control. Este 100% pe traiectorie, blocat pe o cale ferată trasată pentru acesta cu multe secole în urmă.

AŞTEPTAŢI-VĂ LA NEPREVĂZUT

Una dintre greşelile cele mai mari pe care le putem face când vrem să-L înţelegem pe Dumnezeu este să presupunem că El va acţiona aşa cum credem noi că trebuie să o facă. Dacă are sens pentru noi, atunci ar trebui să aibă şi pentru El. Oamenii buni ar trebui să ducă vieţi uşoare, fericite. Oamenii răi ar trebui să aibă vieţi nasoale, neplăcute până când învaţă să se corecteze şi să devină oameni buni. Când Dumnezeu este implicat, totul trebuie să meargă ca pe roate, iar pacea să abunde. Când Dumnezeu Îşi retrage mâna, atunci totul se va îndrepta înspre distrugere.

Dar chiar acesta este modul în care lucrează Dumnezeu?

Citind prin Biblie, descoperim curând că Dumnezeu lucrează foarte diferit decât ne aşteptăm noi. Adeseori pentru că noi filtrăm ce vedem prin propria noastră perspectivă limitată. Citim în Psalmi: „Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, şi cât de adânci sunt gândurile Tale! Omul prost nu cunoaşte lucrul acesta, şi cel nebun nu ia seama la el. Dacă cei răi înverzesc ca iarba şi dacă toţi cei ce fac răul înfloresc, este numai ca să fie nimiciţi pe vecie." (Psalmul 92:5-7) Autorul acestui psalm privea în jur încercând să îşi dea seama de ce părea că celor răi le merge atât de bine. Tot ce atingeau părea să se transforme în aur, în timp ce cei care-L urmau pe Dumnezeu păreau că se chinuie să supravieţuiască.

Aceasta este o luptă care aproape l-a costat pe cântăreţul principal al lui David, Asaf, credinţa. El a scris: „Totuşi, era să mi se îndoaie piciorul şi era să-mi alunece paşii! Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiţi, când vedeam fericirea celor răi." (Psalmul 73:2-3) Este un citat atribuit frecvent lui Groucho Marx care sună astfel: „În cine vei crede? În mine sau în ochii tăi mincinoşi?" Dumnezeu ne-ar putea adresa aceeaşi întrebare.

Ochii noştri mincinoşi ne oferă doar o vedere temporară. Nu putem vedea viitorul, ştim doar puţin din trecut şi, chiar şi

în prezent, vederea ne este limitată la ceea ce se află doar în jurul nostru. Am putea să credem că celor răi le merge bine în timp ce neprihăniții suferă, dar asta doar pentru că nu putem vedea prin ochii lui Dumnezeu. El are vederea eternă. El nu doar că știe că răul va fi distrus o dată pentru totdeauna, dar și are planul perfect pentru a face ca asta să se întâmple. În timp ce mintea noastră poate să înțeleagă doar un joc de table, Dumnezeu joacă o partidă de șah 3D.

EVREII? SERIOS?

Acest pământ pe care trăim Îi aparține lui Dumnezeu. El l-a creat și El Își va împlini planurile pe care le are cu el. Împăratul David a scris: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc! Căci El l-a întemeiat pe mări și l-a întărit pe râuri." (Psalmul 24:1-2) Știați că termenul evreiesc tradus ca „a crea", *bara*, este folosit doar cu referire la Dumnezeu? Cu alte cuvinte, numai Dumnezeu poate crea ceva din nimic. Oamenii pot fi creativi – pot lua materialele create deja de Dumnezeu și să le modeleze în ceva care arată, se simte, miroase și are gust diferit. Totuși, numai Dumnezeu poate porni de la un gând și să transforme acel gând în realitate.

Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Toate căile Lui sunt desăvârșite. Asta ne aduce pace atunci când lumea pare scăpată de sub control.

Deoarece Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor, toate intră sub dreptul Lui de proprietate. El le-a făcut pe toate și toate Îi aparțin. De aceea, El poate face ce vrea cu ele. Aceasta ar fi o afirmație înspăimântătoare dacă Dumnezeu ar fi fost diferit de cum știm noi că este. Nu trebuie decât să ne uităm la linia lungă de împărați romani sadici ca să vedem ce se întâmplă cu puterea și autoritatea nelimitate cad în mâini nevrednice. Creatorul nostru, cu toate acestea, este vrednic. El este sfânt și neprihănit. Tot

ce face El este drept. Toate căile Lui sunt desăvârșite. Asta ne aduce pace atunci când lumea pare scăpată de sub control. Dumnezeu Se află la volan și Își pune în aplicare planul desăvârșit.

Un exemplu al faptului că Dumnezeu Își împlinește planul desăvârșit care încă îi face pe mulți oameni să se scarpine în cap a nedumerire este faptul că a ales Israelul să fie poporul Său. Evreii? Serios? De ce nu i-a ales pe chinezi? Sunt atât de mulți. Sau de ce nu i-a ales pe elvețieni? Le place să se înțeleagă bine cu toată lumea și au ciocolată foarte delicioasă. Din nou, logica lui Dumnezeu este foarte diferită de a noastră.

Totul a început când Domnul i-a creat pe Adam și Eva. Totul mergea atât de bine și lumea încă putea să poarte eticheta pusă de Dumnezeu, și anume că este „bună". Dar apoi au intrat în scenă pomul, fructul și păcatul. Pe când au loc evenimentele din Geneza 6, lui Dumnezeu deja Îi pare rău că a creat omenirea. El este gata să o șteargă complet de pe fața pământului. Dar există cineva – Noe – care încă face ceea ce este drept. Dumnezeu îl salvează pe el și pe familia lui și Își îndreaptă privirea asupra unui păgân care locuiește în Mesopotamia de pe linia genealogică a acestuia. Acest păgân este tatăl tuturor evreilor – Avram, care mai târziu devine Avraam.

Ce a văzut Dumnezeu în Avram? Cu adevărat, numai Dumnezeu știe. El îi spune:

> Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine. (Geneza 12:1-3)

V-ați întrebat vreodată de ce au fost evreii persecutați atât de sever de-a lungul secolelor? Nu trebuie să vă uitați altundeva

decât la promisiunea făcută lui Avraam. Dumnezeu a ales acest popor să fie cel prin care El să Se prezinte lumii. Prin el avea să-Și facă planul și Cuvântul cunoscute. Prin el avea să-Și facă dragostea, harul, mila, sfințenia, dreptatea, puterea, înțelepciunea și răbdarea cunoscute. Prin evrei avea lumea să afle despre dorința lui Dumnezeu de a avea o relație cu creația Lui. Prin această națiune avea să vină Cel care va face posibilă relația dintre Dumnezeu și om.

Isus era evreu, născut din semința lui Iuda, așa cum sunt și eu. Când Isus S-a născut pe această linie genealogică avraamică, El a apărut proclamând în gura mare cine este Dumnezeu cu adevărat. În timp ce națiunea Israel vorbea despre Dumnezeu în șoaptă, Isus L-a proclamat pe Tatăl Său cu megafonul. Întreaga Lui viață a proclamat gloria lui Dumnezeu. A mers atât de departe cât să proclame cu îndrăzneală: „Eu și Tatăl una suntem." (Ioan 10:30) Cu alte cuvinte, nu există nicio diferență între ce vedem în Isus și ce vedem în Dumnezeu Tatăl.

Și totuși, nici ucenicii nu au înțeles asta. Cu o noapte înainte să fie crucificat, El le-a spus celor apropiați: „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut." (Ioan 14:7) Însă Filip, după ce a petrecut trei ani ascultând predicile lui Isus, văzându-L vindecând și având conversații private cu El pe durata numeroșilor kilometri străbătuți împreună, încă I-a cerut lui Isus să li-L arate pe Tatăl. Uluit de lipsa lui de înțelegere, Isus a spus: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu, dar: 'Arată-ne pe Tatăl'? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui" (versetele 9-10). Acest lucru este echivalent cu situația în care Isus ar fi ciocnit în capul ucenicilor întrebând: „Alo? Este cineva aici? Mă ascultați câtuși de puțin?"

Odată ce Isus a venit și ne-a arătat cine este Tatăl, a sosit vremea ca omenirea să dea un răspuns: Acesta este Dumnezeu. Ce veți face referitor la asta? Când Pavel a vizitat Atena a fost invitat să vorbească înaintea marilor gânditori de la Areopagus. Provocându-i cu deșertăciunea politeismului ambiguu căruia îi erau adepți, i-a chemat să vadă și să răspundă realității existenței unui singur Dumnezeu adevărat. „Astfel, dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască" (Faptele apostolilor 17:29-30). Acum că Adevărul a vizitat pământul nu mai putem să invocăm neștiința.

Același imperativ la pocăință poate fi așternut peste lumea de astăzi și peste mare parte din biserica de astăzi. Nu există mântuire fără pocăință. Să ne pocăim înseamnă să ne recunoaștem greșelile și să facem un legământ adânc în inimă să ne întoarcem de la acestea. Nu ar trebui să ne mulțumim cu biserici diluate care predică ce gâdilă urechea în încercarea de a menține scaunele pline, congregația fericită și coșurile de colectă pline. Dumnezeu a rânduit o zi în care va judeca lumea. Gata cu joaca! Isus a venit, iar acum este vremea să ne luăm viețile și misiunea în serios.

ȚARA LUI ISRAEL? SERIOS?

Dumnezeu nu Și-a ales doar un popor, Și-a ales și o regiune din lume. Iar Orientul Mijlociu cel arid și prăfos de azi pare la fel de nepotrivit ca locație pentru planul lui Dumnezeu de a Se arăta lumii pe cât de puțin arătau evreii ca un popor. Totuși, lucrurile nu au fost așa cum le vedem noi azi. În zilele Vechiului Testament, regiunea cunoscută drept „Cornul abundenței" era foarte valoroasă și se duceau în mod regulat lupte pentru ea.

Cuvântul „*corn*" vorbește despre forma regiunii, care arată ca un croasant francez care indică în jos situat deasupra deșertului arab. Urmând calea înspre nord-vest, această zonă începe din Iranul modern de azi și zona de est a Irakului, traversează în Turcia și apoi coboară iarăși în zona de vest a Siriei, Liban și Israel. Eticheta „*abundenței*" se datorează productivității țării pe plan agricultural și tehnologic. Ca rezultat al resurselor îmbelșugate ale regiunii, multe dintre civilizațiile mari de pe pământ au luat naștere aici – akkadienii, sumerienii, asirienii, babilonienii, mezii și perșii. Fiecare imperiu a reprezentat o superputere în vremea lui, iar dacă aceste superputeri voiau să facă comerț cu cealaltă superputere de lungă durată, Egipt, nu exista decât o singură rută pentru asta, care trecea direct prin moștenirea promisă lui Avraam și descendenții lui – țara Israel.

Nu a existat nici un loc mai strategic decât fâșia aceea mică de pământ de pe malul Mediteranei din care Dumnezeu să-Și anunțe înaintea lumii existența. După ce Dumnezeu Și-a smuls poporul din robia lui Faraon din Egipt, l-a direcționat pe Moise să-i conducă spre această țară în care curge lapte și miere. Ei au reprezentat modalitatea folosită de Dumnezeu să arate lumii puterea și credincioșia Lui. Au fost și modalitatea folosită de El să încerce națiunile din jur.

Cu aproximativ 20 de ani în urmă, am început să călătoresc în întreaga lume. Prima călătorie în care am vorbit a fost în Filipine și îmi amintesc că eram entuziasmat și îngrozit în același timp. Îmbarcarea în avionul din Tel Aviv a fost precedată de multe rugăciuni și pregătiri. Unul dintre lucrurile pe care Domnul m-a făcut să le înțeleg când mă rugam a fost că voi putea să discern dacă biserica în care vorbeam este una care spunea adevărul bazat pe ce crede despre Israel. Perspectiva unei biserici despre poporul lui Dumnezeu poate fi un test de turnesol pentru aflarea adevărului. Dacă biserica desconsideră Israelul și plasează națiunea în coșul

de gunoi al istoriei, atunci, cel mai probabil, nu aş putea crede că este o biserică care spune adevărul. Dacă dezonorează poporul pe care Dumnezeu l-a onorat dându-i Numele Său şi trimiţându-i-L pe Mesia, mi-ar veni greu să cred că Domnul onorează acea biserică. Amintiţi-vă promisiunea lui Dumnezeu faţă de Avraam: „Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema." (Geneza 12:3) În acelaşi fel în care Dumnezeu urmăreşte cum tratează naţiunile şi popoarele Israelul, eu urmăresc cum tratează bisericile poporul ales.

Din nefericire, Israel s-a dovedit a fi un purtător de cuvânt jalnic al lui Dumnezeu, iar poporul a pus un standard destul de scăzut credincioşiei. De fapt, Israel nu doar a reprezentat o încercare pentru naţiuni, ci şi naţiunile au reprezentat o încercare pentru Israel, ca să se dovedească dacă poporul Îl va urma sau nu pe Dumnezeu. După ce Iosua nu a reuşit să-i conducă pe israeliţi să golească complet Ţara Promisă, Domnul a decis să lase populaţia păgână rămasă spunând: „nu voi mai izgoni dinaintea lor niciunul din neamurile pe care le-a lăsat Iosua când a murit. Astfel, prin ele, voi pune pe Israel la încercare, ca să ştiu dacă vor căuta sau nu să urmeze calea Domnului, cum au căutat părinţii lor." (Judecători 2:21-22) Va ceda Israel în faţa ispitei de a merge după dumnezeii păgâni, la fel ca celelalte naţiuni? Răspunsul este un categoric *da*.

Din nou şi din nou, poporul Israel l-a părăsit pe singurul Dumnezeu adevărat ca să alerge după dumnezei făcuţi din aur, argint şi lemn. Şi de fiecare dată când au făcut asta, împotriva lor venea o lovitură orchestrată divin sub forma unei armate invadatoare şi a subjugării ulterioare. În timp ce acest ciclu de răzvrătire se repeta, puterea şi voia Dumnezeului cel Atotputernic erau manifestate în toată splendoarea.

În Ieremia 25, Dumnezeu a chemat o armată numeroasă ca să vină şi să cauzeze mari devastări. Cine era conducătorul acestei armate? Un mare împărat din Iuda? Un împărat descendent de-al

lui David? Era imposibil, deoarece împotriva națiunii lui Iuda era trimisă această armată.

> De aceea, așa vorbește Domnul oștirilor: „Pentru că n-ați ascultat cuvintele Mele, iată, voi trimite să aducă toate popoarele de la miazănoapte, zice Domnul; și voi trimite la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei țări și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur ca să le nimicească cu desăvârșire și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărâmături veșnice." (Ieremia 25:8-9)

Dumnezeu a pedepsit lipsa de credincioșie a poporului său folosindu-Se de un împărat păgân dintr-un imperiu păgân – Nebucadnețar, pe care Dumnezeu îl numește „robul Meu".

Înseamnă că Nebucadnețar a făcut bine aducând moarte și devastare peste națiunea neajutorată? Categoric, nu. Trei versete mai târziu în Ieremia 25, Dumnezeu a spus: „Dar, când se vor împlini acești șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirile lor; voi pedepsi țara haldeilor și o voi preface în niște dărâmături veșnice" (Ieremia 25:12). „Nu e corect!", ar striga unii. „Asta nu înseamnă că Dumnezeu i-a pedepsit că au făcut voia Lui?"

Chiar și când oamenii fac tot ce le stă în putință să se răzvrătească împotriva căilor drepte ale lui Dumnezeu, El continuă să fie în control.

Nu, Dumnezeu i-a pedepsit pentru păcatul lor. Dorința de a ataca a fost a lor. Dorința de violență și devastare provenea din inimile lor întinate. Dumnezeu, în puterea Lui infinită, a putut să folosească păcatul pe care babilonienii oricum aveau să-l comită ca să-Și împlinească voia Lui.

Când tatăl lui Iosif, Iacov, a murit în Egipt, toţii fraţii lui erau îngroziţi că îşi va duce la împlinire răzbunarea împotriva lor pentru că l-au vândut ca rob. Însă răspunsul lui Iosif a fost: „Fiţi fără teamă; căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreşit, v-aţi gândit să-mi faceţi rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, şi anume, să scape viaţa unui popor în mare număr." (Geneza 50:19-20) Chiar şi când oamenii fac tot ce le stă în putinţă să se răzvrătească împotriva căilor drepte ale lui Dumnezeu, El continuă să fie în control.

MUSULMAN VERSUS MUSULMAN

De-a lungul istoriei, Orientul Mijlociu a fost o zonă fierbinte pentru violenţă şi război. Dar, după cum am văzut, deşi pare că regiunea se află într-o revoltă constantă, Dumnezeu continuă să fie în control. Astăzi, mare parte din ce se întâmplă se centrează pe conflictul dintre cele două mari imperii ale Orientului Mijlociu, Arabia Saudită şi Iran. Mulţi oameni sunt surprinşi de faptul că aceste două naţiuni musulmane puternice, ambele cu o istorie de acte de terorism împotriva lumii Vestice, îşi sunt una alteia vrăjmaşe de moarte. Conflictul lor nu este pentru teritorii sau resurse naturale. În schimb, are de-a face cu două facţiuni religioase ale islamului. Arabia Saudită, alături de 87-90% din numărul tuturor musulmanilor este sunnită, în timp ce Iranul este şiit. Ceea ce pentru cei din lumea vestică pare doar o simplă diferenţă de termeni, în lumea din Orientul Mijlociu îţi poate aduce moartea.

Când Mohamed a murit în anul 632 d.Hr., a existat o dispută referitor la cine ar trebui să ia hăţurile islamului. O parte considerau că un aghiotant de încredere de-al lui Mohamed, Abu Bakr ar trebui să devină noul calif (lider). În ochii lor, poziţia ar trebui oferită celui mai potrivit om pentru această slujbă ales printr-un consens al liderilor. Această ramură a islamului se numeşte islamul sunnit, după expresia „*Ahl al-Sunnah*", care înseamnă „poporul tradiţiei".

Cealaltă parte considera că Mohamed l-a desemnat pe vărul și ginerele lui, Ali, să fie următorul lider și că toți ceilalți lideri ar trebui să fie descendenți ai lui Ali. Aceștia fac parte din islamul șiit, a căror nume provine din expresia *Shiat Ali*, care înseamnă „partidul lui Ali".

De-a lungul secolelor, această dispută asupra trecerii conducerii a dus la numeroase acte de violență și la multe vieți curmate. Credeți sau nu, Iran și Arabia Saudită se urăsc între ele mai mult decât urăsc Israelul.

În prezent, Iranul șiit trimite arme pretutindeni în Orientul Mijlociu ca să atâțe focurile sectariste. El înarmează guverne sau rebeli din Liban, Siria, Yemen și Irak. Ca să combată aceste măsuri, Arabia Saudită sunnită își folosește propriile tactici. În martie 2018, în urma unui meci de fotbal între echipele saudită și irakiană, regele Salman al Arabiei Saudite, printr-o mișcare care l-ar fi făcut mândru pe Dale Carnegie s-a oferit să-i construiască Irakului un stadion de 135.000 de locuri. „Vă facem un stadion uriaș. Haideți să fim prieteni. Ce ziceți dacă ne-am grupa împotriva obraznicilor de iranieni?"

Nu toate tacticile saudiților au fost la fel de simpatice, totuși. În noiembrie 2017, prim-ministrul libanez Saad Hariri a călătorit cu avionul în Arabia Saudită. Odată ce saudiții l-au avut pe teritoriul lor, au decis să-i extindă șederea pe termen nelimitat până când acesta va denunța Iranul și își va da demisia.

Odată cu dușmănia care se intensifică și cu faptul că teama că Iranul se dezvoltă pe plan nuclear devine tot mai reală, este foarte posibil ca tensiunile prezente să se transforme într-un război pe față. Pretutindeni în Orientul Mijlociu au loc revolte politice, economice și religioase, iar, între timp, Israelul situat în centrul acestora, se bucură de o perioadă de prosperitate și siguranță fără precedent.

DE LA PSALMUL 83 LA EZECHIEL 38

Tot ce vedem că are loc în Orientul Mijlociu apare în paginile Bibliei. Nu este nimic la întâmplare. Nici scăpat de sub control. Ce observăm este o tranziţie nemaivăzută înainte. Cred că pe măsură ce urmărim evenimentele din lumea din jurul nostru suntem martorii trecerii de la realitatea Psalmului 83 la zorii capitolului 38 din Ezechiel. Psalmistul Asaf a scris aceste cuvinte profetice:

> Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea şi nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmaşii Tăi se frământă, şi cei ce Te urăsc înalţă capul. Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău şi se sfătuiesc împotriva celor ocrotiţi de Tine. „Veniţi", zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!" (Psalmul 83:1-4)

Această predicţie înfricoşătoare prezintă un atac pe faţă asupra Israelului din partea naţiunilor înconjurătoare. Scopul lor este genocidul – distrugerea poporului Israel până acolo încât nici numele să nu îi mai fie amintit. Această ştergere de pe faţa pământului a poporului lui Dumnezeu aproape a fost înfăptuită de Imperiul Roman atât în anul 70 d. Hr., cât şi în anul 135 d. Hr. După cum am văzut acum câteva capitole, împăratul Hadrian, ca să asigure distrugerea finală a acestui popor răzvrătit a părut că a jucat o scenă scoasă direct din Psalmul 83. Căutând să jefuiască Israelul de identitatea lui naţională, suveranul roman a redenumit Ierusalimul *Aelia Capitolina* şi Iudeea *Syria Palestina.* Si totuşi, în loc ca apăsarea Imperiului Roman să zdrobească Israelul, poporul lui Dumnezeu a ţâşnit din Iudeea aşa cum ţâşneşte apa dintr-un burete ud. S-au răspândit pretutindeni prin naţiunile civilizate – uneori asimilând noile culturi, alteori creându-şi propriile enclave.

Numele *Israel* a fost ascuns secole întregi, până în anul 1948, când, în mod subit, a apărut din nou. Psalmul 83 nu a fost înfăptuit de Imperiul Roman. Israel exista din nou ca entitate națională. Și, de cum națiunea evreilor a revenit la viață, toate națiunile arabe înconjurătoare au încercat pe cât le-a stat în puteri să curme acea viață. Liban, Siria, Iordania, Egipt și Irak, toate au atacat. Dumnezeu Își amintește de legămintele Lui, chiar dacă au o vechime de un mileniu. Promisiunile din cadrul legământului cu Avraam s-au activat, iar Dumnezeu i-a făcut de rușine pe toți cei care au venit împotriva Israelului.

Nu există nici un motiv pentru care țara mea novice, cu armata ei infimă să fi fost capabilă să facă față masacrului arabilor. Două avioane compuneau forțele noastre aeriene. Pilotul ar fi pilotat avionul cu o mâna, iar cu cealaltă ar fi aruncat bombe. Dețineam un total de cinci mașini armate și mare parte din armata noastră era compusă din supraviețuitori ai Holocaustului, care nu țînuseră niciodată o armă în mână. Și totuși, au devastat țările arabe bine-echipate și bine-antrenate care îi atacaseră. Cum? Dumnezeu a fost la mijloc. Acest lucru a fost real în 1948 și din nou în 1967.

De nenumărate ori în ambele războaie, plutoanele arabe au luat-o la fugă din calea a ceea ce erau siguri că este un atac masiv al israelienilor. Toată priveliștea și sunetele din jurul lor indicau faptul că sunt năpădite. Mai târziu, s-a descoperit că nu era nici un soldat israelian în acea regiune în perioada aceea. Dumnezeu, într-un mod foarte real, Și-a trimis armatele cerești să lupte pentru poporul Său.

Într-o altă situație, un pluton de soldați israelieni s-a trezit în mijlocul unui câmp minat. O singură mișcare greșită ar fi putut curma viața multor soldați. Ceea ce a agravat lucrurile era faptul că se apropiau zorii. Odată ce soarele ar fi răsărit, ar fi fost expuși și ar fi devenit o pradă ușoară pentru armatele arabe. Acești soldați s-au rugat împreună ca Dumnezeu să intervină. Brusc, a

început să sufle vântul. Acesta a crescut atât de mult în intensitate încât soldaţii au fost nevoiţi să se aplece şi să-şi protejeze ochii şi urechile de nisipul ridicat de vânt. 20 de minute a suflat vântul, apoi, s-a oprit la fel de brusc precum a început să bată. Ridicându-se în picioare, plutonul a privit în jur şi au descoperit că toate minele acoperite fuseseră expuse. Soldaţii au plecat în siguranţă chiar înainte ca soarele să răsară.

Nu puterea armatei israeliene a adus victoria. Dumnezeu este Cel care a făcut naţiunile de râs. Israel nu doar că nu a pierdut în anul 1948, dar naţiunea a şi ieşit din război cu 30% mai mult teritoriu decât avusese când începuse conflictul. Dumnezeu are control absolut asupra Orientului Mijlociu, continuându-Şi planurile şi împlinindu-Şi promisiunile. I-a scos pe evrei din perioada Psalmului 83. Ziua capitolului 38 din Ezechiel se apropie cu viteză. Asta devine şi mai evident dacă ne luăm lupa de pe Orientul Mijlociu ca întreg şi ne focalizăm pe Israel, în particular.

Capitolul 8:

PRIVELIȘTEA DIN ISRAEL

UNDE ESTE DUMNEZEU ÎN ISRAEL? Aceasta este o întrebare care mi se adresează adeseori, în special de către cei care vor să considere națiunea modernă ca fiind cu nimic diferită față de alte țări. Pare că în aceste zile, singurele forme de Dumnezeu vizibil în timp ce hoinărești pe străzile Ierusalimului sunt Iehova din Vechiul Testament al iudaismului, Allah cel mânios al islamului sau Adonai cel de modă veche al ortodoxiei. Desigur, dacă privești îndeajuns de atent, vei găsi biserici creștine evanghelice risipite pe ici-colo. Dar sunt puține și departe una de cealaltă.

Mai îngrijorătoare este, totuși, lipsa de atenție generală, pe scena națională, față de Dumnezeu. În multe feluri, Israel pare un stat secular acoperit de un strat subțire de religiozitate – un ateu în hainele unui rabin. O singură seară în care experimentează viața de noapte din Tel Aviv, îi va face nedumeriți pe vizitatori, neștiind dacă chiar se află în Israel sau au fost teleportați în Amsterdam, San Francisco sau Sodoma. Sionismul își are rădăcinile în colectivismul lui Karl Marx, însă s-a dezvoltat în individualismul capitalist al filosoafei Ayn Rand. Din nou, oamenii întrebă, unde este Dumnezeu în Israel?

O PRIVIRE LA ISRAELUL DE AZI

Cea mai bună modalitate de a da un răspuns acestei întrebări este să privim la condiția țării de azi. În ultimii 10 ani, a avut loc

o schimbare remarcabilă – transformarea din Psalmul 83 despre care am vorbit în capitolul anterior. Această națiune mică, lipită de țărmul estic al Mediteranei a devenit o putere mondială financiară și militară.

În primul rând, Israel a devenit o superputere în revoluția informatică. Suntem lideri în securitate cibernetică și alte domenii ale tehnologiei și microprocesării. Majoritatea oamenilor știu despre Silicon Valley, localizată la sud de San Francisco, în California. Această regiune s-a aflat la culmea a tehnologiei informației, lăudându-se cu 39 de companii din topul Fortune 100 și o rezervă de întreprinderi nou înființate care pare nesfârșită. Israel are ceea ce se consideră a fi cea de-a doua Silicon Valley. Supranumită Silicon Wadi, regiunea din jurul Tel Aviv-ului se laudă cu mai multe companii înființate pe cap de locuitor decât oricare alta din lume.

Tehnologia financiară, descoperirile medicale și progresele pe plan agricol sunt alte domenii în care Israel se clasează printre liderii din breaslă. Invenții după invenții și inovații după inovații au păstrat Israelul pe culmile dezvoltării. În 1930, un imigrant polonez în Israel, Simcha Blass, avea un lămâi în grădină. El îl uda în fiecare zi, dar lămâiul nu făcea nimic. A decis să-l ude săptămânal, și tot nimic. Mânios pe lămâi, a decis să nu-l mai ude deloc. Lăsând furtunul acolo, a plecat la o conferință pe o perioadă extinsă în Europa.

După câteva săptămâni, întorcându-se acasă, Blass a găsit lămâiul în floare. A fost șocat și chiar puțin frustrat. Ce anume s-a întâmplat diferit? Era o chestiune personală între el și lămâi? Era aceasta varianta lămâiului de a râde de el? În timp ce a căutat indicii, a descoperit o gaură mică în furtun care permitea apei să curgă doar strop cu strop. Asta a umezit pământul exact cât avea nevoie lămâiul ca să fie fericit. Rezultatul a fost 90% mai puțină apă cu 90% mai multe lămâi. Astfel a fost inventată irigarea prin

picurare. Agricultura a fost revoluționată, iar domnul Blass s-a trezit cu mai mulți bani decât putea să cheltuiască.

Vaca din Israel este cea mai productivă din întreaga lume. Fiecare muget este computerizat. Fiind ingenioși în domeniul bovinelor, agricultorii din Israel au dezvoltat procese care determină animalele să continue să pompeze lapte ca și cum abia așteaptă să-l elimine din ugere.

Când evreii au început să reocupe țara la începutul secolului al XIX-lea, oriunde mergeau, pământul era fie uscat și prăfos, fie plin de mlaștini și malarie. Acum, când priviți țara, veți vedea bogăția verde a fertilității. Asta pentru că decenii întregi, Israel a fost lider în reciclarea apei. La momentul actual, națiunea purifică mai mult de 80% din apa lor reziduală pe care o refolosesc. Cineva m-a dus la o fermă minunată, unde o doamnă mi-a arătat un bazin rotund. Apa din el arăta atât de curată și răcoritoare. M-a întrebat cât de adânc cred că este bazinul. Am spus: „Cam de doi-trei metri?"

„Mai degrabă nouă metri", mi-a răspuns ea. „Vrei să bei puțină apă?"

„Bineînțeles", i-am răspuns în timp ce ea îmi oferea un pahar.

Am băut și eram pregătit să mai cer un pahar, când doamna mi-a spus: „Tocmai ai băut din apa din canalizare."

Există puține afirmații care, indiferent de limba în care sunt rostite să aibă același efect precum aceste șapte cuvinte. Observându-mi reacția (pe care sunt sigur că spera să o provoace), mi-a oferit rapid o explicație.

A spus: „Când trag apa (alte trei cuvine care nu au redus deloc panica provocată de primele șapte), ea ajunge într-un bazin. În acesta plutesc plante de apă, care încep să purifice apa. Apoi, aceasta curge într-un alt bazin, în care sunt alte plante de apă. Când apa ajunge în cel de-al treilea bazin, deja este complet purificată."

În Israel avem apă obținută din toate sursele posibile. Am învățat chiar să extragem apă din aer. Dacă voi strănutați, noi avem ce bea. E uimitor!

Toate aceste inovații fac ca Israelul să prospere cum nu a mai prosperat niciodată. PIB-ul actual pe cap de locuitor este 41.000 $. Este mai mare decât PIB-ul Japoniei, sau al Franței sau al Marii Britanii. Țineți minte, suntem o țară mică înconjurată de națiuni care sunt într-o continuă stare de război cu noi.

INVAZIA MUSULMANĂ

Comparați succesul crescând al Israelului cu declinul din lumea vestică. În ultimii 10 ani, în timp ce noi am experimentat succes un fără precedent, Vestul s-a chinuit să facă față invaziilor musulmane în națiunile lor. Chiar azi sunt 70.000 de musulmani în Libia care așteaptă o oportunitate să traverseze Marea Mediterană spre Europa. Și mai sunt musulmani și din alte țări. De ce fac asta? Ce îi determină să fugă din țară? Persecuția la care sunt supuși de propriile regimuri îi împing să-și părăsească casele și tot ce au. Nu doar creștinii și evreii sunt oprimați de musulmani și nevoiți să fugă, ci și musulmanii sunt oprimați de alți musulmani.

Pe măsură ce milioane de musulmani părăsesc Orientul Mijlociu pentru lumea vestică, ei schimbă identitatea țărilor în care merg. Observând acest fenomen, guvernul din Israel a luat măsuri ca să se asigure că noi nu ne pierdem identitatea, așa cum și-o pierde vestul. În data de 18 iulie, 2018, Knessetul a adoptat legea evreiască stat-națiune care declara, în parte, că Israel este țara natală a poporului evreu și că limba ebraică este limba națională.

Poate unii ar întreba: „Dar nu sunt lucrurile acestea evidente de la sine?" Ba da, sunt... deocamdată. Dar, având în vedere rata islamizării din întreaga lume, cine știe cum vor arăta lucrurile în 5, 10 sau 15 ani? Astfel, a adoptat această lege, iar liderii europeni

și-au exprimat foarte rapid preocuparea profundă pentru această acțiune, pe care ei o consideră extrem de xenofobă. Ei ignoră faptul că noua lege afirmă că limba arabă are un statut special. Nu este limba de stat, însă primește în continuare o mare onoare. Poate acei lideri europeni ignoră asta pentru că, deși țările lor au mult mai mulți musulmani decât sunt în Israel, ei niciodată nu au oferit un statut special limbii arabe.

Europa își dorește foarte mult ca Israel să ofere aceleași libertăți de a avea granițele deschise precum oferă și ea populației de imigranți musulmani din regiune. Nu, mulțumim. În Europa de Vest, violențele și teroarea au continuat să crească într-un ritm alarmant. Cei care pot face un pas înapoi ca să privească în mod rațional lucrurile încep să înțeleagă poziția pe care o are Israel, fiind singura întăritură non-musulmană dintre Grecia și India. Situația geopolitică a Israelului este precară, iar noi trebuie să protejăm cu fermitate ceea ce avem.

Nu spun că toți musulmanii vor război. Majoritatea nu vor. Majoritatea își doresc să se înțeleagă cu restul lumii. Vor să trăiască în pace, să-și crească familiile și să fie oameni buni. Problema este că acești musulmani care iubesc pacea nu își ridică vocea pentru pace. Nu se împotrivesc extremiștilor, cărora li se permite să își continue dominația. Nu condamnă faptul că teroriștii sunt tratați ca niște martiri. Teroriștii nu sunt martiri, sunt criminali. Adepții buni ai islamului vor continua să fie marginalizați până când vor avea în sfârșit curajul să-i înfrunte pe extremiști și să spună: „Destul!"

ÎNCERCĂRILE DIN LUMEA ARABĂ

Lumea arabă se schimbă. Nu mai are aceeași putere pe care o avea cândva. Scăderea prețului petrolului în întreaga lume a luat avantajul pe care l-au avut cei din Orientul Mijlociu. Înainte, națiunile arabe îi puteau amenința cu petrodolarul pe toți cei care

făceau afaceri cu Israel. Însă puterea petrodolarului e doborâtă. Și nu doar că prețul petrolului a scăzut, dar și numărul surselor de obținere al acestuia a crescut. Pe când va fi publicată cartea aceasta, America va fi depășit deja Arabia Saudită ca cel mai mare exportator de petrol și gaze din întreaga lume. Cu alte cuvinte, prietenul cel mai bun al lui Israel este cea mai mare resursă de energie globală. Ceea ce înseamnă că Japonia, China, India, Coreea de Sud, Filipine, Singapore și multe alte națiuni pot în sfârșit să încheie afaceri cu Israel, deoarece tratatele de energie cu arabii au fost neutralizate.

Revoltele din cadrul Primăverii Arabe au reprezentat un beneficiu uriaș pentru pacea și siguranța Israelului. Această serie de rebeliuni a fost impulsionată de președintele Barack Obama la începutul primului său mandat. Într-un interviu din Cairo, Egipt, din data de 4 iunie 2009, în principiu, el le-a spus popoarelor arabe că ar trebui să lupte împreună pentru democrație. I-a încurajat pe tineri să-și exprime drepturile umane spunând ce au pe suflet și cerând să aibă un cuvânt de spus în guvernele lor.

Asta a întărâtat oamenii din multe națiuni din Orientul Mijlociu, unde deja exista o nemulțumire în plină creștere față de felul în care erau conduse țările. Au început proteste, au izbucnit acte de violență, iar mai mult de 1 milion de oameni au murit până acum în cadrul a ceea ce a devenit mai puțin o Primăvară Arabă și mai mult o Iarnă Musulmană. Țările s-au prăbușit una după alta, în timp ce Israel devenea tot mai puternic. Brusc, țara care odinioară era pentru toți anatema, a devenit acum o țară cu care celelalte națiuni voiau să încheie afaceri. Siria și Arabia Saudită nu mai denunță Israelul pe marginea problemei ce vizează Palestina deoarece deja au ele însele destule probleme.

Aproape în fiecare zi sunt lansate rachete spre Arabia Saudită – proiectile făcute în Iran. Iran fabrică aceste arme, le trece ilegal în Yemen prin orașul-port Hodeidah și le înmânează rebelilor

yemeniți, care le lansează peste frontieră. Arabia Saudită este atacată în mod regulat de peste granițele cu Yemen și Irak. Asta îi poziționează pe saudiți în locul în care să caute să se împrietenească cu dușmanul dușmanului lor Iran. Care este dușmanul cel mai mare din Orientul Mijlociu al Iranului? Israel. Cine devine astăzi cel mai bun prieten al Israelului? Arabia Saudită.

Poziția lui Israel în Orientul Mijlociu continuă să se îmbunătățească. Prietenia tot mai strânsă cu vecinii lui este o dovadă și mai clară a trecerii de la Psalmul 83 la Ezechiel 38. În psalm, încă sunt atacați din toate părțile.

> Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta: corturile lui Edom și ismaeliții, Moabul și hagareniții, Ghebal, Amon, Amalec, filistenii cu locuitorii Tirului. Asiria se unește și ea cu ei și își împrumută brațul ei copiilor lui Lot. (Versetele 5-8)

Două dintre aceste națiuni ies în evidență. Hagareniții sunt egiptenii. Ammon este Iordania. Aceste două națiuni nu mai sunt dușmani prin legământ ai lui Israel. Ele au ajuns la concluzia că existența Israelului este un fapt și Israel este puternic. Nu mai reprezintă un interes pentru ei să lupte împotriva națiunii evreiești. Adăugând la asta noua prietenie a Israelului cu Arabia Saudită – o țară din care atât Egiptul, cât și Iordania primesc anual miliarde de dolari – aceste două națiuni au decis că prietenul prietenului lor va fi acum prietenul lor.

RELAȚIILE EXTINSE ALE LUI ISRAEL

Aveți nevoie de și mai multe dovezi că Israel se află într-o poziție mai bună decât oricând altcândva? În ultimii cinci ani, am descoperit miliarde de metri cubi de gaze naturale. Am devenit o superputere energetică peste noapte. Foarte multe guverne vin să investească alături de noi. Vor să se asigure că pot pune mâna

pe o bucată din plăcinta aceasta gigantică. Israel folosește această bogăție proaspăt descoperită în mod strategic, luând profiturile și depozitându-le într-un fond de investiții, ca să poată răsplăti națiunile care îl tratează bine. „Ești prietenul meu? Ai votat favorabil nouă în ONU? Desigur, m-aș bucura să torn niște finanțe peste țara ta."

Și, vorbind de prietenii, la momentul scrierii acestei cărții, Israel are o relație mai apropiată de prietenie cu SUA decât a avut vreodată. Liderii nebuni ai lumii și-au dat seama că la Casa Alba există cineva care este și mai nebun decât ei. Președintele Donald Trump a făcut niște mișcări imprevizibile, dar minunate, ca să confirme parteneriatul SUA cu Israel. SUA și-a retras înțelegerea cu Iran. SUA și-a mutat ambasada la Ierusalim. SUA lucrează cu Rusia ca să protejeze granița nordică a Israelului. SUA i-a impus Iranului cele mai dure sancțiuni din toate timpurile. SUA s-a retras din Consiliul Națiunilor Unite Pentru Drepturile Omului din pricina atitudinii lor părtinitoare față de Israel. SUA a recunoscut suveranitatea Israelului asupra Înălțimilor Golan.

Încă nu v-ați convins? Israel are o relație mai apropiată ca oricând cu India. Astăzi, 46% din exporturile militare ale lui Israel merg în India. În iulie 2017, prim-ministrul Indiei, Narenda Modi a făcut o vizită oficială în Israel. A fost prima dată când un prim-ministru indian a făcut asta. În ianuarie 2018, prim-ministrul Israelului, Benjamin Netanyahu i-a întors onoarea.

Israel are astăzi o alianță energetică cu Grecia și Cipru. Cam în aceeași perioadă în care Israel și-a descoperit câmpurile de gaze naturale, și Cipru și le-a descoperit pe ale sale. De atunci, Israel și Cipru au colaborat la dezvoltarea unei conducte, iar astăzi efectuează operațiuni militare comune. Grecia, care are legături istorice cu guvernul cipriot, suportă din toată inima această conexiune dintre Israel și Cipru. Turcia, care vrea să revendice partea nordică a Ciprului, nu este chiar așa de încântată. Cu cât

intră mai multă bogăție în Cipru, cu atât au mai puțină nevoie de Turcia. Președintele Turciei, Recep Tayyip Erdogan, abia își poate controla mânia când vede aeronavele F-16 israeliene zburând peste ceea ce spera să devină insulița lui.

Doriți și mai multe dovezi? Israel a dezvoltat o conexiune puternică cu Grupul de la Visegrád (V4). Această alianță a patru națiuni a început în secolul al XIV-lea, când Boemia, Polonia și Ungaria s-au întâlnit în orașul Visegrád ca să încheie tratate comerciale, militare și economice. Încă de atunci, aceste națiuni au trecut prin multe epoci și iterații, însă s-au reunit sub forma din prezent a alianței în anul 1991. V4 este format la momentul actual din Republica Cehă, Slovacia, Ungaria și Polonia.

În 2017, prim-ministrul Netanyahu a vizitat aceste țări – prima dată când un prim-ministru israelian a făcut asta de la căderea comunismului. Relațiile se consolidează și există discuții că aceste țări vor să-și mute ambasadele la Ierusalim. Ura Uniunii Europene față de Israel a fost exprimată prin rezoluții peste rezoluții și voturi peste voturi. Însă UE a fost structurată în așa fel încât un singur vot negativ să împiedice ca o rezoluție să fie adoptată. Israel a stimulat deja prietenia a patru voturi de „nu".

Nu putem uita de Africa. Israel este înapoi pe acest continent. În 2016, Netanyahu a devenit primul prim-ministru israelian care a călătorit acolo după decenii întregi. În acea călătorie, a fost în partea de est a continentului și a vizitat Uganda, Kenya, Rwanda și Etiopia. Apoi, în 2017, alături de alți lideri africani, a participat la un prânz oficial prin care se onora inaugurarea președintelui Kenyei, Uhuru Kenyatta. În trecut, mare parte din Africa nu voia să aibă de-a face cu Israel, deoarece musulmanii îi sugrumau – îi amenințau financiar și militar. Acum, iată-i, mâncând la aceeași masă cu Israel.

În cele din urmă, vedem creștinismul evanghelic crescând pretutindeni în lume, cu excepția Europei. Mulți dintre acești

evanghelici susțin cu tărie Israelul. Ei votează pentru lideri care susțin Israelul, donează bani lucrărilor din Israel și se roagă constant pentru pacea Israelului.

Ne aflăm într-un moment din istoria profetică în care națiunea lui Israel trebuie să fie în siguranță. De curând, s-a făcut un sondaj pe acest subiect și 89% din israelieni au afirmat că se simt fericiți și în siguranță în țara lor. Oamenii întreabă: „Cum puteți să vă simțiți în siguranță când este atât de puțină siguranță acolo? Oamenii din toate părțile vor să vă facă rău." Credeți-mă, este mult mai sigur în Israel decât în multe alte părți din lume. Comparați Israel cu Chicago - în general sunt omorâți mai mulți oameni în două săptămâni în acel oraș american decât sunt într-un an întreg în toată națiunea Israel.

Israel se află într-o perioadă de siguranță, securitate și prosperitate, așa cum este promis în Psalmul 83. În Ezechiel 36, Dumnezeu spune: „Iar voi, munți ai lui Israel, veți da crengi și vă veți purta roadele pentru poporul Meu, Israel, căci lucrurile acestea sunt aproape să se întâmple. Iată că vă voi fi binevoitor, Mă voi întoarce spre voi, și veți fi lucrați și semănați" (versetele 8-9). Ce vedem astăzi? O țară roditoare care nu se hrănește doar pe ea, ci hrănește și alte națiuni ale lumii.

În Ezechiel 37, când Ezechiel stătea înaintea unei văi pline de războinici care până cu momente înainte fuseseră oase uscate, Dumnezeu a spus: „Și veți ști că Eu sunt Domnul, când vă voi deschide mormintele și vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu! Voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi; vă voi așeza iarăși în țara voastră, și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am și făcut, zice Domnul" (versetele 13-14). Această promisiune le-a fost făcută celor care au supraviețuit Holocaustului. Am văzut cum Dumnezeu a luat oasele uscate ale acelor oameni și i-a adus în Țara Promisă a Israelului unde le-a reînnoit viețile. Psalmul 83 a fost împlinit. Ezechiel 36 și 37 s-au împlinit. Iar astăzi ne aflăm în pragul capitolului 38 din Ezechiel.

DUMNEZEU DEŢINE CONTROLUL

Aşadar, cine controlează, de fapt, Israelul? Ba chiar mai mult de atât, cine controlează, de fapt, Orientul Mijlociu? Ruşii cred că ei controlează Siria. Saudiţii cred că ei controlează petrolul. Americanii cred că ei pot aduce pace în regiune. Însă uneori există o prăpastie uriaşă între ce cred oamenii şi realitate.

> Împăraţii pământului se răscoală, şi domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului şi împotriva Unsului Său, zicând: „Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor!" Cel ce şade în ceruri râde, Domnul Îşi bate joc de ei. (Psalmul 2:2-4)

Conducătorii acestei lumi se laudă cu puterea şi planurile lor, iar Dumnezeu pur şi simplu şade pe tron şi râde. Cel care deţine controlul asupra Israelului îl deţine şi asupra Orientului Mijlociu. El, de asemenea, deţine controlul asupra întregii lumi. Dumnezeu deţine controlul şi Îşi va împlini voia. Când recunoaşteţi acest simplu adevăr, veţi şti mai multe despre viitorul Orientului Mijlociu decât cel mai bun analist al celei mai bune agenţii de servicii secrete din lume.

Cu douăzeci de ani în urmă am predicat că Rusia, Turcia şi Iran se vor uni şi vor veni la putere în Orientul Mijlociu. Nimeni nu a cumpărat caseta. Nimeni nu a crezut. Slavă Domnului că nu aveam Facebook pe atunci, deoarece vizualizările de la acel video ar fi fost egale cu zero. Acum privim în jur şi vedem că ce am spus că se va întâmpla, chiar se întâmplă. Nu sunt profet; eu doar cred ce spun profeţii. Citesc

Dumnezeu deţine controlul asupra Orientului Mijlociu şi asupra Israelului. Asta ar trebui să ne fie de ajuns ca să ne aducă pace în inimă.

Biblia şi în felul acesta ştiu ce urmează să se întâmple. Dumnezeu ne-a spus ce va veni şi El va împlini ce a spus, totul pentru gloria şi maiestatea Numelui Său.

Nu ştiu de ce atât de mulţi creştini sunt speriaţi când vine vorba de Orientul Mijlociu. Unii păstori mi-au spus: „Mă uit în jur şi sunt foarte îngrijorat de ce văd." De ce sunt îngrijoraţi? Eu nu sunt. Dumnezeu ştie ce face. Iar dacă asta e adevărat, este ridicol să ne fie teamă. Dumnezeu deţine controlul asupra Orientului Mijlociu şi asupra Israelului. Asta ar trebui să ne fie de ajuns ca să ne aducă pace în inimă, indiferent de nebunia pe care o vedem pe ecranele noastre seara.

Nu doar că nu ar trebui să ne temem, ci ar trebui chiar să fim încurajaţi. Totul se desfăşoară exact cum a spus Dumnezeu că se va desfăşura. Ziua se apropie. De unde ştiu? Citiţi Psalmul 83. Citiţi Ezechiel 36-37. Apoi aruncaţi o privire înspre Orientul Mijlociu şi Israel. Prin împlinirea profeţiei şi prin acţiunile naţiunilor, întreaga regiune de acolo strigă: „Vino, Doamne Isuse!"

Capitolul 9:

CÂND CEL CARE ÎMPIEDICĂ ÎNCETEAZĂ SĂ MAI ÎMPIEDICE

PLOAIA CONTINUA SĂ CADĂ. Trecuseră zile de când partea central-sudică a Pennsylvaniei nu mai văzuse soarele. Picurii curgeau pe dealuri, formând pârâiașe care se transformau în râulețe, toate căutând bazine în care apa putea să-și încheie călătoria și să se acumuleze. Unul dintre acele lacuri de acumulare era Lacul Conemaugh – un rezervor creat când barajul South Fork a fost construit, la jumătatea secolului al XIX-lea. Acum, decenii mai târziu, ingineria proastă din spatele barajului avea să fie expusă într-un mod dezastruos.

La data de 31 mai, 1889, ploaia constantă a învins în cele din urmă. Barajul South Fork s-a crăpat, eliberând 14,55 miliarde de litri de apă pe munte în jos, înspre orașul Johnstown, din Pennsylvania. Pe măsură ce apa curgea cu viteză, a luat cu ea deșeuri – copaci, cabane, vagoane de tren. De asemenea a luat pe sus victime distrugând orășele neajutorate – South Fork, Mineral Point și East Conemaugh. 57 de minute mai târziu, când apa a ajuns în cele din urmă în Johnstown, zidul de apă și rămășițe era înalt de 11 metri și înainta cu o viteză de 64 de km/h. Distrugerile au fost inimaginabile. S-a înregistrat un număr de 2 209 de oameni care și-au pierdut viața în acea zi, inclusiv 99 de familii întregi au fost șterse de pe fața pământului.

Tot potențialul acesta de distrugere s-a aflat acolo ani de zile, însă a fost împiedicat de baraj. Odată ce piedica a fost îndepărtată, a urmat devastarea. Aceasta este imaginea exactă pe care Pavel ne-o prezintă în 2 Tesaloniceni 2. Există cineva care pune piedică chiar azi, cineva ținut bine de Domnul. Însă nu va rămânea acolo pe vecie. Vine vremea când cel care împiedică va fi îndepărtat. În acea zi, oamenii ar face bine să alerge înspre zone înalte, deoarece devastarea va fi pe cale să fie revărsată.

APOSTAZIA VIITOARE

Cuvintele lui Pavel din 2 Tesaloniceni 2 sunt înconjurate de o mare confuzie. Nu încape îndoiala că el vorbește despre vremurile din urmă și despre venirea lui Anticrist. Timpul evenimentelor din pasaj a creat dezbaterea. Originea incertitudinii vine mai puțin din cuvintele lui Pavel și mai mult din cum le citesc oamenii. Totuși, mulți nu merg atât de departe cu citirea lor pe cât ar trebui.

Pavel a început astfel: „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar" (versetele 1-2). S-a răspândit un zvon că Hristos S-a întors și că tesalonicenii fuseseră cumva lăsați în urmă. Pavel le-a spus: „Nu vă îngrijorați, prieteni. Nu sunt decât știri false." I-a încurajat să nu se panicheze și să nu se pripească cu concluziile. Sunt anumite evenimente care trebuie să aibă loc înainte ca Hristos să Se întoarcă. Ziua se apropie, însă nu este aici.

Până aici, toată lumea pare să fie de acord cu ce anume este prezentat în pasaj. Problema apare când unii oameni mai citesc încă un verset și apoi se opresc. Această oprire prematură îi lasă cu o concluzie complet greșită. Pavel a scris: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de

credință" (2 Tesaloniceni 2:3). Isus nu Se va întoarce până când nu va fi din nou o cădere. Termenul grecesc de aici este *apostasia*, de unde provine cuvântul din limba română *apostazie*. Unii susțin că acest cuvânt se referă la răpire, ceea ce nu are nici un sens nici din punct de vedere lingvistic, și nici logic. Pavel nu spune că răpirea nu va avea loc înainte să fi avut loc răpirea. Cum ar fi dacă aș decide să nu scriu următoarea propoziție înainte să fi fost scrisă următoarea propoziție? O, începe să mă doară capul doar gândindu-mă la asta.

Apostazia se referă la învățăturile mincinoase și eronate care se nasc în sânul bisericii. Afară, în lume, vor exista întotdeauna învățături false. Însă, când credințele eretice se nasc și se răspândesc în familia lui Dumnezeu, atunci am dat de necaz. Din nefericire, acest fel de apostazie crește în rate alarmante în biserica de azi.

Se ridică în mod constant mișcări în biserică, care pun accentul greșit pe lucrurile greșite. Sănătate, bogăție, semne, minuni, fericire, relevanță – toate sunt momeli cu care învățătorii mincinoși i-au atras pe oameni departe de adevăr. Un astfel de înșelător spiritual se găsește în Davao City, Filipine. Pastorul Apollo Quiboloy spune că el este Fiul Desemnat al lui Dumnezeu și îi învață pe oameni că prin el Tatăl Își conduce împărăția de pe pământ. Dacă intrați pe website-ul lui veți descoperi belșug de informații despre el, biserica lui și cum să intrați în „parteneriat" cu lucrarea lui. Ce nu veți găsi este o declarație doctrinară. De ce? Pentru că doctrina lui se schimbă o dată cu revelațiile lui progresive.

Ce chin ar fi să trebuiască să îți schimbi informațiile de pe website de fiecare dată când Dumnezeu Se răzgândește și vine cu câte un nou adevăr. Pe lângă asta, Quiboloy nu are nimic de-a face cu doctrina sau Biblia sau Dumnezeu: totul este despre el. Poate îmi veți spune: „Sigur, Amir, însă sunt predicatori amăgitori peste tot în lume. De ce te focalizezi pe el?" Deoarece Quiboloy pretinde că are peste 6 milioane de adepți în 200 de țări – asta înseamnă 6 milioane de oameni duși în rătăcire de un singur înșelător.

Cum ajung oamenii în înşelăciuni precum cea a lui Quiboloy? Se întâmplă pentru că nu cunosc Biblia. Când unii dintre saduchei au încercat să-L prindă în capcană pe Isus cu o întrebare ipotetică despre şapte fraţi care s-au căsătorit pe rând cu aceeaşi femeie, Isus i-a confruntat. „Oare nu vă rătăciţi voi, din pricină că nu pricepeţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?" (Marcu 12:24) Înşelăciunea este roada ignoranţei. Oamenii sunt ignoranţi când nu îşi iau timp ca să înveţe. Ce ar trebui să studiem? Cuvântul lui Dumnezeu. El este standardul nostru pentru adevăr. Cuvintele unui pastor se aliniază Bibliei? Atunci merită să fie ascultat. Dacă nu, face parte din apostazie.

Pavel le-a spus tesalonicenilor să nu se îngrijoreze crezând că se poate să fi fost lăsaţi în urmă. Înainte ca Isus să Se întoarcă va fi o mare apostazie. După aceasta, va începe vremea lui Anticrist.

> Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte „Dumnezeu" sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. (2 Tesaloniceni 2:3-4)

Unii oameni se opresc cu cititul aici şi spun: „Vezi, Amir, răpirea trebuie să aibă loc la finalul necazului, deoarece Anticrist trebuie întâi să fie descoperit." Aşteptaţi – citiţi în continuare.

Pavel le-a spus tesalonicenilor că, da, fiul pierzării trebuie să fie descoperit. Totuşi, altceva trebuie să se întâmple întâi: „Şi acum ştiţi bine ce-l opreşte ca să nu se descopere decât la vremea lui" (versetul 6). Ceva împiedică şi ceva este împiedicat. Este prima oară când lucrul acesta este menţionat. Să citim mai departe: „Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum să fie luat din drumul ei. Şi atunci se va

arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale" (versetele 7-8). Observaţi timpul din aceste versete. Nelegiuirea a şi început să lucreze. Asta se întâmplă în timpul prezent. Cel care împiedică, împiedică astăzi şi va continua să facă asta. Cu toate acestea, la un moment dat în viitor, cel care împiedică va fi îndepărtat şi piedica va fi luată. Odată ce piedica este luată, Anticrist va fi descoperit.

De-aceea trebuie să citim pasajul întreg. Cea mai bună modalitate de a studia Biblia este să lăsăm Biblia să interpreteze Biblia. Pavel a clarificat faptul că există un motiv pentru care Anticrist nu este descoperit chiar azi: cel care împiedică nu a fost încă îndepărtat.

Ceea ce ne duce la o întrebare: Ce sau cine este cel care împiedică? În acest capitol vom adresa întrebarea aceasta şi altele printre care: Ce anume împiedică? Când a început această piedică? De ce împiedică cel care împiedică? Şi cum face asta?

DEZVĂLUIREA CELUI CE RESTRÂNGE

Haideţi să pornim într-o călătorie de descoperire. Vom începe cu Adam, apoi vom continua cu Isus şi vom ajunge în cele din urmă la Anticrist. De-a lungul acestei călătorii vom vedea cine este cel care împiedică, vom vedea că el exista şi în Vechiul Testament, ne vom face o imagine a modului în care împiedică, apoi vom avea o perspectivă a cum se va desfăşura asta în viitor.

Din momentul în care păcatul a intrat prima oară în lume, el a cerut judecată. Devreme în Geneza dăm peste una dintre cele mai tragice porţiuni din Biblie.

> Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ şi S-a

> mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut." Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului. (Geneza 6:5-8)

Dumnezeu nu caută scuze ca să distrugă; El caută scuze să protejeze și să binecuvânteze.

Dumnezeu a privit în jur și a spus: „Totul a devenit din cale afară de rău până acolo că trebuie să distrug totul." Chiar dacă această afirmație este dură, nu este greșită. Ne-am câștigat pedeapsa. „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 6:23). Omenirea merită toată pedeapsa cuvenită și nu ar trebui să ne așteptăm la nimic altceva. Am văzut de curând o postare pe Facebook care prezenta o încăpere goală. Descrierea era: „Camera aceasta este plină cu toți oamenii care merită harul lui Dumnezeu."

Și totuși, Dumnezeu oferă har. Atât în pasajul din Geneza, cât și în cel din Romani, cuvântul cheie este „dar". Acest singur cuvânt schimbă totul. Este cea mai minunată conjuncție din istoria limbilor. El transmite că: „Deși asta meritați, nu asta veți primi." Dumnezeu nu caută scuze ca să distrugă; el caută scuze să protejeze și să binecuvânteze. Cuvintele „Dar Noe" introduc harul desăvârșit al lui Dumnezeu într-o lume care a deraiat mult prea mult. Când vă uitați la viața lui Noe, în special după potop, vă veți da seama că nu era chiar așa de măreț. Era oarecum temperamental și îi plăcea să consume puțin cam mult vin. Cu toate acestea, era îndeajuns de bun cât să fie păstrat. Noi trăim astăzi pentru că Domnul și-a reținut judecata completă asupra lumii, lăsând o fereastră deschisă pentru minunata milă care stă în cuvintele „Dar Noe".

Dumnezeu Se abține. Satana, pe de altă parte, nu se abține niciodată. Din prima zi, când a venit sub forma unui șarpe, era pornit să atace și să distrugă. Petru a scris: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită" (1 Petru 5:8). Satana nu se odihnește niciodată. El este întotdeauna în misiune. Când ne lăsăm garda jos, atunci ne va lovi și ne va distruge.

Când va veni Anticrist, nu va exista nici în el vreo piedică inerentă, deoarece el își va urma stăpânul, pe diavol.

> Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiuirii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți. (2 Tesaloniceni 2:9-12)

Odată cu Anticrist vin necredința și nelegiuirea peste mase. Acțiunile lui odioase vor fi binevenite de oameni cu brațele deschise. De ce? Observați cuvintele „pentru că" din pasajul de deasupra. Publicul lui Anticrist va fi format din toți aceia care nu au primit „dragostea adevărului". Acest adevăr este Cuvântul lui Dumnezeu și evanghelia conținută de acesta. Primiți adevărul și veți fi mântuiți. Respingeți adevărul și mântuirea va sta departe de voi.

Această respingere Îl va determina pe Dumnezeu să trimită o lucrare puternică de înșelăciune. Aceste înșelăciuni nu îi vor îndepărta pe oameni de adevăr – ei deja l-au respins. Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului, iar Satana este tatăl tuturor minciunilor. Oamenii vor decide singuri și vor trăi cu consecințele faptului de a fi prinși în confuzia înșelăciunii vrăjmașului. Totuși,

la început nu vor fi deloc triști pentru că resping adevărul. Dimpotrivă, ei vor găsi „plăcere în nelegiuire."

Aceste trei cuvinte din 2 Tesaloniceni 2:12 descriu perfect lumea de azi. Oamenii iubesc păcatele pe care le săvârșesc. În cazul multora, ignoranța adevărului le-a corupt mințile atât de mult încât nu mai recunosc păcatul ca fiind păcat. Ei vor spune: „Nu-mi dați Biblia; nu-mi dați adevărul." Vor spune:

„Noi determinăm ce este adevărul, nu voi."

- „Noi determinăm ce este femeia și ce este bărbatul, nu voi."
- „Noi determinăm ce este familia, nu voi."
- „Noi o să ne determinăm propriile norme sexuale, nu voi."
- „O să acționăm în funcție de plăcerea noastră, regulile noastre, legea și liberul nostru arbitru."

Unor oameni nu le place să citească aceste cuvinte. A venit la un moment dat o doamnă la mine spunându-mi: „Amir, de ce simt de fiecare dată un disconfort atunci când vorbești?" Nu știu – uneori adevărul este inconfortabil. Biblia nu a fost scrisă ca să ne facă confortabili. În schimb, ne-a fost dată să ne arate cine suntem. Scriptura este adevărul lui Dumnezeu pentru că se adresează persoanei păcătoase pe care o descoperim în oglinda spirituală. Una dintre siguranțele pe care le avem, este că Biblia nu va tolera păcatul și înșelăciunea diavolului doar ca să ne facă să ne simțim mai bine referitor la noi înșine.

Omenirea poate fi împărțită în două categorii: cei judecați și cei care nu sunt judecați. Isus a spus:

> Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele

> singurului Fiu al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. (Ioan 3:17-19)

Există cei care iubesc lumina și-L urmează pe Fiul. Aceștia nu sunt judecați. Încă ceilalți, cei care sunt judecați, iubesc întunericul mai degrabă decât lumina. Ei resping adevărul și, ca rezultat, credința le este pecetluită. Cel care conduce această îndepărtare masivă de la adevăr prin înșelăciune este Satana. În nici un caz nu se abține de la a-și desfășura afacerile pline de ură.

Dacă nu Satana este cel împiedicat, atunci cine sau ce este? Pentru răspunsul acesta trebuie să vorbim despre Avraam. Dumnezeu a văzut că depravarea Sodomei și Gomorei a ajuns atât de mare încât a decis să distrugă cele două cetăți. Înainte să facă asta, s-a oprit să ia masa cu Avraam, în cortul lui. După cină, când Avraam se plimba cu această manifestare fizică a lui Dumnezeu, Domnul i-a descoperit intențiile Sale de a aduce judecată peste cetățile nelegiuite.

Ca răspuns, Avraam a dovedit că într-adevăr este tatăl tuturor evreilor începând să negocieze cu Domnul.

> Avraam s-a apropiat și a zis: „Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău? Poate că în mijlocul cetății sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare și pe ei și nu vei ierta locul acela din pricina celor cincizeci de oameni buni, care sunt în mijlocul ei? Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău, departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?" (Geneza 18:23-25)

Domnul, plin de har, i-a spus lui Avraam că pentru 50 de oameni neprihăniți ar cruța întreaga cetate.

Avraam a perceput oportunitatea și a mai făcut un pas: „Cine sunt eu să cer ceva de la Tine, dar dacă sunt cu cinci oameni mai puțini în departamentul oamenilor neprihăniți?" Dumnezeu l-a asigurat că și 45 de oameni ar fi ok. Avraam vine cu 40 de oameni. „Și 40 e bine", a spus Domnul. „30...20...10?" „N-o voi nimici, pentru cei zece oameni buni", a spus Domnul (versetul 32).

Observați răbdarea lui Dumnezeu în aceste negocieri. Nu avea nici o obligație să îi dea lui Avraam din timpul Lui. Și totuși, i-a permis acestui simplu om să negocieze cu El. Dar asta corespunde caracterului lui Dumnezeu. Avraam nu făcea un lucru rău. El negocia salvarea altora. El pleda înaintea lui Dumnezeu să-Și rețină judecata. Nu putem rata ideea aceasta. Cine acționează aici ca persoană care împiedică? Avraam a intrat în rolul unui om care pledează ca Dumnezeu să-Și țină în frâu judecata împotriva oamenilor. Această împiedicare are de-a face cu judecata – Dumnezeu fie Își manifestă judecata, fie o amână.

Găsim un alt exemplu în Iov. Satana a venit la Dumnezeu și I-a cerut permisiunea să-l încerce pe Iov. Satana este pornit să ucidă, să distrugă și să dezbine. Din nou spun, diavolul nu se abține de la nimic. Însă perspectiva lui Iov este foarte diferită:

> Oh! Aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte; aș vrea să fie săpate cu un priboi de fier și cu plumb în stâncă pe vecie... Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Temeți-vă de sabie: căci pedepsele date cu sabia sunt grozave! Și să știți că este o judecată. (Iov 19:23-26, 29)

Iov nu se temea de Satana. Nu se temea de schemele și atacurile vrăjmașului. Ce îl îngrozea pe acest om neprihănit? Judecata lui Dumnezeu. Iov știa că dacă există o pedeapsă pe care fiecare

dintre noi să o merităm – fie că e vorba de un om bun, ca el, sau de cel mai rău om de pe fața pământului – aceea este judecata lui Dumnezeu ca recompensă dreaptă pentru păcatele noastre. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53:6). Păcatele noastre ne-au adus moartea. Apoi a venit Mielul – Mântuitorul omenirii. În Isus ne-a fost oferită soluția pentru păcatul nostru.

De la Adam înainte, problema păcatului ne afectează pe toți. Iar, din pricina acelui păcat, este necesară judecata. De aceea a venit Isus în lume.

> la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă. (Evrei 9:26-28)

Despre ce mântuire scrie aici? Este vorba de mântuirea trupurilor noastre din această lume la revenirea lui Isus din Romani 8:18-25. El Se va întoarce, dar de data aceasta nu ca să Se jertfească pentru păcate. De asta S-a ocupat deja. Când Se întoarce, ne va salva din lumea aceasta. Se merită să așteptăm cu ardoare acel eveniment. Înainte de Isus, așteptam cu groază judecata lui Dumnezeu. Acum anticipăm cu entuziasm întoarcerea Lui.

În cele din urmă, ajungem să identificăm cine sau ce împiedică. Judecata lui Dumnezeu este pregătită pentru această lume. Cu toate acestea, El o ține în frâu până la vremea potrivită, când Își

Când oamenii ne văd pe noi, Îl văd pe Hristos. Și când Îl văd pe Hristos, Îl văd pe Tatăl.

îndepărtează biserica din lume. Astfel, piedica este pusă de prezența lui Dumnezeu în credincioșii Lui care sunt în această lume. Noi suntem ambasadorii Lui. Suntem străjerii Lui. Când oamenii ne văd pe noi, Îl văd pe Hristos. Și când Îl văd pe Hristos, Îl văd pe Tatăl.

Dacă Tatăl are putere de restricție asupra judecății Lui, înseamnă că noi suntem întruparea puterii restrictive a lui Dumnezeu. Atâta timp cât noi suntem pe pământ, Dumnezeu Își va reține judecata. Însă când vom pleca, judecata Lui va țâșni ca apele potopului de la barajul South Fork.

ROLUL BISERICII ÎN RESTRÂNGERE

În predica de pe munte, Isus a spus: „Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni." (Matei 5:13) Ce face sarea? Încetinește descompunerea. Acesta este rolul nostru pe pământ. Singurul motiv pentru care lumea nu a căzut complet în păcat și sub judecata finală este că noi ne aflăm aici ca să îi încetinim declinul. Dacă biserica nu-și face partea în lume, atunci la ce mai suntem noi buni? Trebuie să fim în mod intenționat ca Hristos pentru oamenii din jurul nostru, reținând judecata lui Dumnezeu atât cât ne permite El.

Credincioșii sunt în această lume fața lui Dumnezeu. Isus a spus: „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut." (Ioan 14:7) Nu trebuie să fii Tatăl ca să-L arăți lumii pe Tatăl. Dumnezeu nu stă în temple zidite de oameni; Dumnezeu locuiește în oameni creați să fie templul Lui.

Când se afla înaintea elitei de intelectuali din Atena, Pavel a spus: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini.

El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile." (Faptele apostolilor 17:24-25) Dumnezeu nu stă în temple zidite de mâini omenești; El Se află în temple făcute de mâinile Lui. Pavel le-a scris corintenilor: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?" (1 Corinteni 6:19) Noi suntem templele în care locuiește El. Astfel, atunci când lumea ne vede, Îl văd pe Isus. Și când Îl văd pe Isus, Îl văd pe Tatăl.

Prezența noastră în această lume împiedică judecata care stă să vină. „Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință." (2 Petru 3:8-9) Noi rămânem pe acest pământ deoarece Dumnezeu este îndelung răbdător. Acesta este Dumnezeul căruia Îi slujim. Acesta este Dumnezeul pe care-L iubim.

Pavel i-a scris lui Timotei că trebuie să ne rugăm pentru toți cei aflați în poziții de autoritate peste noi, ca să ducem vieți liniștite și pașnice (1 Timotei 2:1-2). Apoi a spus: „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului" (versetele 3-4). Dumnezeu Își dorește ca toți să vină la mântuire, dar asta este numai și numai alegerea lor. El a oferit darul fără plată, dar, ca acesta să fie de folos, trebuie să fie primit.

Dacă nu ați făcut-o încă, primiți darul. Asta este tot ce vă cere Dumnezeu. Acceptați-L pe Isus ca Domnul și Mântuitorul vostru – faceți-L numărul 1 în viața voastră. Este atât de simplu! Dumnezeu vrea să faceți parte din familia Lui și vrea ca voi să vreți să faceți parte din familia Lui. El ar fi putut să vă forțeze sau să vă constrângă. În schimb, El v-a oferit pur și simplu opțiuni. Îl alegeți pe Dumnezeu, primiți viață; Îl respingeți pe Dumnezeu, primiți moarte.

Atâta timp cât cel care împiedică – Dumnezeu în noi – rămâne în lume, opțiunea de a alege este încă deschisă pentru toți cei care nu L-au primit. Totuși, după cum ne spune 2 Tesaloniceni 2, va veni o zi când cel care împiedică va fi îndepărtat. În timpul necazului, puțini Îl vor căuta pe Domnul, deoarece înșelăciunea Satanei va fi foarte răspândită. Astăzi este ziua mântuirii noastre. Astăzi, înainte să fie prea târziu.

ÎNDEPĂRTAREA CELUI CARE RESTRÂNGE

Am văzut cine restrânge – prezența lui Dumnezeu în biserică. De asemenea, am văzut ce anume împiedică – judecata lui Dumnezeu asupra lumii. Când biserica va fi îndepărtată, nu va mai rămânea nimic care să împiedice forța puternică și rea a vrăjmașului.

Cum va fi îndepărtat cel care restrânge? Am văzut deja răspunsul la această întrebare în 1 Tesaloniceni:

> Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă, dar, unii pe alții cu aceste cuvinte. (4:16-18)

Cel care restrânge va fi îndepărtat în mod fizic de pe pământ. Odată ce Dumnezeu Își răpește biserica să fie cu El pe nori, va începe noua etapă a planului Său.

Dacă biserica este o prezență care mediază – împiedicând mânia lui Dumnezeu în timp ce luminează cu lumina lui Hristos – atunci de ce ar vrea Domnul să ne îndepărteze din lume? De ce nu Își prelungește răbdarea față de lume păstrându-ne aici? Deoarece judecata trebuie să fie turnată. Va veni curând un moment când ceasul spiritual va bate ora 12:00 și alarma va răsuna. În 2 Petru 3:8-

9 am văzut că Dumnezeu este îndelung răbdător şi vrea ca nimeni să nu piară. Ce manifestare minunată a harului lui Dumnezeu! Dar, totuşi, observaţi al treilea cuvânt din versetul 10 – „însă".

> Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură, şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde. (2 Petru 3:10)

Dumnezeu este răbdător, însă vine o vreme când răbdarea Lui se va sfârşi şi judecata Lui va cădea.

Omenirea merită judecata care se apropie curând, însă, chiar şi în toiul turnării judecăţii, Domnul va continua să lucreze ca să atragă oameni la El. Dumnezeu are un scop mai înalt pentru necazul cel mare – unul care trece dincolo de pedeapsă. Acea vreme oribilă de testare este concepută special pentru mântuirea lui Israel.

„Dar, Amir, va crea Dumnezeu atâta haos doar ca Israelul să fie mântuit?" Dumnezeu a spus prin profetul Osea: „Voi pleca, Mă voi întoarce în locuinţa Mea, până când vor mărturisi că sunt vinovaţi şi vor căuta faţa Mea. Când vor fi în necaz, vor alerga la Mine." (Osea 5:15) Ce trist este că tindem să-L căutăm pe Dumnezeu doar când lucrurile merg cel mai rău. Când ne merge bine, tindem să ne vedem de treburile noastre şi să uităm de Dumnezeul care a conferit circumstanţelor noastre actuale starea de bine. De obicei, suferinţa este cea care ne determină să ne ridicăm privirea înspre Dumnezeu. Necazul este cel care ne face să cădem pe genunchi înaintea Lui.

CITIND SEMNELE

În ziua în care cel care împiedică va fi îndepărtat, Dumnezeu va începe să-Şi toarne mânia asupra omenirii păcătoase. Dar totodată va folosi aceste judecăţi ale necazului să-Şi determine poporul să se întoarcă la El.

Asta ne conduce la ultima întrebare: Când va fi îndepărtat cel ce împiedică? Conform 2 Tesaloniceni 2, exact înainte ca Anticrist să fie descoperit. Când vom vedea în jurul nostru semnele ridicării lui Anticrist, atunci răpirea bisericii va fi iminentă. Iar când biserica va fi răpită, cel care împiedică va fi luat din această lume.

Ce ne spun semnele de astăzi? Putem să ne așteptăm ca Anticrist să fie descoperit curând?

Răspunsul este un categoric *da*.

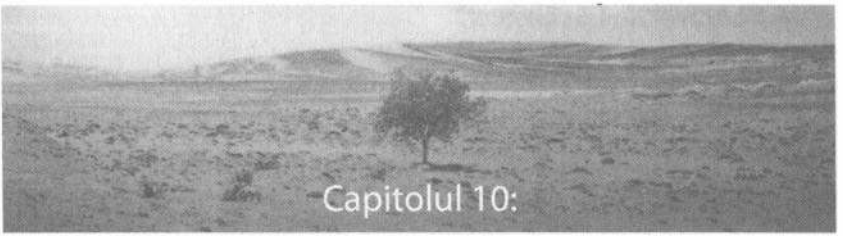

Capitolul 10:

ÎNTRE TIMP, SUS ÎN CER...

PERMITEȚI-MI SĂ VĂ SPUN UN MIC SECRET – nu mă deranjează să zbor. Știu că atitudinea populară este ca oamenii să se plângă de cât de mizerabil este aerul condiționat din avion, dar eu nu sunt unul dintre ei. De bună seamă, coada de la check-in e lungă și apoi e toată tevatura când trebuie să treci de securitate – nu ai trecut cu adevărat prin asta dacă nu ai experimentat verificările de securitate din aeroporturile israeliene. Apoi trebuie să te descurci cu mâncarea scumpă din aeroport, cu înghesuiala din avion și cu calitatea nu prea strălucită a acelor mâncăruri scumpe reîncălzite.

Însă, există o experiență din cadrul călătoriilor cu avionul care face să se merite să treci prin toate acestea. Este acel moment când avionul străpunge vârful norilor. Deasupra se află cât vedeți cu ochii cerul albastru; dedesubt se află o barieră albă care vă desparte de tot ce se întâmplă pe pământ. Deasupra norilor este pace și frumusețe; sub nori este violență, ură și durere. S-ar putea să avem un sentiment de întristare când avionul coboară prin stratul de nori, deoarece înseamnă că vom coborî din nou în haosul de dedesubt.

Nu mă bucur doar deasupra liniei norilor; experimentez bucuria și când sunt în nori. Când avionul navighează prin masele dense de stropi de apă și perlele de umezeală încep să coboare pe geam, eu zâmbesc. Mă gândesc la viitor. Visez la ziua în care voi fi între nori,

dar afară din avion. Acolo Îl voi întâlni pe Domnul meu față în față pentru prima dată. Atunci, după ce toată biserica va fi adunată împreună, în acea zi binecuvântată în care suntem primiți de Mântuitor, vom urca cu El, nu vom coborî înapoi. Vor trece șapte ani până când vom vedea din nou fața pământului. În tot acel timp se vor întâmpla multe, atât sub nori, cât și deasupra lor.

Majoritatea cărților despre vremurile din urmă se focalizează îndeosebi pe ce se va întâmpla pe pământ în timpul necazului cel mare. Înțeleg asta – este fascinant să vezi cum se vor desfășura planurile viitoare ale lui Dumnezeu. În cartea mea anterioară, *Ceasul de pe urmă*, m-am concentrat o bună parte pe Anticrist și pe cei șapte ani pe pământ. Însă, în cele din urmă, ce se va întâmpla sub nori are foarte puțin de-a face cu ce vom experimenta noi deasupra lor. Și acolo ar trebui să ne îndreptăm mințile – înspre lucrurile de deasupra.

GÂNDIȚI-VĂ LA LUCRURILE DE SUS

În epistola către Coloseni, Pavel a scris: „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ." (Coloseni 3:1-2) Mințile noastre nu ar trebui să fie în primul și primul rând îndreptate înspre grijile de pe pământ, ci înspre ce se întâmplă sus.

Prin „de sus" Pavel nu s-a referit la lună și stele. Există mulți oameni care sunt fascinați de cerurile de deasupra noastră. Unii folosesc stelele și constelațiile ca să creeze horoscoape în credința nebună că diferite alinieri ale corpurilor cerești pot să le ofere înțelegere asupra caracterului și viitorului lor. Alții sunt pur și simplu fascinați de spațiul cosmic, dorindu-și să privească cât de departe pot în univers ca să se minuneze de expansiunea lui, să adune informații științifice și să întâlnească și să întâmpine alte forme de viață. Nu este nimic greșit în a studia cerurile – toate

fac parte din vastitatea minunată a creației lui Dumnezeu. Dar căutarea altor creaturi în spațiu decât a Însuși Creatorul spațiului, înseamnă ratarea scopului creației lui Dumnezeu.

Pavel a spus că dacă am înviat împreună cu Hristos, atunci lucrurile de sus ar trebui să fie principala noastră preocupare. Când pornim televizorul este imposibil să nu devenim preocupați de lucrurile din lume. Pretutindeni sunt ostilități. Pe tot globul sunt războaie și violență. Societățile se deteriorează în toiul atacurilor secularismului, postmodernismului, avortului, problematicilor de gen, imoralității și multe altele. Mințile noastre nu trebuie să fie trase în jos de aceste preocupări.

Asta nu înseamnă că ar trebui să ignorăm lumea – ba din contră. Ca biserică, noi trebuie să stăm pe poziții pentru adevăr și viață. Dar facem asta cu privirea ațintită în sus. O facem în calitate de ambasadori ai lui Hristos, trăind adevărul și dragostea Lui față de această generație pe moarte. În toate trebuie să ne amintim că, în definitiv, această lume nu este casa noastră.

Nu putem să ne mutăm privirea de jos în sus de unii singuri. Nu putem să căutăm lucrurile de sus, cum a spus Pavel, decât dacă are loc ceva înainte. Potrivit cu Coloseni 3:1, trebuie să „înviem împreună cu Hristos". „Dar, Amir, nu trebuie să murim înainte, ca să putem învia?" Ba da, cu siguranță. Și dacă nu ați fost înviați împreună cu Hristos, acum, când citiți aceste cuvinte sunteți morți. „Dar, Amir, dacă suntem morți, atunci cum...?" Opriți-vă. Vă înțeleg confuzia. Răspunsul la întrebarea voastră stă în primele două cuvinte din versetul 1: „Deci dacă..."

Când citiți Biblia, de fiecare dată când dați peste cuvintele „Deci dacă", este un indiciu că trebuie să vă opriți înaintarea și să vă întoarceți. Aceste două cuvinte de obicei vă direcționează înapoi la o idee pe care autorul tocmai a exprimat-o. Pentru acest pasaj trebuie să ne întoarcem la capitolul anterior, unde Pavel a scris:

> În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești, fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu care L-a înviat din morți. Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. (Coloseni 2:11-14)

În capitolul anterior am citit că „plata păcatului este moartea." (Romani 6:23) Aici, Pavel ne amintește de același adevăr – înainte de mântuire, noi eram „morți în greșelile (noastre)". Deși eram vii din punct de vedere fizic, din punct de vedere spiritual eram morți. Însă Hristos, prin lucrarea Lui de la cruce, ne-a iertat păcatele și s-a ocupat de pedeapsa pe care o meritam. Acum „prin credința în puterea lui Dumnezeu", suntem înviați împreună cu Hristos. Această viață înviată ne face o făptură nouă.

Odată ce suntem făpturi noi, totul se schimbă. Acum avem capacitatea să înțelegem că viața nu se rezumă la lucrurile din această lume. Atât de mulți oameni încearcă să-și trăiască viața cu un picior în lume și celălalt în Cuvânt. Însă asta nu funcționează niciodată. Oricine încearcă asta va cădea inevitabil în lume. Când suntem înnoiți, mentalitatea noastră se schimbă complet. Pavel a spus: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos." (Filipeni 3:20)

Aparținem noii noastre împărății. Aici pe pământ, suntem imigranți ilegali, deoarece noi ne-am depus deja cetățenia. De aceea biserica este urâtă de lume. Isus a spus: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume

și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea" (Ioan 15:19). Putem totuși să facem față antipatiei veacului prezent, deoarece privim în sus.

DE LA PUTREZIRE LA NEPUTREZIRE

Pe ce ar trebui să focalizăm când privim în sus? O întrebare mai bună ar fi: Pe *Cine* ar trebui să ne focalizăm? Ochii noștri ar trebui să fie ațintiți asupra lui „Hristos (care) a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!" (Romani 8:34) Isus, care a trăit pe pământ, a murit pe cruce și a înviat din nou a treia zi, astăzi șade la dreapta Tatălui.

Cum știm asta? Biblia ne spune. Nu e de ajuns pentru voi? Avem, de asemenea, un martor. Când Ștefan urma să fie ucis cu pietre pentru că L-a propovăduit pe Hristos, „Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a zis: 'Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.'" (Faptele apostolilor 7:55-56) Ștefan a văzut în sala tronului lui Dumnezeu. Apoi, câteva clipe mai târziu, deja se afla în aceeași sală. Deoarece suntem făpturi noi, suntem capabili să ne focalizăm complet pe Isus, care este în ceruri împreună cu Tatăl.

Cum a ajuns Isus de aici, acolo? După învierea Lui, a petrecut un timp cu ucenicii. Apoi a venit vremea ca El să plece.

> După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și, cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer." (Faptele apostolilor 1:9-11)

Isus S-a înălțat într-un nor, aceasta fiind ultima imagine pe care ucenicii au avut-o cu El. În timp ce stăteau cu gura căscată, au venit la ei îngeri care le-a spus: „Da, arată cam ciudat ce s-a întâmplat, dar, obișnuiți-vă. El Se va întoarce în același fel."

Cum a mers Isus sus? El „S-a înălțat". Sună asemănător cu ce citim în 1 Tesaloniceni 4:15-17 și 1 Corinteni 15:51-53. Vom fi schimbați, apoi ne vom înălța ca să-L întâlnim pe Isus pe acești nori minunați. Diferența primordială dintre aceste două evenimente este viteza cu care acestea se desfășoară. Ucenicii au putut să-L vadă pe Isus înălțându-Se. Însă când vom fi luați noi, va fi ca atunci când apăsați butonul telecomenzii ca să faceți înregistrarea să ruleze de 4 ori mai rapid. Isus S-a înălțat gradual, însă noi, într-o clipeală din ochi am și dispărut.

Nu așteptați cu nerăbdare acea transformare? Eu cu siguranță da. 1 Corinteni o descrie astfel:

> Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. (1 Corinteni 15:51-53)

Trăim în trupuri umile care se degradează încet. Vreți dovadă? Uitați-vă la poze cu voi de când aveați 20 de ani. Vedeți vreo diferență? Dacă nu, probabil se datorează faptului că cunoașteți vreun chirurg plastician scump din Hollywood. Suntem supuși putrezirii și ne degradăm. Dar asta este ok – nu este un motiv de supărare, deoarece ne așteaptă un trup nou, superior.

În acel moment, când vom fi luați să fim împreună cu Mântuitorul nostru, vom spune *adios* naturii putrezirii și *salutare* neputrezirii – ne vom lua *rămas-bun* de la natura muritoare și vom spune *shalom*

nemuririi. Celulele corpului nostru nu se vor mai descompune. Boala nu ne va mai amenința. Nu vom mai putea muri. Când vom părăsi acest pământ, trupurile noastre înviate se vor întîlni cu sufletele noastre înviate. Atunci ne vom întâlni Mântuitorul.

După cum am văzut în ultimul capitol, când cel care împiedică este îndepărtat, ne vom înălța ca să-L întâlnim pe Isus. Vom merge în sfârșit acasă, în împărăția în care avem cetățenia – în locul de sus, asupra căruia ne-am focalizat cu fermitate mințile.

Asta duce la următoarea întrebare logică: Ce se va întâmpla odată ce ajungem acolo?

ȘAPTE ANI ÎN CER

Suntem răpiți de pe acest pământ. Vedem fața Mântuitorului nostru. Ne ridicăm împreună cu El la cer. Apoi ce urmează? Vor trece șapte ani până când ne vom întoarce cu Isus la cea de-a doua Lui venire. În timp ce jos are loc acel tumult, deasupra ce se va întâmpla? Asemănător cu un cadou frumos împachetat care așteaptă dimineața de Crăciun să fie deschis, Domnul păstrează mare parte din acea perioadă un mister pentru noi. Cu toate acestea, sunt trei evenimente care știm că vor avea loc.

Camera voastră este pregătită

Cred că prima activitate va fi distribuirea locurilor pe care Isus le-a pregătit pentru noi. Recunosc, aceasta este doar o speculație bazată pe ce citesc în Biblie și vă promit că atunci când voi prezenta speculații, vă voi spune. În camera de sus, Isus le-a spus ucenicilor: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi." (Ioan 14:2-3)

Când conduc un tur și autocarul oprește în parcarea unui hotel, primul lucru pe care trebuie să-l facem este check-in-ul. Din

nefericire, acesta nu este întotdeauna un proces ușor. Cozile pot fi lungi. Oamenii pot să hoinărească, urmărind priveliștea din jur. Deseori, ceea ce ar trebui să fie un proces rapid pare să ia o veșnicie. Într-un mod asemănător, când toți oamenii vor sosi în cer deodată, doar check-in-ul ar putea dura toată perioada aceea de șapte ani. Cozile ar putea fi de kilometri întregi. Cu toate acestea, bănuiesc că Dumnezeu a gândit un proces mai bun decât cel pe care-l întâlnesc eu de obicei, când un recepționer încearcă să-și repare computerul învechit, un altul își ia pauză de țigară și abia un al treilea verifică oamenii.

Nimeni nu vrea să vă vadă bucurându-vă și uimindu-vă mai mult decât Mântuitorul vostru. Imaginați-vă ce anume a pregătit pentru voi!

Sunteți entuziasmați să vedeți locul minunat pregătit de Hristos pentru voi? Nimeni nu vă cunoaște mai bine. Nimeni nu vă iubește mai mult. Nimeni nu vrea să vă vadă bucurându-vă și uimindu-vă mai mult decât Mântuitorul vostru. Imaginați-vă ce anume a pregătit pentru voi!

Înmânarea premiilor

În timp ce primul eveniment din ceruri este o presupunere bazată pe Scriptură, despre cea de-a doua se vorbește clar. Pavel a scris despre asta corintenilor:

> Da, suntem plini de încredere, și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă, la Domnul. De aceea ne și silim să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă. Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup. (2 Corinteni 5:8-10)

Va veni o vreme în timpul acelor șapte ani când întreaga biserică răpită se va aduna înaintea lui Hristos. Termenul grecesc tradus ca „scaun de judecată" este *bema*. În cultura romană din antichitate, scaunul bema era o platformă înălțată pe care ședea un oficial al guvernului sau un judecător. Uneori, scaunul *bema* era un loc în care judecau dispute sau cazuri juridice. De asemenea, era folosit și la competiții. Când cineva ieșea învingător într-un concurs sau o cursă, acea persoană stătea în fața platformei *bema*. Acolo, o figură oficială îi înmâna răsplata. În mod obișnuit, premiul era o *stephanos*, o cunună confecționată din ramuri împletite.

Ori de câte ori citiți în Noul Testament de cununi oferite oamenilor, precum cununa neprihănirii de care vorbește Pavel în 2 Timotei 4:8, sau cununile bătrânilor pe care aceștia le aruncă înaintea tronului Domnului în Apocalipsa 4:10, întotdeauna sunt cununi *stephanos*. Acestea sunt cununi ale victoriei și răsplătirii, nu care denotă o poziție sau un titlu. Cu toate acestea, când Hristos Se întoarce pe un cal alb, El nu va purta doar o cunună din ramuri împletite. Pe capul Lui va fi așezată o *diademă* – o coroană a regalității potrivită Regelui regilor și Domnului domnilor (Apocalipsa 19:11-16).

Când vom sta înaintea *bema*, ne vom afla acolo atât pentru judecată, cât și pentru răsplătiri. Judecata de care vom avea parte nu va viza mântuirea noastră. Dacă ați ajuns în ceruri, veți rămâne în ceruri. Nu există o trapă în podea care să se deschidă înspre Hades dacă Hristos descoperă că sunteți deficitari. În schimb, vom fi judecați pentru intențiile noastre – motivațiile pe care le-am avut slujindu-L pe Hristos.

> Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci

> se va descoperi în foc. Şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, îşi va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc. (1 Corinteni 3:11-15)

Pe măsură ce mulţimile se adună şi ne înfăţişăm pe rând înaintea scaunului de judecată, toate faptele noastre pentru Domnul vor fi citite cu voce tare. Apoi vor fi arse. Tot ce a fost făcut din egoism şi mândrie sau pentru câştiguri personale va pieri în fum. Tot ce a fost făcut cu sacrificiu şi din milă şi har – tot ce a fost făcut din dragoste pentru Dumnezeu şi pentru alţii – va rezista focului. Pentru aceste fapte bune Isus Se va coborî de pe tron şi ne va aşeza *stephanos* pe capete. Imaginaţi-vă ce bucurie veţi experimenta când veţi simţi ramurile împletite pe frunte şi veţi auzi vocea Mântuitorului spunând: „Bine, rob bun şi credincios."

Ca să primim acea răsplată şi să nu stăm acolo jenaţi, fără cunună, trebuie să ne trăim viaţa şi să facem lucrarea Lui cu intenţie acum. Pavel compară o viaţă focalizată cu alergarea unui alergător care se dedică obţinerii unei cununi pământeşti. Acest alergător se antrenează şi are grijă de corpul lui. Ideea lui Pavel este că dacă oamenii pot fi atât de dedicaţi ca să obţină o coroniţă din frunze care în cele din urmă se va ofili, cu cât mai mult ar trebui noi să ne dedicăm să obţinem cununi care vor dăinui veşnic. El a spus: „Nu ştiţi că cei ce aleargă în locul de alergare, toţi aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergaţi, dar, în aşa fel, ca să căpătaţi premiul! Eu deci alerg, dar nu ca şi cum n-aş şti încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care loveşte în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat." (1 Corinteni 9:24, 26-27) Asta înseamnă să ducem o viaţă de sacrificiu şi sfinţenie.

Pavel le-a prezentat credincioșilor un standard înalt pentru acest fel de viață. De exemplu, a scris: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană" (Efeseni 5:25-27). Deși apar în contextul căsniciei, aceste cuvinte vorbesc despre genul de dragoste fermă pe care ar trebui să o manifestăm în relațiile noastre. Dragostea lui Hristos pentru biserică a determinat standardul pe care trebuie să ne luptăm să-l atingem. Când trăim cu acest fel de dragoste sacrificială și centrată pe alții, tot ce va fi supus focului înaintea scaunului *bema* va rezista flăcărilor.

În pasajul din Efeseni, Pavel ne-a oferit un nou motiv pentru care este esențial să ne dedicăm neprihănirii. Hristos este hotărât să aibă o Mireasă fără pată, sfântă și fără zbârcitură. Cu alte cuvinte, pe măsură ce luptăm să fim sfinți și ne curățăm zilnic prin Cuvântul lui Dumnezeu, ne pregătim să ne întâlnim Mirele. Această pregătire este esențială ca să fim gata atunci când revine.

Isus a spus o pildă despre zece fecioare care așteptau să vină mirele și să le ia. El a început astfel: „Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelele și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci înțelepte. Cele nechibzuite, când și-au luat candelele, n-au luat cu ele untdelemn." (Matei 25:1-3) Toate păreau pregătite din exterior, însă cinci dintre ele de fapt erau în pericol. Au plecat de acasă fără să-și fi luat ulei pentru candele. Există mulți creștini practicanți astăzi în biserici, care așteaptă întoarcerea lui Hristos, însă nu au Duhul Sfânt – uleiul. Ei respectă formele creștinismului, însă în candele nu au nimic. Nu au făcut niciodată un legământ să-L urmeze cu adevărat pe Hristos. Nu au fost înviați niciodată de la moarte la viață, astfel că ochii lor nu sunt ațintiți asupra lucrurilor de sus.

Când Isus vine să Își ia biserica, îi va lua pe acești oameni prin surprindere, așa cum mirele le-a luat prin surprindere pe cele cinci fecioare fără ulei. În timp ce Mireasa adevărată, credincioșii Lui, părăsește acest pământ, ceilalți vor fi lăsați în urmă.

De aceea, în timp ce așteptăm întoarcerea lui Hristos, trebuie să ne pregătim să-L întâlnim. Asta începe cu a ne asigura că suntem în relații bune cu Domnul acceptând prin credință darul fără de plată al mântuirii. Când veți face asta, Duhul Sfânt vă va umple până la refuz candela.

O nuntă regală

Dacă biserica este luată ca să fie Mireasa lui Hristos, asta ne spune că ne așteaptă o nuntă. Acesta este cel de-al treilea mare eveniment care va avea loc în cei șapte ani în care Dumnezeu Își toarnă mânia pe pământ:

> „Să ne bucurăm, să ne înveselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat." (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.) Apoi mi-a zis: „Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!" Apoi mi-a zis: „Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!" (Apocalipsa 19:7-9)

Nu cu mult timp în urmă, lumea a urmărit căsătoria prințului William cu Kate Middleton, iar apoi, mai târziu, căsătoria prințului Harry cu Meghan Markle. Miresele au fost frumoase, iar spectacolul regal grandios s-a desfășurat în ochii tuturor. Doar imaginați-vă cum ar arăta nunta lui Hristos cu Mireasa Lui. Cei care o vor privi vor fi copleșiți.

Înainte ca William și Harry să se căsătorească cu ducesele, le-au trecut pe acestea printr-un proces plin de încercări, ca acestea să se dovedească vrednice? Au fost forțate miresele să facă față unei

perioade de suferință și durere ca să fie curățite de orice lucruri lumești rămase în ele?

Bineînțeles că nu. Ce fel de mire ar face așa ceva? Însă asta este ceea ce cred cei care susțin răpirea post-tribulațională. Ei și-L imaginează pe Hristos spunând: „Draga Mea Mireasă, m-aș bucura să mă căsătoresc cu tine acum, însă nu te ridici încă la nivel. Poate șapte ani în mașina de tocat a necazului cel mare te vor ajuta."

Argumentul pentru o răpire post-tribulațională are două erori fatale. Prima este credința că biserica nu este vrednică să fie Mireasa Mântuitorului. Adevărul este că suntem 100% pregătiți, deoarece Isus ne-a făcut vrednici. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El." (2 Corinteni 5:21) Nu din pricina a ceva ce am făcut noi suntem potriviți să fim Mireasa lui Hristos. Dacă va fi o nuntă se datorează doar lucrurilor pe care El le-a făcut pentru noi.

Nu din pricina a ceva ce am făcut noi suntem potriviți să fim Mireasa lui Hristos. Dacă va fi o nuntă se datorează doar lucrurilor pe care El le-a făcut pentru noi.

Cea de-a doua eroare este că Isus a promis să ne cruțe de mânia viitoare. Isus a proclamat bisericii din Filadelfia: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului." (Apocalipsa 3:10) Observați cuvântul „de". Nu este cuvântul „prin" sau „în". Promisiunea este că biserica va fi păzită „de" ceasul acela al încercării. Și asta are sens. Scopul încercării este „să încerce pe locuitorii pământului."

De ce are nevoie biserica să fie încercată? Ca să afle cât de bine poate face față unei lovituri? Deoarece am fost îndreptățiți, noi

deja am fost încercați și aprobați prin sângele lui Isus Hristos. „Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El. De aceea mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții, cum și faceți în adevăr." (1 Tesaloniceni 5:9-11) Nu suntem rânduiți să suferim mânia. Acesta este un mesaj cu care ne putem încuraja unii pe alții. Dacă vreți să rămâneți și să supraviețuiți necazului, n-aveți decât. Eu am o nuntă la care trebuie să particip.

ÎNTOARCEREA PE PĂMÂNT

Asta ne conduce la finalul primilor noștri șapte ani din cer. La acest moment ne-am mutat deja în locurile pregătite de Hristos pentru noi, am stat la judecată și ne-am primit răsplătirile, și avem deja un nou soț. După acestea, a sosit vremea să ne întoarcem înapoi pe pământ. „Și atunci va veni Domnul Dumnezeul meu, și toți sfinții, împreună cu El!" (Zaharia 14:5) Domnul Se întoarce, iar noi venim împreună cu El.

Acum, este posibil ca după șapte ani glorioși petrecuți în ceruri să spunem: „Grrrrr! Nu mai vrem să ne întoarcem pe pământ!" Însă, când ne vom întoarce, acest loc nu va mai fi ca înainte deoarece nici noi nu vom mai fi ca înainte. Ne vom întoarce în trupuri glorificate, strălucitoare, fără să mai avem nevoie de ochelari, de medicamente sau de alte lucruri.

Și ce vom face după ce ne vom întoarce? Despre asta vor fi următoarele trei capitole.

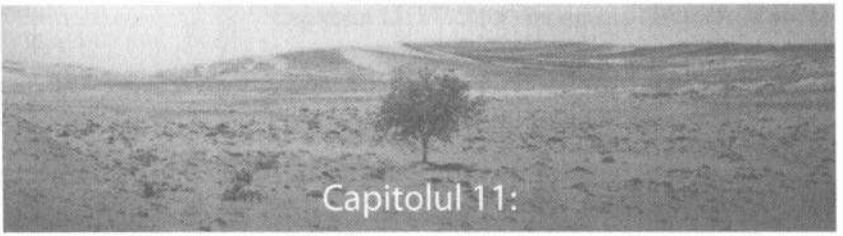

Capitolul 11:

MILENIUL - ÎNCEPUTUL CELOR O MIE DE ANI

CU CÂȚIVA ANI ÎN URMĂ a existat o campanie televizată sub forma unor reclame pentru o băutură numită Nestea. În mod normal, reclama începea afară în soarele arzător. În acea căldură înăbușitoare vedeam un bărbat care lucra cu un picamer sau un soț și o soție care-și mută mobila într-o casă nouă, sau un grup de tineri care joacă plini de vigoare volei pe plajă. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era faptul că transpirația curgea din ei precum apa dintr-un burete când este strâns. Apropiindu-se de pragul deshidratării ei întindeau mâna spre un răcitor plin cu gheață și scoteau o sticlă de ceai înghețat Nestea. După ce deschideau sticla și după o sorbitură lungă, cădeau pe spate într-o piscină răcoroasă care, în mod miraculos, apărea de nicăieri. Când oamenii ieșeau la suprafață cu un oftat lung, plin de satisfacție, muzica de pe fundal ajungeau la un crescendo, iar pe ecran apăreau cuvintele: „Take the Nestea plunge" („Fă saltul Nestea").

În capitolul precedent, am ajuns la finalul celei mai rele perioade prin care această lume va trece – războaie, moarte, epidemii și dezastre naturale la un asemenea nivel că îi va lăsa zdruncinați pe supraviețuitori. Ei vor avea nevoie disperată de împrospătare și de ușurare. Din fericire, Dumnezeu va avea exact ce au ei nevoie. Va deschide o piscină globală în care să cadă toată creația. Va exista un lung și colectiv oftat de ușurare când mânia lui Dumnezeu se

va încheia. Apoi va începe o perioadă de pace fără precedent. În felul acesta ne va fi introdus mileniul.

„Așteaptă, Amir – mileniul? Dar cartea aceasta nu se numește *Ziua se apropie*? Ni se pare că Ziua nu doar s-a apropiat, ci a și trecut." Și da, și nu. Răpirea a venit și a trecut – aceasta a fost o Zi a Domnului. Cei șapte ani ai necazului lui Iacov au venit și au trecut – aceștia au fost o Zi a Domnului. Picioarele lui Isus de pe Muntele Măslinilor au fost văzute la cea de-a doua Lui venire – aceasta a fost o Zi a Domnului. Dar, cu toate acestea, mai există încă o Zi care trebuie să vină. Aceasta va fi o zi de judecată, când întreaga omenire va sta în fața tronului cel sfânt. Cărțile vor fi deschise, iar cei al căror nume nu se va regăsi scris în Cartea Vieții vor fi aruncați pentru eternitate în iazul de foc. Între cea de-a doua venire a lui Mesia și judecata finală există o perioadă de 1 000 de ani numită mileniu.

Când vine vorba de mileniu există vești bune și vești rele. Vestea bună este că e mai minunat decât ne putem imagina noi. Când Hristos va domni din Ierusalim, pacea și liniștea vor reprezenta noua ordine mondială. Vestea rea este că încă nu ne aflăm în mileniu. Sau, dacă ne gândim mai bine, și aceasta ar putea fi o veste bună. Mulți spun că ne aflăm astăzi în mileniu. Dacă suntem, atunci eu sunt tare dezamăgit. În Biblie arăta mult mai bine. Se aseamănă cu situația în care urmărești un film mediocru al cărui trailer a promis mult mai mult. Se poate ca mileniul să se rezume doar la lumea actuală din jurul nostru? Ca să determinăm dacă chiar trăim în timpul domniei de 1000 de ani a lui Hristos trebuie să ne separăm de ceea ce spun tradițiile și confesiunile și să mergem direct la sursă.

Despre mileniu se vorbește atât în Vechiul Testament, cât și în Noul. Apostolul Ioan a scris despre ce văzuse cu privire la instalarea acestei perioade de pace:

> Apoi am văzut coborându-se din cer un înger care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc; l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.
>
> Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani. (Apocalipsa 20:1-6)

Cei „o mie de ani" despre care se vorbește aici sunt sursa denumirii mileniului – cuvântul în limba latină pentru „o mie" este *mille*. După cum ne transmite Ioan mai sus, în timpul acestor 1000 de ani, Satana va fi aruncat în Adânc. Această pedeapsă pe care o merita de multă vreme va începe la finalul necazului. Dumnezeu îl va lega pe diavol, îl va arunca în Adânc și va închide intrarea deasupra lui, pecetluind-o astfel încât prizonierul să nu poată evada. Satana va fi capturat, iar influența lui va fi îndepărtată de pe pământ vreme de 1 000 de ani. În acel timp, nimeni nu va mai putea spune „diavolul m-a făcut să fac cutare lucru", deoarece înșelăciunea și distrugerea vrăjmașului nu va mai reprezenta o forță directă asupra locuitorilor pământului. Dumnezeu ne promite un mediu complet fără Satana, până...

Acel cuvânt „până" din Apocalipsa 20:3 este cheia și reprezintă atât o promisiune, cât și o avertizare. Va veni o perioadă de timp în care lumea va fi liberă de influențe satanice, însă acea perioadă va fi limitată. Ioan a scris: „L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme." (Apocalipsa 20:3) Când cei 1000 de ani se încheie, Satana „trebuie" să fie eliberat. Și acest cuvânt „trebuie" este o cheie. Ca Dumnezeu să-Și împlinească planul, ușa temniței trebuie deschisă și Satana trebuie să-și primească actele de eliberare. Apoi lumea va intra într-o perioadă scurtă de încercare finală. Vom învăța mai multe despre asta mai târziu.

CARACTERISTICI ALE ÎMPĂRĂȚIEI MILENARE

Mulți nu știu altceva despre mileniu decât că leii și mieii și toți oamenii se vor înțelege bine. Însă Biblia ne oferă mult mai multe detalii despre cei 1000 de ani. Printr-un studiu atent putem învăța despre cum va arăta lumea pe plan politic și spiritual și în ceea ce privește natura. De asemenea, putem și să concluzionăm că este pur și simplu imposibil să rămânem fideli Scripturii dacă vom continua să susținem că deja trăim în împărăția milenară. Iată câteva motive cheie pentru care putem fi siguri că nu suntem în mileniu.

Din perspectivă politică

Nu este dreptate, nici pace

Citind despre starea politică a pământului în perioada mileniului, primul lucru pe care-l observăm este că stăpânirea Domnului va fi la nivel global. „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el." (Isaia 2:2) Toți oamenii, de pretutindeni,

vor fi conduși de un singur Rege care va domni dintr-o singură locație. Astăzi există între 193 și 197 de țări pe pământ, depinde pe cine întrebi. Fiecare dintre aceste națiuni dispune de un sistem politic și de conducători proprii. În timpul mileniului va exista un guvern mondial unic, iar capitala acestuia va fi la Ierusalim.

În acea vreme, pe pământ va domni pacea. Întorcându-ne din nou la Isaia, citim: „El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulițele lor cosoare; niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul." (Isaia 2:4) . Avem noi astăzi o domnie pașnică pe întregul pământ? În realitate este tocmai opusul. Națiuni care se ridică împotriva altor națiuni. Pe orice canal de știri primează noutăți despre o altă amenințare a Rusiei, a Coreii de Nord, Iranului sau Turciei. Vedem păcat și corupție peste tot. Este o cale lungă de străbătut până la neprihănirea și dreptatea promise care vor amprenta mileniul.

> ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău. Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, și credincioșia, brâul mijlocului Său. (Isaia 11:4-5)

Privind la națiunile din această lume, nu *neprihănire* ar fi primul cuvânt care ne vine în minte.

Nu există templu, nici tron

Următoarea caracteristică a mileniului este scrisă clar pentru noi în Isaia 2: „Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice: 'Veniți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui.' Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim, cuvântul Domnului" (versetul 3). Tronul Domnului va fi în orașul Ierusalim, deoarece

El va domni de pe tronul lui David. Locuind în Israel, petrec multă vreme în Ierusalim. Vă garantez că dacă Dumnezeu ar fi avut astăzi un tron în oraș de pe care ar fi domnit, cu siguranță aș fi știut despre el. Nu este ceva ce poate fi ascuns cu ușurință. Și nici nu este menit să fie ascuns. Evreii încă nici nu dețin Muntele Templului, cu atât mai mult o sală a tronului din care să fie condusă lumea.

Sistemul politic al acestei împărății viitoare nu va fi democratic sau republican, ci unul teocratic. *Theos* înseamnă „Dumnezeu". Astfel, în mileniu, Domnul Însuși va fi guvernul și conducătorul. „Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei. Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru: El ne mântuiește!" (Isaia 33:17, 22) Din nou, cu siguranță nu avem așa ceva astăzi. Se pare că dacă avem vreo conducere supremă în cultura noastră actuală, aceasta este curtea supremă. Deseori, ea are ultimul cuvânt de spus asupra lucrurilor pe care celelalte ramuri ale guvernului încearcă să le facă.

Dacă Dumnezeu este Regele, atunci ar avea sens ca fiii și fiicele Lui să fie prinți și prințese. „Atunci împăratul va împărăți cu dreptate, și voievozii vor cârmui cu nepărtinire." (Isaia 32:1) Nu știu voi ce faceți, dar eu cu siguranță nu stăpânesc astăzi în calitate de prinț. Nimeni nu se pleacă înaintea mea și a cam trecut ceva vreme de când am încercat ultima oară o coroană.

Imaginați-vă o vreme în care toată lumea va veni împreună ca să vadă gloria lui Dumnezeu – o privelițe de care puțini oameni au avut parte în trecut.

Israel nu este națiunea supremă

Ultima caracteristică a mileniului are de-a face cu națiunea Israel. Deoarece Israel va găzdui sala tronului lui Dumnezeu din Ierusalim, el va fi națiunea supremă pe pământ. „Mi-a făcut gura

ca o sabie ascuțită, M-a acoperit cu umbra mâinii Lui; și M-a făcut o săgeată ascuțită, M-a ascuns în tolba Lui cu săgeți. Și mi-a zis: 'Israele, tu ești robul Meu în care Mă voi slăvi.'" (Isaia 49:2-3) Israel este o putere în plină creștere în lumea de azi, însă nu este principala superputere. Acea onoare aparține Statelor Unite, urmate de China și Rusia. Însă, când Dumnezeu va sta pe tronul Său din Ierusalim, toți ochii se vor întoarce înspre Israel.

Din perspectivă spirituală

Care va fi starea spirituală a lumii în timpul mileniului? În primul rând, gloria și sfințenia lui Dumnezeu vor fi manifestate. Dumnezeu vorbește despre ziua în care gloria Lui va fi văzută de toți: „Eu pedepsesc faptele și gândurile lor! Dar vine vremea când voi strânge toate neamurile și toate limbile; ele vor veni și vor vedea slava Mea" (Isaia 66:18). Imaginați-vă o vreme în care toată lumea va veni împreună ca să vadă gloria lui Dumnezeu – o privelişte de care puțini oameni au avut parte în trecut. În acele zile, printre oameni va domni o atitudine de bucurie și închinare și va fi o stare de sfințenie generală la nivelul întregii creații a Domnului.

În mileniu va avea loc întoarcerea plină de bucurie a întregului popor ales al lui Dumnezeu în Țara Sfântă. „Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!" (Isaia 35:10) Generația din care facem parte a văzut întoarcerea multor evrei în Țara Promisă. Totuși, ea nu a fost urmată de o bucurie și o veselie generală. *Oftatul* este prenumele evreilor. Chiar și vacile, când produc lapte, oftează, „O, da!"

În timpul mileniului, Ierusalimul va fi centrul politic al întregii lumi, iar o variantă rezidită a templului va sluji ca centru de închinare al lumii întregi. Domnul a promis în Isaia:

> Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele. (Isaia 56:6-7)

După cum am menționat mai devreme, mă aflu deseori în Ierusalim. Când stau pe Muntele Măslinilor și privesc în jos înspre Muntele Templului, văd Domul Stâncii, moscheea alAqsa și Domul Lanțului. Dar templul sfânt al singurului Dumnezeu adevărat nu este vizibil azi.

Mai există o schimbare spirituală care va pune stăpânire pe orașul Ierusalim și pe care abia aștept să o văd. După ce Dumnezeu va spăla murdăria poporului Sionului, „va așeza, peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum, ziua, și un foc de flăcări strălucitoare, noaptea. Da, peste tot, slava va fi un adăpost." (Isaia 4:5) Gloria Shekinah a Dumnezeului Creator va pluti deasupra orașului ca o cupolă – un nor minunat și ametitor în timpul zilei și un foc puternic și intens în timpul nopții. Închideți-vă ochii și imaginați-vă. Shekinah care a condus poporul Israel prin pustie va fi reunită din nou cu poporul.

În cele din urmă întregul pământ „va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă." (Isaia 11:9) Ce imagine este aceasta – pământul Îl va cunoaște pe Dumnezeu în aceeași măsură în care apa este udă. A fi udă este caracteristica definitorie a apei. Cunoștința lui Dumnezeu va fi caracteristica definitorie a pământului. Se întâmplă lucrul acesta azi? Cu siguranță nu. Încă mai există regiuni în care oamenii nu au auzit niciodată despre Hristos. Iar ignoranța spirituală abundă chiar și

în locurile în care librăriile sunt pline de orice traducere a Bibliei pe care ar putea-o dori cineva. Înşelăciunea, corupţia şi păcatul încă sunt la volanul maşinii, în timp ce cunoştinţa de Domnul a fost împinsă pe bancheta din spate.

Din perspectivă naturală

La începerea mileniului, lumea va fi transformată pe plan politic şi spiritual. Şi mai există un alt domeniu în care vom vedea transformări monumentale – lumea naturii.

În primul rând, ţara lui Israel nu va mai fi un pustiu:

> Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău. Nu te vor mai numi „Părăsită" şi nu-ţi vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea" (Hefţiba), şi ţara ta o vor numi „Beula", „Măritată", căci Domnul Îşi pune plăcerea în tine, şi ţara ta se va mărita iarăşi. Cum se uneşte un tânăr cu o fecioară, aşa se vor uni fiii tăi cu tine; şi cum se bucură mirele de mireasa lui, aşa Se va bucura Dumnezeul tău de tine. (Isaia 62:3-5)

Hefţiba înseamnă „plăcerea Mea este în ea", iar numele *Beula* înseamnă „măritată". În timp ce citiţi aceste cuvinte, poate aţi vrea să spuneţi: „Stai, Amir. Nu a făcut Dumnezeu deja ca Israel să nu mai fie un pustiu?" Ba da, aveţi dreptate şi aveţi un punct pentru că aţi prins asta. Pe măsură ce citim lista lungă de schimbări la care să ne aşteptăm în timpul mileniului, aceasta este singura pe care o vedem împlinită complet deja. Dumnezeu a restaurat Israelul şi l-a făcut din nou o ţară frumoasă şi fertilă.

A doua diferenţă majoră pe plan natural va avea loc în împărăţia animalelor. Un prieten de-al meu are o poveste despre cum a vizitat Namibia ca să filmeze un material video pentru o lucrare creştină. Aflându-se acolo, a plecat în safari alături de un

partener de-al lui. La un moment dat, în timp ce filma prin ușa deschisă a dubei niște cadre prim-plan cu un grup de lei, l-a auzit pe partenerul lui strigând: „Ai grijă!" Prietenul meu a strigat la rândul lui și s-a aruncat înapoi în dubă, așteptându-se să simtă senzația de dinți înfipți în carne și de fălci mestecând. În schimb, în loc să audă răgetul de atac, el a auzit doar hohote de râs venind de pe scaunul din față, de unde partenerul lui îl arăta cu degetul, cu ochii plini de lacrimi.

Pentru un moment scurt, prietenul meu a fost sigur că va fi mâncat de lei. De ce? Pentru că asta fac leii. Puțini dintre noi am îndrăzni să ne apropiem de un leu și să-i spunem: „Pisi, pisi" și chiar și aceștia cel mai probabil ar face-o o singură dată. Aceasta este natura de la cădere încoace.

Însă în mileniu, împărăția animalelor va fi restaurată la desăvârșirea ei inițială.

> Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș; vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, și copilul înțărcat va băga mâna în vizuina basilicului. Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă. (Isaia 11:6-9)

Animalele veninoase nu vor mai fi periculoase. Animalele carnivore vor fi erbivore. În acea zi, toate animalele din împărăția animalelor vor trăi în pace desăvârșită unele cu altele și cu oamenii. Cu adevărat, acesta este unul dintre aspectele mileniului care mă intrigă cel mai tare.

PROBLEMA AMILENISMULUI

După ce am vorbit despre toate schimbările care vor avea loc odată cu venirea împărăției milenare, pe mine mă uimește faptul că atât de mulți pastori din lume cred că această domnie a lui Hristos a început deja. Există o mare înșelăciune atât printre creștini, cât și printre evrei când vine vorba despre acea perioadă de timp fără precedent.

În mentalitatea evreilor, împărăția milenară coincide cu prima venire a lui Mesia. Din acest motiv Îl resping evreii pe Isus. Ei privesc în jur și nu văd toate lucrurile care ar trebui să fie aici când Mesia domnește: „Mesia a fost aici? Atunci de ce urăsc atât de mulți oameni Israelul?" „Voi susțineți că Isus este Mesia? Ei, bine, atunci El a plecat fără să Își amintească să instaureze toată faza cu mielul și leul." Ei confundă vizitarea lui Isus cu o locuire permanentă.

Ce anume face prima vizită a lui Isus unică? El a venit doar pentru o perioadă scurtă de timp, iar scopul Lui principal a fost să combată păcatul. Evreii au ratat acea vizită. Ei încă așteaptă cea de-a doua Lui venire ca și cum ar fi prima. Înșelătorul i-a înșelat. Ceea ce noi numim împărăția milenară, ei numesc perioada mesianică a Israelului. Ce trist este că au ratat prima vizită a lui Mesia, iar când Se va întoarce Isus să-Și cheme biserica să-L întâlnească pe nori, vor rata și această vizită.

Însă nu doar evreii sunt confuzi când vine vorba de mileniu. Biserica catolică și majoritatea bisericilor protestante importante nu așteaptă cu nerăbdare mileniul. Chiar și în rândul bisericilor evanghelice sunt atât de mulți – în special cei care provin dintr-un cadru reformat – care se consideră amileniști. Din nefericire, vrăjmașul s-a descurcat de minune să-i înșele.

Amileniștii – prefixul „*a*" înseamnă „nu" în greacă – cred că Isus domnește deja peste lume din ceruri prin biserica Lui.

Din perspectiva lor, deoarece Isus şade pe tronul Lui ceresc, asta înseamnă că împărăţia Lui a venit. Iar dacă acest lucru este adevărat, înseamnă că suntem în mileniu. Împărăţia milenară a lui Isus a început la cruce şi va continua până la cea de-a doua venire a lui Hristos.

Poate veţi spune: „Amir, folosind doar reguli simple de matematică deducem că au trecut două mii de ani de la cruce, nu doar o mie." Excelentă observaţie. Amileniştii vor spune că cei 1000 de ani nu sunt meniţi să fie luaţi literalmente. Este doar o figură de stil care face referire la o perioadă lungă de timp. Unii chiar vor indica înspre pasajul în care Petru a spus: „Dar, preaiubiţilor, să nu uitaţi un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani sunt ca o zi." (2 Petru 3:8) Vor spune: „Asta ne arată că o mie de ani nu înseamnă chiar o mie de ani." Totuşi, în contextul cărţii 2 Petru, chiar este vorba de o figură de stil care ne este prezentată ca atare. Petru a folosit acest număr ca să demonstreze natura extrem de îndelung răbdătoare a Domnului. Când vedem cei 1000 de ani menţionaţi în Apocalipsa 20, contextul este o naraţiune profetică. Nu există nici o comparaţie acolo. De cinci ori pe durata a şase versete, la începutul capitolului 20 din Apocalipsa, este menţionată perioada specifică de 1000 de ani.

A doua problemă a perspectivei amileniste este că niciuna dintre caracteristicile împărăţiei milenare nu se potriveşte cu ce se întâmplă în lumea de azi, cu excepţia ţării restaurate a Israelului. Pentru amilenişti, lista schimbărilor pe plan politic, a celor pe plan spiritual şi a celor ce vor avea loc în lumea naturală probabil este considerată doar o alegorie. Cu alte cuvinte, trebuie că credem că cuvintele scrise în Biblie nu înseamnă ce par să însemne. În schimb, ele trebuie înţelese ca descriind cum ar arăta împărăţia milenară dintr-o perspectivă spirituală şi nu din una literală, fizică.

Totuşi, aceasta este o problemă uriaşă a perspectivei amileniste, deoarece presupune să diluăm Scripturile. Odată ce spunem că o

anumită parte din Biblie nu trebuie luată literalmente, este foarte ușor să aplicăm aceeași abordare și altor părți. De bună seamă că există genuri literare diferite în Biblie. Însă noi trebuie să fim atenți să nu spiritualizăm un pasaj care, după toate indiciile, trebuie citit literalmente.

O ÎMPĂRĂȚIE LITERALĂ

Mileniul va fi o împărăție literală în care Hristos va domni 1000 de ani de pe un tron fizic situat în Ierusalim. Vor exista literalmente schimbări reale în lumea fizică, lumea spirituală și lumea naturală. Intenționat am folosit cuvântul *literal*, deoarece schimbările ne sunt relatate în Cuvântul lui Dumnezeu – rostite prin profeți și văzute de apostolul Ioan.

Înainte să citiți următorul capitol, aș vrea să vă opriți pentru un moment. Atingeți-vă brațul. Simțiți starea fizică a corpului vostru? Atingeți podeaua cu piciorul. Simțiți masa solidă a podelei? Ieșiți afară. Simțiți briza care vă mângâie fața și vă bate ușor prin păr? Vedeți natura autentică a peisajului care vă înconjoară? Asta pentru că sunteți o persoană reală care trăiește într-o lume reală.

Aceeași realitate o veți experimenta în mileniu. S-ar putea ca pielea noastră să simtă diferit în trupul care nu va mai fi supus putrezirii. Se prea poate ca peisajul să sufere anumite schimbări în urma devastării necazului celui mare. Cu toate acestea, când vor începe acei 1000 de ani, eu și cu voi nu vom fi doar niște duhuri fără trup care vor pluti într-o lume eterică. Vom experimenta fiecare imagine, sunet, gust și miros în timp ce vom experimenta fizic domnia lui Isus Hristos pe pământ. Închideți-vă ochii și încercați să urcați scările de marmură ale unei clădiri grandioase, să pătrundeți într-o sală vastă și să-L vedeți în capătul celălalt al ei pe Mântuitorul vostru așezat pe tronul Său. Uau, ce moment minunat va fi când se va întâmpla asta!

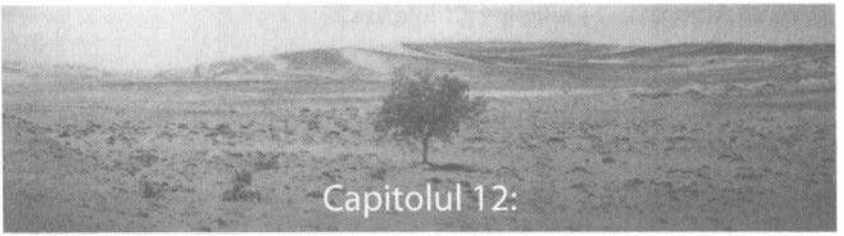

Capitolul 12:

MILENIUL – CINE RĂMÂNE ÎN ZONĂ?

DEJA AM VĂZUT CĂ ODATĂ CU ÎNCEPEREA mileniului vor veni mari schimbări. Însă în loc ca toate lucrurile să devină noi, sunt multe părți ale lumii care vor deveni iarăși vechi. Ce vreau să spun este că mare parte din pământ va reveni la starea originală în care a fost creat de Dumnezeu. Pe pământ va fi pace. Toate făpturile lui Dumnezeu vor trăi împreună în armonie. Dumnezeu Însuși va fi în mijlocul poporului Său, iar ei I se vor închina Lui personal. Lumea va fi similară cu ce se experimenta în Grădina Edenului.

CONFUZIA REFERITOARE LA MILENIU

În Statele Unite găsiți la radio ce stiluri de muzică vreți – dură, ușoară, veche, nouă, creștină, complet necreștină. Dar există anumite posturi care transmit muzică clasică. Însă cuvântul *clasic* înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiți. Pentru unii este muzica rock a anilor '70 și '80. Pentru alții sunt trupele cunoscute ale anilor '30 și '40. Cu toate acestea, alții merg cu câteva secole înapoi ca să-și descopere clasicii. Îmi amintesc că eram în mașina unui prieten când fiica lui adolescentă aflată pe banchetă a spus brusc: „O, acest cântec este unul clasic. Este din anul 2005." În momentul acela am simțit cum îmi îmbătrânește trupul cu zece ani.

Poporul evreu anticipează cu entuziasm natura clasică a mileniului. El abia așteaptă ca perioada de glorie a lui Israel să fie

din nou evidentă. Singura problemă este că definiția lor pentru *clasic* nu merge destul de departe înapoi în timp. Este adevărat în special când vine vorba de cine anume va sta pe tronul din Ierusalim. Evreii așteaptă un rege David nou – un Mesia uman. Totuși, făcând astfel, gândirea evreilor este mult prea îngustă. În loc să celebreze perioada monarhiei lui Israel, ei au nevoie să privească înapoi la momentul în care Domnul Însuși a condus națiunea printr-un nor și printr-un stâlp de foc.

Această confuzie este de înțeles. Ezechiel a scris: „Voi pune peste ele un singur păstor care le va paște, și anume pe Robul Meu David; El le va paște, El va fi păstorul lor. Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor, și Robul Meu David va fi voievod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit!" (Ezechiel 34:23-24) Aici Biblia afirmă clar că David va fi păstorul poporului. În Ieremia, Domnul spune: „Ci vor sluji Domnului Dumnezeului lor și împăratului lor David pe care li-l voi scula." (Ieremia 30:9) Cu siguranță pare că un nou David mesianic – sau chiar un David „înviat" – va sta pe tron în perioada domniei de 1000 de ani.

Ca să atenuăm această confuzie trebuie să înțelegem două lucruri. În primul rând, trebuie să înțelegem că există două învieri, iar în al doilea rând, trebuie să știm că Biblia folosește tipologii.

Înțelegerea celor două învieri

În Scriptură, prima înviere începe cu Isus care este „pârga celor adormiți" (1 Corinteni 15:20). Deoarece Hristos este numit „pârga" (sau cel dintâi rod), putem presupune că mulți alții vor învia ulterior. Această presupunere are loc la răpire, când biserica este luată să fie împreună cu Hristos:

> Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu

> trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. (1 Tesaloniceni 4:15-17)

Toți credincioșii care au murit în timpul veacului bisericii vor fi înviați în acel moment, ca să fie cu Hristos pe vecie.

Răpirea nu finalizează prima înviere. În mijlocul necazului cel mare vor mai învia încă doi oameni. Vreme de trei ani și jumătate, Dumnezeu îi va folosi pe cei doi martori să predice adevărul din Ierusalim. Oamenii nu vor iubi ce vor avea aceștia de spus, așa că vor încerca să-i omoare. Proastă idee. „Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și, dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta." (Apocalipsa 11:5) Cei doi vor deveni cei mai urâți oameni de pe planetă – nu doar pentru că le vor spune oamenilor lucruri pe care aceștia nu vor să le audă, ci și pentru că cuvintele lor vor fi urmate de epidemii, secetă, foamete și ceea cel mai rău caz de suflare de dragon înregistrat din istorie.

În cele din urmă, la finalul misiunii celor doi martori, fiara se va ridica și îi va omorî, lăsându-le trupurile să putrezească pe străzile din Ierusalim. Ceea ce va duce la o petrecere la nivel mondial. Lumea va fi atât de fericită că nu mai trebuie să îi asculte pe cei doi încât străzile vor vui de celebrare, iar oamenii vor face schimb de cadouri. Magazinele vor vinde felicitări pentru Ziua Morții Martorilor. Nu așa se face astăzi? Oamenii nu vor să audă de păcatele lor. Mai degrabă i-ar ataca pe cei care-i confruntă referitor la imoralitatea lor decât să-și schimbe acțiunile nelegiuite.

Însă petrecerea lor se va încheia brusc. Trei zile și jumătate mai târziu „duhul de viață de la Dumnezeu" va intra în cei doi martori, iar aceștia se vor ridica, în timp ce toți cei prezenți vor fi umpluți

de o mare frică. O voce din cer va spune „Suiți-vă aici!", iar ei vor urca „într-un nor spre cer" (Apocalipsa 11:11-12). Această înviere va fi urmată de un cutremur de mare magnitudine care va zgudui Ierusalimul, distrugând a zecea parte din oraș și omorând 7000 de oameni.

Chiar și după acest eveniment, prima înviere nu se va încheia. La finalul necazului lui Iacov – sau a necazului cel mare – toți sfinții din Vechiul Testament vor fi înviați.

> În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică. (Daniel 12:1-2)

Imaginați-vă că patriarhii Avraam, Isaac și Iacov vor fi prezenți din nou în mod fizic pe pământ. Când vă veți plimba pe străzi în timpul mileniului, s-ar putea să treceți pe lângă Moise sau Ilie sau Iona (care sperăm că până atunci va scăpa de mirosul de pește din părul lui). Poate veți participa la un simpozion găzduit de un centru de convenții, unde eroi precum Noe, Samson sau Estera vor captiva publicul cu detalii despre experiențele lor terifiante.

Mai există încă un grup de oameni care vor avea parte de prima înviere. Aceștia sunt martirii din necaz – cei care devin creștini în timpul celor șapte ani ai mâniei lui Dumnezeu, apoi sunt omorâți din pricina credinței lor.

> Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se

> închinaseră fiarei şi icoanei ei şi nu primiseră semnul ei pe frunte şi pe mână. Ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani. Ceilalţi morţi n-au înviat până nu s-au sfârşit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani. (Apocalipsa 20:4-6)

Învierea acestui grup din urmă îl determină pe Ioan să închidă uşa spunând: „Aceasta este întâia înviere."

Observaţi în pasajul de mai sus că mai există un grup care va fi înviat din morţi. Ei sunt „ceilalţi morţi" – cei care nu vor veni din nou la viaţă până când cei 1000 de ani nu se vor termina. Aceşti înviaţi rătăciţi sunt morţii necredincioşi. Ei vor fi înviaţi pentru judecată:

> Apoi am văzut un scaun de domnie mare şi alb, şi pe Cel ce şedea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea. Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieţii a fost aruncat în iazul de foc. (Apocalipsa 20:11-15)

Aceasta nu este o înviere de care să-şi dorească cineva să aibă parte. Observaţi că, de data aceasta, toţi necredincioşii vor învia.

Nu contează din ce perioadă a istoriei sunt, în ce parte a lumii au trăit, sau care a fost credința lor.

La un moment dat, fiecare persoană care a trăit pe suprafața pământului va experimenta învierea. Singura diferență o va face locul în care aceștia își vor trăi veșnicia după ce vor fi înviați. Isus a transmis clar că singura modalitate să ajungem în cer și să cunoaștem fericirea și bucuria în prezența singurului Dumnezeu adevărat este să credem în El. El a spus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3:16). Dacă încă nu v-ați pus încrederea în Isus Hristos pentru mântuirea voastră și nu I-ați cerut să vă fie Domn, acum este momentul să o faceți. Dăruindu-vă Lui trup și suflet vă veți asigura că veți avea parte de prima înviere, care duce la viața veșnică, și nu de cea de-a doua, care duce la moarte veșnică – o veșnicie separați de Dumnezeu.

Ca să putem înțelege pasajele despre „David" de la începutul acestui capitol era nevoie să înțelegem cele două învieri. Acum vom examina cum anume folosește Biblia tipologii, situații în care o persoană (sau un lucru) o prevestește pe alta.

Înțelegerea modului în care Biblia folosește tipologii

Dumnezeu a profețit prin profetul Maleahi: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!" (Maleahi 4:5-6) Potrivit acestei profeții, profetul Ilie se va întoarce după urcarea la cer în carul cu foc ca să umble din nou pe pământ.

Isus a fost de acord cu profeția lui Maleahi. La schimbarea la față, Petru, Ioan și Iacov L-au văzut pe Isus vorbind cu Moise și Ilie. Uluiți de ceea ce văd, ucenicii L-au întrebat pe Isus: „Pentru ce zic cărturarii că trebuie să vină întâi Ilie?" Iar El le-a răspuns:

„Ilie va veni întâi; şi va aşeza din nou toate lucrurile; tot aşa după cum este scris despre Fiul omului că trebuie să pătimească mult şi să fie defăimat. Dar Eu vă spun că Ilie a şi venit, şi ei i-au făcut ce au vrut, după cum este scris despre el." (Marcu 9:11-13) Despre această apariţie alături de Moise vorbea profetul Maleahi? După cuvintele lui Isus, nu. El a spus: „ei i-au făcut ce au vrut". Dar totuşi, nimeni nu i-a făcut nimic lui Ilie pe muntele schimbării la faţă. Asta înseamnă că Isus trebuie să fi făcut referire la alt moment.

În Matei 11, Isus a vorbit mulţimilor despre Ioan Botezătorul. El le-a spus despre cum acest mesager a fost atât cel mai mare, dar şi cel mai mic din împărăţia lui Dumnezeu. Apoi le-a spus „Şi, dacă vreţi să înţelegeţi, el este Ilie care trebuia să vină." (Matei 11:14) Ioan Botezătorul este împlinirea profeţiei din Maleahi. Ilie şi lucrarea lui au fost o tipologie – sau o prefigurare – a unei lucrări mai măreţe care avea să existe, cea a lui Ioan Botezătorul. Acest lucru este identic cu modul în care Paştile şi sărbătorile slujesc ca umbre pentru ce urma să vină.

Acelaşi fel de tipologie se regăseşte în conexiunea dintre David şi Hristos. Evreii se refereau uneori la Mesia numindu-L „David", deoarece ştiau că Mesia avea să vină pe linia generaţională a lui David. Noul Testament vorbeşte despre Isus ca fiind „Fiul lui David". Cu o ocazie, când Isus trecea prin Ierihon, un orb pe nume Bartimeu a strigat: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!" (Marcu 10:47) Proclamarea acestui titlu a fost felul acestui om de a afirma că el crede că Isus este Mesia.

Mai există şi alte conexiuni tipologice între David şi Isus. În Vechiul Testament, împăratul David era un om după inima lui Dumnezeu, a fost un împărat neobişnuit ales de Dumnezeu, iar Duhul Domnului era peste el. Fiecare dintre aceste caracteristici I-ar putea fi atribuite şi lui Isus. Fără îndoială, împăratul veşnic care va domni de pe tronul lui David nu va fi David – va fi Isus Hristos.

Prin asta nu vrem să spunem că David nu va domni deloc. Marele împărat David va fi înviat la începutul mileniului alături de alți sfinți din Vechiul Testament. El se va număra printre cei care vor stăpâni împreună cu Isus în împărăție. „Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta." (Daniel 7:27) Totuși, după cum este demonstrat prin cuvântul „poporului" din acest verset, David nu va fi singurul om care va stăpâni. Toți credincioșii, din trecut și din prezent, vor conduce națiunile și vor judeca lumea. Apostolul Pavel a scris: „Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate?" (1 Corinteni 6:2) Am face bine să ne călcăm robele negre și să ne lustruim ciocanele, deoarece în rândul sfinților care vor judeca ne aflăm și eu și voi.

Cum va arăta această judecată? Nu știm cu adevărat. Domnul a ales să păstreze aceste detalii pentru Sine. Este ca și cum ne-a spus titlul unui articol dintr-un ziar, dar nu ne-a descoperit restul poveștii. Poate a știut că dacă vom dispune de o listă lungă de particularități am fi petrecut prea mult timp focalizându-ne pe viitor și prea puțin pe prezent. Astfel, în marea Lui înțelepciune, El a decis să ne permită să știm cât ne este de ajuns. „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie" a promis Isus în Apocalipsa 3:21. Uau, ce imagine!

Bazat pe această promisiune, știm că într-un anumit sens vom împărți autoritatea cu Hristos. Și există dovezi care susțin că autoritatea noastră individuală din împărăția milenară va fi bazată pe cum administrăm responsabilitățile pe care ni le dă Dumnezeu aici, pe pământ. Isus spune pilda despre un om de neam mare nevoit să părăsească pentru o vreme țara. El și-a chemat zece dintre

slujitori și i-a dat fiecăruia câte un pol (suma de bani echivalentă cu salariul pe trei luni) cu care să facă afaceri până când se va întoarce.

La întoarcere, omul de neam mare și-a chemat slujitorii. I-a chemat ca să-i întrebe ce au făcut. „Cel dintâi a venit și i-a zis: 'Doamne, polul tău a mai adus zece poli.' El i-a zis: 'Bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți.' A venit al doilea și i-a zis: 'Doamne, polul tău a mai adus cinci poli.' El i-a zis și lui: 'Primește și tu cârmuirea a cinci cetăți.'" (Luca 19:16-19)

Totul mergea bine până când cel de-al treilea slujitor a făcut un pas înainte: „Am luat polul și l-am ascuns, pentru că îmi era frică de ce îmi vei face dacă-l voi pierde", a spus el. Asta l-a înfuriat pe stăpân. „Apoi a zis celor ce erau de față: 'Luați-i polul și dați-l celui ce are zece poli.'...'Vă spun că celui ce are, i se va da; dar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are.'" (Luca 19:24, 26) Domnul urmărește ce faceți astăzi cu ceea ce v-a încredințat. Dacă faceți mult aici, în viața aceasta, El știe că vă va putea încredința mult când veți domni împreună cu El în împărăția milenară.

Având această înțelegere a tipologiei biblice, putem răspunde acum cine anume va sta pe tronul global din Ierusalim? Isus în calitate de Rege al regilor. Din punct de vere uman, Isus provine din dinastia lui David. Însă în putere, glorie, neprihănire și orice alt aspect, El este pe drept numit Unul mai mare decât David, iar „domnia va fi pe umărul Lui." (Isaia 9:6)

COBORÂREA IERUSALIMULUI

Am vorbit despre *cine* din împărăția milenară – Isus, Regele regilor și Domnul domnilor. Următoarele întrebări au de-a face cu *unde*. Unde va începe această împărăție milenară. Și unde-și va avea baza?

După cum abia am discutat, răspunsurile la ambele întrebări sunt unul și același – Ierusalim. De aceea era esențial ca Ierusalimul să treacă înapoi în mâinile poporului evreu. De aceea, momentul în care președintele Donald Trump a mutat ambasada Americii înapoi la Ierusalim a fost unul monumental. Mulți oameni au luat în mod ușuratic acest lucru, însă faptul că principala superputere mondială a recunoscut Ierusalimul drept capitala Israelului a avut însemnătate profetică. Nu am fi auzit despre așa ceva în cei 1800 de ani care au trecut de la ultima răzvrătire a evreilor împotriva Romei în cel de-al doilea secol d.Hr. Vreme de aproape 2000 de ani ar fi fost imposibil ca cea de-a doua venire să aibă loc și mileniul să înceapă. Însă astăzi, fără urmă de îndoială, Ierusalimul aparține evreilor, iar noi am mai făcut încă un pas uriaș înspre ziua care se apropie.

Astăzi, fără urmă de îndoială, Ierusalimul aparține evreilor, iar noi am mai făcut încă un pas uriaș înspre ziua care se apropie.

Faptul că Ierusalimul aparține evreilor deschide calea pentru întoarcerea lui Isus la finalul necazului.

> Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi. (Zaharia 14:3-4)

Muntele Măslinilor se află în partea de est a vechii cetăți Ierusalim. De obicei, când vedeți poze panoramice cu Muntele Templului și cu orașul Ierusalim, acestea sunt făcute de pe Muntele Măslinilor. Dacă veți veni vreodată să vizitați Țara Sfântă, veți urca fără îndoială pe acest deal ca să vedeți minunata priveliște.

Imaginați-vă expresia de pe chipul lui Isus când piciorul Lui va atinge din nou Muntele Măslinilor. Va fi o expresie de victorie sau de întristare? De dragoste sau de judecată? Dacă aparțineți Domnului, nu veți ști niciodată. Expresia Lui va rămânea un mister pentru voi, deoarece Îl veți vedea din spate. Noi, poporul lui Dumnezeu, ne vom întoarce împreună cu El, însă El va conduce alaiul. El Își va mistui vrăjmașii cu suflarea gurii Lui. Noi ne vom afla înapoia Lui urmându-L. Când vom părăsi acest pământ Îi vom vedea fața. Când ne vom întoarce, Îi vom vedea spatele.

Când Isus Se va întoarce aproape de zidurile Ierusalimului, se ridică întrebarea: Cum vor reacționa evreii? Vor aplauda? Vor fi îngroziți? Vor striga din nou: „Răstignește-L!", cum au făcut cu mulți ani în urmă?

Domnul răspunde la această întrebare spunând: „Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut." (Zaharia 12:10) În Osea, spune: „Voi pleca, Mă voi întoarce în locuința Mea, până când vor mărturisi că sunt vinovați și vor căuta fața Mea. Când vor fi în necaz, vor alerga la Mine." (Osea 5:15) Când Domnul se va întoarce, evreii rămași își vor da seama că au greșit. În acel moment vor recunoaște că Isus este adevăratul Mesia.

Odată ce vor recunoaște, Dumnezeu Își va turna harul peste poporul Său. Când evreii Îl vor căuta în sfârșit pe Domnul, El Se va lăsa găsit de ei. Ei vor mai striga încă o dată: „*Baruch hashem Adonai*... Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului!" Aceasta este marea trezire promisă de Pavel în Romani 11:26-27: „Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: 'Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le

voi șterge păcatele.'" Lăudat să fie Dumnezeul nostru credincios, al Cărui cuvânt rămâne adevărat și a Cărui dragoste nu va pieri niciodată!

Ieremia ne oferă o imagine clară a rolului poporului evreu în mileniu. El portretizează acea perioadă ca o vreme în care Israel și Iuda vor fi unite din nou în pace, iar orașul Ierusalim va fi numit „Scaunul de domnie al Domnului".

> În vremea aceea, Ierusalimul se va numi „Scaunul de domnie al Domnului"; toate neamurile se vor strânge la Ierusalim în Numele Domnului și nu vor mai urma pornirile inimii lor rele. În zilele acelea, casa lui Iuda va umbla cu casa lui Israel și vor veni împreună din țara de la miazănoapte în țara pe care am dat-o în stăpânire părinților voștri. (Ieremia 3:17-18)

Împărăția divizată va fi reunită sub steagul Domnului. Isus, Odrasla neprihănită, va domni ca Rege și „va împărăți, va lucra cu înțelepciune și va face dreptate și judecată în țară" (Ieremia 23:5). Și datorită noului Său rol de Rege, numele lui Isus va fi schimbat în *Yehova-Tsidkenu*, care înseamnă „Domnul, Neprihănirea noastră." (versetul 6)

În timp ce Isus va domni în calitate de Rege al regilor, va exista și un rege al națiunii Israel. „Ci vor sluji Domnului Dumnezeului lor și împăratului lor David pe care li-l voi scula." (Ieremia 30:9) Amintiți-vă că David, împreună cu toți sfinții Vechiului Testament, va învia din nou la finalul necazului. Astfel, după atât de mulți ani, împăratul David își va lua din locul care i se cuvine de pe scaunul de domnie al Israelului. Sub conducerea lui, vrăjmașii lui Israel vor fi distruși (versetul 11), orașul Ierusalim și templul vor fi rezidite (versetul 18), iar populația se va multiplica (versetul 19).

Nu este de mirare că „fetele se vor înveseli la joc, tinerii și bătrânii se vor bucura și ei; le voi preface jalea în veselie și-i voi

mângâia, le voi da bucurie după necazurile lor." (Ieremia 31:13) Domnul va face cum a promis, va lua inimile lor de piatră şi le va da inimi de carne. El va intra într-un nou legământ cu ei:

> Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăţa pe aproapele sau pe fratele său zicând: „Cunoaşte pe Domnul!", ci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor. (versetele 33-34)

Străzile Ierusalimului vor fi umplute din nou de „strigătele de bucurie şi strigătele de veselie" (Ieremia 33:11).

Ce zi măreaţă va fi când acele picioare divine vor atinge din nou pământul! Biserica înviată se va întoarce cu soţul ei, iar poporul evreu Îl va recunoaşte pe Mesia. Va fi o vreme de mânie şi de trezire, de război şi de împăcare. Însă ce se va întâmpla după ce frenezia celei de-a doua veniri se va stinge? După calculele mele, avem credincioşi din biserică în trupuri înviate, sfinţi din Vechiul Testament în trupuri înviate, credincioşi evrei proaspeţi în trupuri normale şi credincioşi din necazul cel mare în trupuri normale, care au supravieţuit cumva judecăţilor. Doar pentru că aruncăm o mână de legume într-un bol nu înseamnă că vom avea o salată. Atunci cum vor funcţiona lucrurile?

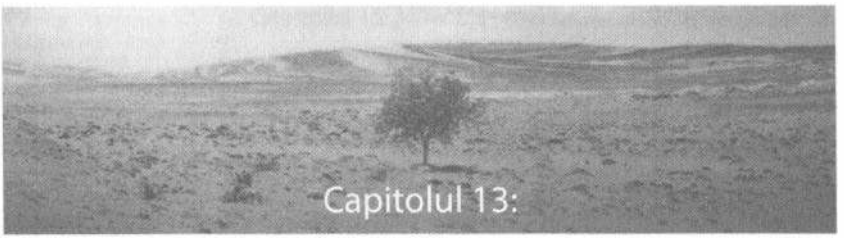

Capitolul 13:

MILENIUL - MAI MULT DECÂT O LUNGĂ PAUZĂ

ÎN TRECUT, CÂND UN COPIL scăpa de sub control sau trebuia disciplinat pentru vreo ofensă adusă, de obicei pedeapsa era una fizică. Chiar dacă unii părinți exagerau și ajungeau la abuzuri, majoritatea copiilor primeau o palmă la fund sau una după ceafă. Astăzi trăim într-o vreme mai blândă, mai îngăduitoare. O mare parte din societate nu are la inimă disciplina fizică. În schimb, părinții sunt încurajați să le explice copiilor de ce comportamentul lor este rău și motivele pentru care ar trebui ca în viitor să nu mai facă același lucru. Dacă asta nu funcționează, atunci copilul ar trebui pus la colț.

Pentru mulți oameni, mileniul pare doar o perioadă lungă în care Satana este pus la colț. A fost foarte obraznic de-a lungul anilor, și în sfârșit Dumnezeu s-a săturat de el. Așa că, la colț, tinere, ca să te poți gândi la ce ai făcut și ce ar trebui să faci ca să-ți îndrepți greșelile.

Însă doar despre asta sunt cei 1000 de ani?

În încheierea subiectului despre mileniu, mai sunt patru lucruri despre care trebuie să vorbim: Cum va arăta Ierusalim în timpul celor 1000 de ani? Cine va fi în împărăția milenară și cum vor interacționa unii cu alții? Care este scopul mileniului? Și de ce este atât de important să studiem despre el în zilele noastre?

IERUSALIM ÎN MILENIU

Să începem cu Ierusalim. Același Ierusalim care se află astăzi în Israel va fi Ierusalimul din mileniu. Noul Ierusalim nu va coborî din ceruri decât după ce Dumnezeu va crea un cer nou și un pământ nou (Apocalipsa 21:1-2). Totuși, va exista cel puțin o schimbare majoră de structură, iar aceasta are legătură cu apa.

În Ezechiel 47, în mijlocul unei viziuni, profetul este dus în jurul templului de un om a cărui înfățișare era ca înfățișarea aramei și care avea cu el o sfoară de măsurat din in și o prăjină de măsurat. Când Ezechiel a fost dus la intrarea în templu, a observat că de sub pragul acestuia curgea apă înspre est. Asta este ceva nou. Vă pot spune chiar acum că nu numai că nu există un templu în Ierusalim, dar singura modalitate ca să curgă apă de pe Muntele Templului este să se spargă o conductă de sub moscheea alAqsa.

Omul cu înfățișarea ca arama l-a condus pe Ezechiel prin jur până când au ieșit pe poarta nordică a templului, iar acolo apa încă curgea. Cei doi au umblat de-a lungul râului aproximativ 457 de metri, iar acolo au verificat adâncimea apei folosind metoda „intrării-în-apă". Acolo, râul era până la glezne. Au mai mers pe o distanță cât cinci terenuri de fotbal, iar de data aceasta, apa îi venea lui Ezechiel până la genunchi. 457 de metri mai departe apa îi venea până la brâu. Încă 457 de metri, și apa era acum un adevărat râu atât de adânc încât Ezechiel era nevoit să înoate ca să-și păstreze capul la suprafață. Apoi omul cu înfățișarea ca arama l-a adus pe Ezechiel înapoi pe țărm.

> Când m-a adus înapoi, iată că pe malul râului erau o mulțime de copaci pe amândouă părțile. El mi-a zis: „Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit, se coboară în câmpie și se varsă în mare și, vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie care se mișcă va trăi pretutindeni pe unde va curge râul și vor

> fi o mulțime de pești; căci ori pe unde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase, și pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta, va fi viață. Pescarii vor sta pe malurile lui, de la En-Ghedi până la En-Eglaim, și vor întinde mrejele; vor fi pești de felurite soiuri, ca peștii Mării celei Mari, și vor fi foarte mulți. Mlaștinile și gropile ei nu se vor vindeca, ci vor fi lăsate pradă sării. Dar lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va veșteji, și roadele lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieși din Sfântul Locaș. Roadele lor vor sluji ca hrană, și frunzele lor, ca leac." (Ezechiel 47:7-12)

Marea înspre care se îndreaptă acest râu este Marea Moartă, care se numește astfel dintr-un motiv – este o mare moartă. Nivelul de sare din apă este atât de înalt încât nimic nu poate trăi în ea. Totuși, când aceste ape vindecătoare din viitor curg din templu și fac o călătorie lungă de 32 de km până la Marea Moartă, viața va veni odată cu ele. Dintr-o dată, ceea ce a fost lipsit de viață o perioadă atât de îndelungată va fremăta de viață. Ce era gol cândva va fi umplut cu speranță și bucurie. Ce imagine minunată a apei dătătoare de viață pe care Isus i-a oferit-o femeii samaritence în Ioan 4:10-14! Ceea ce este mort în păcat este spălat și purificat de apa pe care o dă Isus. Vine viața – o viață nu doar pentru azi, ci pentru veșnicie.

Poate ați mai observat ceva în viziunea lui Ezechiel. Apa va curge din pragul templului. Ca să existe un prag, trebuie să existe întâi un templu. Din ce am învățat în capitolele anterioare poate îmi veți spune: „Bineînțeles, Amir – templul pe care Anticrist le va permite evreilor să-l ridice." S-ar putea să credeți astfel, însă greșiți făcând-o. Cel de aici este cel de al patrulea templu.

Cel dintâi templu este templul lui Solomon. Somptuos și decorat, plin de aur și mirosind a cedru, acesta este templul la care

evreii de toate vârstele se gândesc și după care oftează cu dorință. Primul templu a fost distrus de babilonieni în anul 586 î.Hr.

Cel de al doilea templu a fost început de Zorobabel în anul 516 î.Hr., după întoarcerea din exilul babilonean. Mai târziu, structura a fost mult îmbunătățită de către Irod cel Mare în perioada de dinaintea nașterii lui Isus. Acest templu a supraviețuit până în anul 70 d.Hr., când romanii l-au distrus alături de mare parte din orașul Ierusalim.

Templul din necazul cel mare va fi al treilea pe listă. Durata lui de viață va fi cea mai scurtă dintre toate templele. Zaharia a profețit: „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi." (Zaharia 14:4) Această mișcare masivă a suprafeței pământului va provoca un cutremur care va distruge totul pe o rază de kilometri întregi.

Odată cu trecerea celui de-al treilea templu, va mai fi nevoie de încă unul înainte ca templele să fie scoase din uz, când va exista un cer nou și un pământ nou, când: „Domnul Dumnezeul cel Atotputernic ca și Mielul sunt Templul." (Apocalipsa 21:22) Acest templu va fi construit la începutul mileniului și va sluji vreme de 1000 de ani ca centru mondial de închinare. Acesta este templul înspre care întreaga omenire va călători din toate colțurile pământului, după cum vom vedea curând în Zaharia 14. Printre cei care vor călători să se închine se află și rămășița care va supraviețui necazului celui mare, alături de copiii lor, care se vor naște în perioada celor 1000 de ani.

CE VOM FACE ÎN MILENIU?

În împărăția milenară care va veni, cei înviați vor avea roluri și activități de împlinit. Nu vor fi doar 1000 de ani în care să ne

jucăm cu urşi panda şi să mângâiem urşi koala. Slujirea noastră faţă de Hristos va continua. „Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani." (Apocalipsa 20:6) Într-o măsură sau alta, noi, cei înviaţi, vom avea autoritate şi stăpânire în calitate de reprezentanţi ai lui Hristos.

Implicaţia logică este că, dacă noi suntem cei care vor stăpâni, atunci trebuie să existe şi oameni care să fie sub stăpânirea noastră. Aceştia vor fi supravieţuitorii necazului cel mare şi urmaşii lor ulteriori. Vor fi credincioşi care şi-au dat viaţa lui Hristos în timpul necazului şi cumva au evitat moartea în timpul celor şapte ani ai mâniei lui Dumnezeu. Alături de aceştia vor fi evreii care vor face parte din trezirea în masă din Romani 11. Însă, înainte ca aceste grupuri să fie admise în mileniu, ele trebuie să treacă pe la tronul de judecată al lui Hristos.

Când Isus Se va întoarce la cea de-a doua Lui venire, va veni să judece:

> Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărţi pe unii de alţii cum desparte păstorul oile de capre; şi va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. (Matei 25:31-33)

Isus continuă spunând că Elî nsuşi va privi spre oile din dreapta Lui şi le va spune: „Aţi făcut o treabă fantastică. M-aţi hrănit când Îmi era foame, Mi-aţi potolit setea, M-aţi îmbrăcat, M-aţi vizitat când eram bolnav, şi M-aţi încurajat când eram în închisoare." Cei din dreapta Lui vor răspunde confuzi: „Împărate, nu ţinem minte să Te fi văzut când am făcut toate aceste lucruri." Împăratul le va răspunde: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste

lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut." (Matei 25:40) Cei de la dreapta Lui vor fi apoi invitaţi în împărăţia milenară.

În stânga, caprele vor asculta aceste cuvinte cu groaza crescându-le în inimă. Destul de sigur, când Se va întoarce spre ele, Împăratul Isus le va spune: „Duceţi-vă de la Mine, căci toate lucrurile pe care am spus că oile le-au făcut, voi nu le-aţi făcut." Caprele vor protesta: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând, sau fiindu-Ţi sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniţă, şi nu Ţi-am slujit?" (Matei 25:44) Isus le va spune că neglijându-i pe „aceşti foarte neînsemnaţi fraţi" ai Lui, L-au neglijat pe El, iar El va concluziona declarând: „Şi aceştia vor merge în pedeapsa veşnică, iar cei neprihăniţi vor merge în viaţa veşnică." (Matei 25:46)

Când vor intra oile în mileniu, ele vor avea încă trupuri pământeşti. Ceea ce înseamnă că vor avea capacitatea să se înmulţească. Ar putea părea că raportul dintre cei care stăpânesc şi cei peste care stăpânesc să încline înspre prima categorie, având în vedere devastarea necazului în comparaţie cu milioanele de suflete care s-au împăcat cu Hristos de-a lungul anilor. Însă în timp, acea discrepanţă dintre numere se va schimba. Populaţia lumii estimată pentru anul 1000 d.Hr. era undeva între 250 şi 350 de milioane. Astăzi se estimează că se ridică la 7.5 miliarde. Asta într-o lume imperfectă unde speranţa de viaţă a unui om se situează undeva în jumătatea superioară a vârstei cu două cifre, în funcţie de locaţie şi de perioadă.

Însă în veacul milenar, speranţa de viaţă o va reflecta pe cea de la perioada de început a creaţiei – perioada de dinaintea impactului devastator pe care păcatul în plină creştere l-a avut asupra omenirii şi asupra lumii. Nu va fi anormal ca mai multe generaţii din acelaşi arbore genealogic să trăiască în acelaşi timp. Se poate să întâlneşti un tânăr pe stradă şi să-i spui: „Hei, te recunosc. Ai ochii stră-stră-stră-stră-stră-stră-străbunicului tău... şi temperamentul."

În mileniu, păcatul va continua să existe, şi astfel şi moartea va continua să fie. Deşi oamenii vor trăi mai mult, tot vor muri. Însă noi, cei care avem trupuri glorificate, nu vom muri. Amintiţi-vă, la momentul acela noi suntem deja schimbaţi.

> Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, şi trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghiţită de biruinţă." (1 Corinteni 15:51-54)

Când va avea loc răpirea, trupurile noastre vor căpăta îmbunătăţirea de ultimă oră. Ne vom da dubiţa veche şi răblăgită pe o maşină sport nouă şi elegantă. Iar partea minunată este că această maşină nu va ceda niciodată şi nici nu se va zgâria – nici măcar nu va fi nevoie să îi prelungim garanţia. Gândiţi-vă: când veţi avea parte de acea schimbare într-o clipeală, nu va mai trebui să vă îngrijoraţi vreodată ce veţi mânca. Veţi putea mânca oricâte gogoşi doriţi, fără să vă îngrăşaţi. Cei peste care vom stăpâni şi care încă sunt predispuşi la toate părţile negative ale vechii firi, vor putea mânca doar o gogoaşă şi apoi vor fi nevoiţi să alerge 5 km ca să dea jos toate caloriile. Voi şi prietenii voştri, în schimb, veţi putea petrece timp la gogoşărie şi să profitaţi de oferta „Cumpăraţi o duzină, primiţi gratis o duzină." Chiar şi numai faptul acesta este suficient să credeţi!

Mileniul va reprezenta o perioadă în care nemuritorii vor interacţiona cu muritorii. Cei fără păcat se vor afla lângă cei încă păcătoşi. Firea nepieritoare va trăi alături de firea pieritoare. Va

fi o vreme în care toată omenirea – indiferent de starea trupului lor – va veni împreună să I se închine Împăratului Isus care şade pe tronul Său.

> Toţi cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oştirilor, şi să prăznuiască sărbătoarea Corturilor. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oştirilor, nu va cădea ploaie peste ele. Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeaşi urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului şi pedeapsa tuturor neamurilor care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor. (Zaharia 14:16-19)

Profeţia lui Zaharia începe atât de bine şi ar fi fost totul minunat dacă se încheia după prima propoziţie. Din nefericire, nu se întâmplă asta. Păcatul este păcat, firea este fire şi omenirea este omenire. Chiar şi cu Isus aflat fizic pe tronul din Ierusalim şi cu diavolul aruncat în Adânc, oamenii tot vor continua să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Acesta este locul în care ajungem la scopul mileniului.

DE CE AVEM NEVOIE DE MILENIU?

Unul dintre motivele pentru care unii oameni întâmpină dificultăţi în a crede într-o domnie de 1000 de ani a lui Hristos pe pământ literală, fizică, este că nu văd motivul ca aceasta să existe. Nu este un fel de eveniment întâmplător? Istoria înaintează cu o normalitate relativă şi dintr-o dată începe această perioadă ciudată şi extrem de lungă ca o paranteză. Va lua Dumnezeu o vacanţă prelungită? Din nou, după cum am văzut mai devreme, va fi aceasta

doar o perioadă disciplinară pentru Satana, să vadă dacă poate să se adune și să își ceară iertare pentru comportamentul lui greșit?

Dar mileniul chiar nu este atât de mult învăluit în mister precum unii îl fac să fie. Pentru mulți creștini, scopul mileniului nu este doar ambiguu, ci și inconfortabil. Care a fost motivul primei veniri a lui Isus? „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El." (Ioan 3:17) Majoritatea dintre noi preferăm să-L vedem astfel pe Isus – Mântuitorul iubitor și sacrificial. Se potrivește mult mai bine bebelușului dulce și alintat pe care îl expunem de Crăciun. Ne place iertarea de 70 de ori câte 7 a Domnului nostru blând și milos.

Din acest motiv cea de-a doua venire a lui Hristos îi zguduie pe mulți. Când Isus Se va întoarce, nu va veni cu o îmbrățișare, ci cu o sabie. Pavel le-a spus atenienilor: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită, prin faptul că L-a înviat din morți..." (Faptele apostolilor 17:30-31) Când Isus Se va întoarce, va veni nu în calitate de Mântuitor, ci de Judecător.

În toiul păcii și frumuseții mileniului, nimeni nu va putea să rateze dovezile caracterului lui Dumnezeu.

Observați calificativul care descrie felul de judecată pe care o va aduce Hristos. Când va judeca, o va face „după dreptate". Dacă Dumnezeu va judeca lumea pe acest fundament, va vrea să Se asigure că neprihănirea Lui a fost clar arătată (Isaia 11, 61). Adevărul a fost propovăduit la prima Lui venire și va fi arătat la cea de-a doua Lui venire. În toiul păcii și frumuseții mileniului, nimeni nu va putea să rateze dovezile caracterului lui Dumnezeu. Va fi expus în natură și printre națiuni.

Poate L-ați ratat pe Isus la prima Lui venire; poate nu a fost exact ce v-ați așteptat să fie. Dar, iată-L acum din nou. Isus domnește din Ierusalim. Satana nu mai este prin preajmă ca să înșele sau să distragă. În asemenea condiții, pare că toți oamenii vor crede automat. Însă nu va fi așa.

În mod incredibil, în ciuda tuturor confirmărilor neprihănirii din jurul lor, masele de muritori din mileniu tot vor continua să-i întoarcă spatele Mântuitorului. Aici descoperim cel de-al doilea scop al mileniului care contrabalansează arătarea neprihănirii lui Dumnezeu. Unde este păcat și răzvrătire, trebuie să fie și judecată.

În împărăția milenară, vor avea loc două judecăți. Despre prima am vorbit deja – oile și caprele menționate în Matei 25. Este aceeași judecată despre care a vorbit și profetul Ioel:

> Căci iată că în zilele acelea și în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea. (Ioel 3:1-2)

Oile din această judecată – credincioșii evreii proaspăt mântuiți și credincioșii care au supraviețuit necazului – vor popula împărăția milenară. Însă, după cum am văzut deja, desăvârșirea spirituală a primei generații de milenari nu va dăinui. De aceea, când Satana va fi eliberat, va găsi o armată deja pregătită dornică să fie condusă de el într-o răzvrătire militară împotriva Domnului. Aceasta este cea de-a doua și cea mai mare luptă a lui Gog și Magog care apare în Biblie:

> Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui, ca să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat

> tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit. (Apocalipsa 20:7-9)

Când Dumnezeu Își va duce la împlinire victoria sigură în acea bătălie, păcatul, răzvrătirea și moartea își vor găsi finalul. Apoi, Satana va fi aruncat în iazul de foc, alăturându-se fiarei și profetului mincinos, care au avut parte de aceeași soartă cu 1000 de ani în urmă.

Acum va avea loc cea de-a doua judecată milenară, judecata de la scaunul de domnie mare și alb. Isus, în toată gloria Sa dumnezeiască, va sta înaintea popoarelor lumii adunate în fața Lui.

> Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții a fost aruncat în iazul de foc. (Apocalipsa 20:11-15)

Aceasta va fi o zi sobră și tragică. În acest moment, toți cei care L-au respins pe Dumnezeu, de la Cain și până la final, vor sta înaintea Împăratului Judecător. Ei vor înțelege în sfârșit adâncimea răzvrătirii lor. Vor recunoaște natura abominabilă a păcatelor lor. Ei vor înțelege dreptatea din spatele judecății Domnului în timp ce le este aplicată. Și vor jeli cu durere în timp ce vor fi aruncați în iazul de foc pentru eternitate.

Este dureros și numai să scriu despre așa ceva. Oameni pe care îi cunosc – pe care îi iubesc – vor sta în fața Domnului la această judecată. Pot să-mi închid ochii și să-mi imaginez groaza și remușcările întipărite pe chipurile lor la auzirea verdictului final. Nu am tăria să fac următorul pas și să mi-i imaginez fiind aruncați în locul pedepsei lor drepte. Prieteni, lăsați asta să vă motiveze să vă dați silințele să trăiți și să vorbiți evanghelia tuturor celor din jurul vostru. Chiar dacă oamenii vă resping sau vă batjocoresc din pricina îndrăznelii voastre, nu este acesta un preț mic de plătit pentru șansa de a juca un rol în salvarea lor de la această judecată finală?

Nu mai este multă vreme. Trebuie să ne ocupăm de afacerile Tatălui nostru.

DE CE ESTE NEVOIE SĂ STUDIEM DESPRE MILENIU?

Poate îmi veți spune: „Amir, tot subiectul acesta despre mileniu este interesant, dar chiar este important? De bună seamă, este distractiv să vorbim despre lei și miei, însă există anumite doctrine esențiale și aplicabile despre care avem nevoie să știm?" Ei, bine, dacă mileniul nu este important, de ce a avut Ioan revelația aceea atât de lungă de la finalul Bibliilor noastre? Și cum rămâne cu viziunile și visele profeților din Vechiul Testament care ne oferă detalii despre mileniu? Simplul fapt că Dumnezeu a considerat că este important să aloce o porțiune atât de semnificativă din Cuvântul Său acestei bucăți de 1000 de ani ar trebui să ne fie îndeajuns ca să ne dăm seama că subiectul merită studiat.

Este îndeajuns să studiem despre mileniu și pentru faptul că ne poate stârni motivația să ne întoarcem spre cei pe care-i iubim. Trebuie să știm ce îi așteaptă dacă nu își deschid inimile față de Mântuitor.

Un alt motiv pentru care să cercetăm ce spun Scripturile despre mileniu este ca să ne asigurăm că noi înșine suntem în regulă cu Dumnezeu. Deciziile voastre de astăzi vor afecta locul și rolul

vostru din împărăția milenară. Dacă Îl alegeți acum pe Isus, veți domni cu El în viitor. Însă dacă Îl negați acum, și el vă va nega în fața Tatălui. În împărăția milenară nu există promovări. Fie veți domni, fie alții vor domni peste voi. Urmați-L astăzi pe Isus, și veți domni cu El mâine. Respingeți-L astăzi pe Isus, și s-ar putea să nici nu apucați ziua de mâine. Pavel i-a scris lui Timotei: „dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi." (2 Timotei 2:11-12) Eu aș prefera mult mai mult să fiu în rândul celor care domnesc decât în rândul celor lepădați.

Decideți astăzi. Biblia ne spune că amânarea nu este o opțiune. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii." (2 Corinteni 6:2). Dați-i inima voastră lui Hristos și veți avea asigurat un loc în familia lui Dumnezeu, apartenență la Mireasa lui Hristos, un rol de stăpânire în împărăția milenară și o veșnicie în care să experimentați noul cer și noul pământ ale Creatorului nostru.

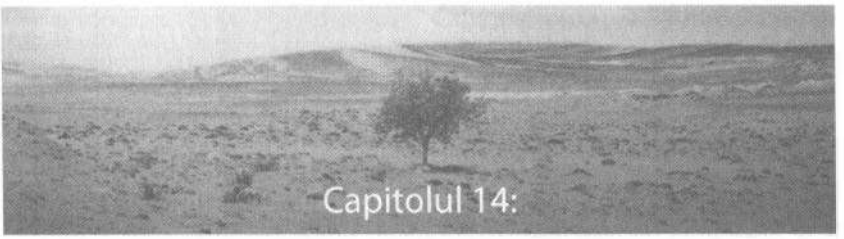

Capitolul 14:

O PRIVIRE ASUPRA CĂRȚILOR

NE AFLĂM ÎN SFÂRȘIT LA FINALUL VREMURILOR. Am fost într-o călătorie lungă – am început din Geneza și am ajuns acum la marele final al modului măreț în care Dumnezeu a orchestrat istoria. Cele vechi sunt pe cale să facă loc pentru cele noi; originalul corupt este pregătit să fie dat la o parte astfel încât modelul îmbunătățit să-i ia locul. Cerul și Pământul 2.0 sunt pe cale să fie dezvăluite. Însă, înainte să facem ultimii pași înspre veșnicie, mai sunt câteva afaceri neterminate. Mai sunt câteva evenimente care trebuie să aibă loc, iar păcatul trebuie îndepărtat odată pentru totdeauna.

Înainte de mileniu, fiara și profetul mincinos au fost aruncați în iazul de foc. „Și fiara a fost prinsă. Și, împreună cu ea, a fost prins profetul mincinos care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă." (Apocalipsa 19:20) Mai târziu, după răzvrătirea de la finalul celor 1000 de ani, și Satana a fost îndepărtat pentru totdeauna. „Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și profetul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor." (Apocalipsa 20:10) La revedere! Drum bun! N-o să-ți ducem dorul! Însă păcatul nu va dispărea odată cu îndepărtarea celor trei. Căpeteniile păcatului vor fi îndepărtate, însă natura păcătoasă va persista.

Dacă cerul nou și pământul nou vor fi medii desăvârșite, atunci păcatul și natura păcătoasă trebuie îndepărtate. Astfel este introdusă judecata finală – procesul juridic ceresc în cadrul căruia vor fi pronunțate destinele veșnice finale ale oamenilor. Cei care încă trăiesc mânjiți de păcat vor fi lepădați o dată pentru totdeauna, urmând soarta stăpânului lor, diavolul. Cei care au fost împăcați cu Dumnezeu prin sângele lui Isus Hristos vor fi salvați de la acest destin teribil. Însă de unde știm care sunt unii și care sunt alții? Este scris totul în cărți.

MARELE COLECTOR DE INFORMAȚII

Tuturor ne place confidențialitatea. Nimănui nu i-ar plăcea un Big Brother care să privească peste umărul nostru și să intervină în viața noastră. Ne înfiorăm când auzim că Facebook sau Google acumulează și stochează undeva informații despre noi și ne simțim trădați când aflăm că ne-au vândut detaliile personale colectorilor de informații și comercianților. Uneori pare că e de-ajuns doar să ne gândim că vrem să ne cumpărăm un ceas nou, că apar brusc reclame la ceasuri pe fiecare pagină pe care o deschidem.

Chiar dacă Facebook și Google se pricep la a aduna informații specifice despre noi, există Unul care o face mult mai bine. Dumnezeul nostru este marele Colector de Informații. El poate strânge până la ultima fărâmă de informații despre cine suntem și ce facem și să le stocheze pe toate în adâncimea abisală a depozitului Său lăuntric omniscient. Cunoștința lui despre noi nu se limitează la cine suntem sau ce-am făcut. Ea include tot ce vom face în toată viața noastră și ce gândim. De câte ori în Evanghelii nu a stat Isus de vorbă cu un grup de oameni și, cunoscându-le în prealabil gândurile, le-a răspuns la întrebări înainte ca aceștia să întrebe?

Dacă ar fi să deschidem arhivele minții nelimitate a lui Dumnezeu, ce cunoștință despre noi am găsi în ele? Haideți să creăm o listă:

Faptele tuturor oamenilor

„Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea." (Apocalipsa 20:12) Dumnezeu a văzut fiecare acțiune a fiecărei persoane de-a lungul timpului și le-a scris pe toate în cărțile Lui. Va veni o zi în care toate acele cărți vor fi deschise și citite cu voce tare înaintea întregii omeniri.

Numele tuturor creștinilor

„Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții a fost aruncat în iazul de foc." (Apocalipsa 20:15) Dacă toți cei care nu au numele scris în Cartea Vieții sunt condamnați, atunci cui aparțin numele scrise în Cartea Vieții? Celor care nu sunt condamnați – cei care și-au dat viața lui Hristos și s-au dedicat să-L urmeze zi de zi.

Numărul și numele tuturor stelelor

„El socotește numărul stelelor și le dă nume la toate." (Psalmul 147:4) Bine, poate partea aceasta nu are legătură directă cu omenirea, însă tot e uimitoare. Ați fost vreodată departe de oraș și ați privit spre cer? Simpla priveliște pe care o vedem cu ochiul liber este uluitoare. Când ne dăm seama că vedem doar o fracțiune minusculă din univers, ne aducem aminte de cât de imens este Dumnezeul nostru. De ce Și-ar lua Dumnezeu timp să învețe numele tuturor stelelor? De fapt, nu a făcut asta. El deja le știa, deoarece El le-a creat. Pe măsură ce le crea, le dădea un nume și o așeza pe fiecare în locul ei perfect – „Tu vei fi Steaua Bob. Tu vei fi Steaua Sally. Iar tu – cea care lucești puțin mai tare vei fi Înstelata McStarster."

Dacă lui Dumnezeu Îi pasă atât de mult de lucrurile mici, imaginați-vă cât de pasionat este de lucrurile mari.

Fiecare fir de păr din capul nostru

„Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați." (Matei 10:30) Pe bună dreptate, unele capete de oameni reprezintă o provocare mai mică pentru Dumnezeu decât altele. Este minunat că Dumnezeu ne cunoaște atât de bine, încât până și un detaliu aparent atât de nesemnificativ nu scapă purtării Sale de grijă. Dacă lui Dumnezeu Îi pasă atât de mult de lucrurile mici, imaginați-vă cât de pasionat este de lucrurile mari.

Fiecare lacrimă de-a noastră

„Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?" (Psalmul 56:8) Dacă vă simțiți singuri vreodată atunci când plângeți, să știți că nu sunteți. În acele momente dificile de durere și suferință, Domnul este acolo, simțind fiecare lacrimă pe care o vărsați. El cunoaște fiecare motiv pentru care plângeți.

Trăsăturile fizice ale fiecărei persoane

„Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele." (Psalmul 139:16) În momentul concepției, Dumnezeu știa deja cum veți arăta. Chiar înainte să vadă prima divizare a celulei, apoi următoarea, și următoarea, și următoarea – Dumnezeu v-a văzut fața și S-a bucurat de frumusețea creației Lui.

Fiecare cuvânt rostit

„Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit." (Matei 12:36) Vă mai amintiți când i-ați spus cutare și cutare lucru acelei persoane? Și Dumnezeu Își amintește. De la insultele strigate la blestemele mormăite pe sub mustață, Dumnezeu le aude pe toate și ne va trage la socoteală pentru ele. De asemenea, aude și iubește fiecare

rugăciune șoptită și exclamare de laudă – sunete care Îi desfată urechile și-I umplu inima de bucurie.

Fiecare faptă evlavioasă

„Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutorat și ajutorați pe sfinți." (Evrei 6:10) Când lăsați o cutie cu mâncare pe pragul casei unei familii nevoiașe, Dumnezeu vede. În nopțile târzii în care faceți curat în biserică pentru serviciul de a doua zi, Dumnezeu Se uită. Când vă târâți picioarele deoarece genunchii vă sunt țepeni și sensibili de la ore întregi petrecute în rugăciune, Duhul Sfânt a fost cu voi în fiecare moment. Nu există nimic făcut pentru gloria lui Dumnezeu care să fi scăpat privirii Lui sau de care El să nu-Și amintească.

Nu există nimic făcut pentru gloria lui Dumnezeu care să fi scăpat privirii Lui sau de care El să nu-Și amintească.

Investițiile în Împărăția lui Dumnezeu

„Ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră." (Matei 6:20-21) Am fost în multe biserici și am participat la numeroase servicii. În unele biserici stau pe primul rând până când sunt invitat pe scenă să vorbesc. În altele, am un scaun pregătit pe scenă. Este minunat ce pot să văd din acea poziție avantajoasă – adeseori lucruri pe care credeți că nimeni nu le vede.

Pot să vă văd pe cei care moțăiți și pot să văd reacția pe care o aveți când soția vă înghiontește să vă treziți. De obicei pot să fac diferența între situația în care cineva caută un pasaj din Biblie pe telefon sau cea în care cineva își verifică pagina de Facebook în timp ce încearcă să pară că verifică un pasaj din Biblie. De

asemenea, pot să-i văd pe cei care, la momentul colectei, se uită în stânga și dreapta să se asigure că toată lumea vede ce sume pun ei în coș. Apoi sunt cei care strecoară pe ascuns ceva în coș, sperând că nimeni nu observă ce fac. A doua modalitate reprezintă modul în care ar trebui să o facem. Înveliți-vă bancnota de 100 lei în una de 5 lei. Dumnezeu știe cât dăruim – nu există niciun motiv pentru care ar trebui să mai știe și altcineva. Noi ne adunăm comori în ceruri, nu laude pe pământ.

Cei care se tem de Dumnezeu

„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui." (Maleahi 3:16) Cei care I se închină lui Dumnezeu și doresc să-L cunoască sunt recunoscuți și auziți de El. De asemenea, El Se asigură că numele lor este trecut în cartea aducerii Lui aminte.

Asta ne duce înapoi la cărțile din Apocalipsa 20:11-15. Aceste cărți sunt pline cu nume și informații. În primul volum apar toți oamenii din toată vremea și de pretutindeni. Fiecare persoană care s-a născut vreodată a fost trecută în această carte. Cea de-a doua este Cartea Vieții. Aceasta cuprinde lista cu toți cei destinați să petreacă veșnicia împreună cu Dumnezeu.

Într-un anumit sens, ambele cărți sunt cărți ale vieții – una îi include pe toți oamenii care au trăit, iar cealaltă pe toți cei care vor intra în veșnicie. Cea dintâi este cea mai neînsemnată, pe când cea de-a doua este cea mai importantă. Ca în cazul sărbătorilor, există o umbră și apoi există o substanță.

DUALITATEA CĂRȚILOR

Între cele două cărți există o dualitate vizibilă de-a lungul Scripturii. Aceasta se vede în cele două nașteri ale noastre. Câți

dintre voi care citiți această carte v-ați născut la un moment dat în viața voastră? Bănuiesc că procentajul este destul de ridicat. S-ar putea să risc puțin acum, însă vă pot garanta că nu există nici o persoană care să trăiască astăzi pe pământ care nu și-a început viața fiind întâi născută. Cu toate acestea, Isus ne spune că mai există o a doua naștere – una care nu stă la începutul vieții noastre fizice, ci la începutul celei veșnice.

> Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu."
>
> Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?"
>
> Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu." (Ioan 3:3-5)

În 1998, când am călătorit prima oară în Filipine, înaintea unui serviciu divin, am fost abordat de cineva care m-a întrebat dacă sunt catolic sau născut din nou. Nu eram sigur ce să răspund, deoarece știu că cele două variante nu se exclud neapărat între ele. Până la sfârșitul serii am ajuns să înțeleg că „născut din nou" era pur și simplu termenul pe care congregația îl folosea ca să facă o distincție între creștinii evanghelici și catolici. Totuși, felul în care Isus a folosit expresia implică mai mult decât un simplu titlu sau un termen descriptiv. Este un cuvânt-imagine minunat.

Fariseul Nicodim nu putea înțelege la ce S-a referit Isus când a vorbit despre nașterea din nou. Nu este imposibil ca cineva să se întoarcă în pântecul mamei lui? Și, chiar dacă nu ar fi, cine ar vrea să facă asta? Isus a explicat că oamenii au nevoie să se nască din apă și din Duh. Toți ne-am născut din apă. Vreme de 9 săptămâni, fiecare dintre noi am fost înotători grozavi. Apoi s-a

rupt apa, iar noi am văzut lumina zilei. Prin acest proces ne-am născut în viața fizică.

Pentru viața veșnică, avem nevoie să ne naștem din Duhul. Prima naștere – cea din apă – este necesară ca să fim admiși în lumea naturală. Cea de-a doua este necesară admiterii în lumea cerească. Nașterea din apă are loc la începutul vremii noastre pe pământ. Nașterea spirituală poate începe în orice moment, atâta timp cât încă avem suflare. Nașterea fizică este pasivă – nu facem nimic ca să se întâmple. Nașterea spirituală este activă – are loc când alegem să-L urmăm pe Isus Hristos.

A doua dualitate este observată în cele două vieți ale noastre. Pavel a scris: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi." (Romani 8:11) După cum nădăjduiesc că putem cădea cu toții de-acord, fiecare dintre noi suntem vii din punct de vedere fizic. Totuși, viața pe care o ducem acum nu este de-ajuns. Aceasta este doar viața unei persoane cu un trup muritor. Când vă veți naște din nou, Duhul Celui care L-a înviat pe Isus din morți va locui în voi. Aceasta este noua viață. Prima viață este temporară – va avea un final. Cea de-a doua este eternă – va dăinui pe vecie.

În aceeași manieră în care sunt două vieți, există și două morți. Oricât de tragic este acest lucru, oamenii mor. „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata." (Evrei 9:27) Moarte pur și simplu este un lucru care se întâmplă în cursul vieții. Trupul fizic are atașată o dată a expirării, și într-o zi, vremea lui se va fi scurs. Este posibil, cu toate acestea, să fim morți chiar dacă pe plan fizic suntem încă vii. „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile." (Coloseni 2:13) Păcatul ne omoară pe plan spiritual. Însă prin lucrarea lui

Hristos de la cruce și prin iertarea care a rezultat în urma acesteia, Dumnezeu ne aduce înapoi la viață.

După cum am învățat mai devreme, există două învieri. Prima a început cu Isus, „pârga celor adormiți" (1 Corinteni 15:20). Lazăr a murit, a fost înviat și a murit din nou. Nimeni în afară de Isus nu a fost înviat fără să mai moară iarăși. Din moment ce El este cel dintâi rod, știm că, atunci când vom fi înviați să fim cu Domnul nostru, noi, la fel ca Isus, am terminat-o odată pentru totdeauna cu moartea. Cea de-a doua înviere va avea loc la finalul împărăției milenare. Toți oamenii care au trăit vreodată vor avea parte de una din cele două învieri. Felul în care va arăta învierea voastră va depinde de o altă dualitate – dacă sunteți credincioși sau necredincioși.

Iar asta ne conduce la ultima dintre dualități – cele două cărți. Primul set de cărți este cel mai puțin semnificativ. Acestea conțin numele fiecărei persoane care s-a născut vreodată. Cea de-a doua este Cartea Vieții Mielului. Este cartea care prezintă trecerea de la viața fizică la cea veșnică.

DESCHIDEREA CĂRȚILOR

În Apocalipsa 20:12, Ioan revelatorul ne descrie ce se va întâmpla în ceruri:

> Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.

Imaginați-vă această scenă uimitoare. Vom sta înaintea lui Dumnezeu. Cărțile se vor deschide și, unul câte unul, bărbații și femeile din toate generațiile vor fi judecați bazat pe acțiunile lor din timpul vieții lor. Daniel este și mai pitoresc în descrierea pe care o aduce aceleiași săli de judecată:

> Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au aşezat nişte scaune de domnie. Şi un Îmbătrânit de zile a şezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, şi părul capului Lui era ca nişte lână curată; scaunul Lui de domnie era ca nişte flăcări de foc, şi roţile lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea şi ieşea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ţinut judecata şi s-au deschis cărţile. (Daniel 7:9-10)

Aceasta este o judecată publică şi toţi cei aflaţi de faţă vor auzi păcatele fiecărui acuzat. La Dumnezeu, totul este pe faţă. Nimic nu rămâne ascuns. Fiecare acţiune alături de ruşinea şi vina care vin odată cu ea vor fi dezvăluite. Apoi se va auzi verdictul: „Vinovat!" Aceasta este o scenă care mă face să mă cutremur şi mă umple de întristare. Dar totuşi nu mă umple de teamă, deoarece eu nu voi avea parte de această judecată. Eu mă voi afla în tribună – un observator, nu un acuzat.

În partea din faţă a sălii, cărţile vor fi deschise şi toţi oamenii vor primi pedeapsa dreaptă pentru păcatele lor. Urmărirea tuturor acestora din tribună cel mai probabil va reprezenta o experienţă dificilă. Poate veţi vedea oameni pe care îi iubiţi, oameni pe care vreţi să-i ajutaţi, oameni pe care vreţi să-i salvaţi. Însă va fi prea târziu. Nu veţi mai putea face nimic.

Poate veţi vrea să fiţi voi pedepsiţi pentru păcatele altcuiva. Moise a încercat asta, însă nu a funcţionat. După ce a petrecut o vreme cu Dumnezeu pe Muntele Sinai, a coborât şi a văzut acel viţel de aur cumplit. 40 de zile fusese sus pe munte – prezenţa lui Dumnezeu a fost cu el, arzând muntele, gravând legea Lui. Acum, Moise era furios şi devastat de ceea ce a văzut. Cunoştea gravitatea păcatului poporului şi pedeapsa pe care acesta o merita.

Şi totuşi, în ciuda păcatului lor şi răzvrătirii împotriva lui

Dumnezeu și împotriva lui, Moise încă îi iubea pe oameni. De fapt, i-a iubit îndeajuns de mult cât să-și pună la bătaie destinul lui veșnic pentru ei. El a pledat înaintea Domnului: „Ah! poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!" (Exod 32:31-32) Moise era gata să îi fie șters numele din Cartea Vieții Mielului, dacă asta ar fi însemnat ca numele israeliților să rămână scrise în continuare în ea.

Însă Dumnezeu nu a acceptat. El i-a răspuns: „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea...în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor!" (versetele 33-34). Fiecare om va fi pedepsit pentru păcatele lui/ei. Există Un singur substitut pentru păcatele noastre, și nici Moise, nici noi nu ne-am califica să fim acesta.

Poate în timp ce vom urmări cu disperare judecata veți vrea să fie înlocuit numele vostru din Cartea Vieții cu cel al unei persoane iubite. La fel ca inima lui Moise, și a lui Pavel se frângea pentru poporul său. El înțelegea condiția lor de oameni pierduți din pricina respingerii lui Mesia care le-a fost trimis. Pavel era un evreu ortodox – el înțelegea felul în care evreii aderau la lege, dedicarea lor față de ritualuri și mândria lor că fac parte din poporul ales al lui Dumnezeu. Într-o rugăciune sfâșietoare, el a pledat înaintea lui Dumnezeu: „Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești." (Romani 9:3) El spunea că dacă moartea lui spirituală ar putea însemna mântuirea evreilor apropiați, el ar consimți oricând să moară. Însă Dumnezeu nu lucrează în felul acesta. Fiecare om este responsabil de faptul că îi apare numele în cartea judecății.

CARTEA VIEȚII MIELULUI

Pe cea de-a doua carte, Cartea Vieții Mielului, trebuie noi să ne focalizăm și în ea să ne punem nădejdea. Din nou, primul set de

cărți conține numele fiecărei persoane născute vreodată. Numele din acea carte sunt temporare și vor fi șterse când oamenii vor muri. Dar nu va fi la fel în cazul cărții celei mai importante. Când un nume este scris aici, rămâne scris.

Yom Kippur este Ziua Ispășirii a evreilor. Înainte de această zi sfântă, evreii postesc 25 de ore. Cerința religioasă este un post de 24 de ore, însă noi ne-am gândit că mai bine să mai adăugăm încă o oră, doar ca să fim siguri. Nu putem ști niciodată cât de furios ar fi Dumnezeu dacă furăm un minut sau două. La Yom Kippur avem o binecuvântare tradițională pe care ne-o spunem unii altora: „Fie ca numele tău să fie scris în carte." Aceasta este Cartea Vieții sau cartea de aducere aminte despre care scrie în Maleahi:

> Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui.
>
> Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi voi face o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său care-i slujește. (Maleahi 3:16-17)

Gândiți-vă la cât de tragică este această binecuvântare. În esență, noi spunem: „Poate că numele tău a fost scris anul trecut în carte, dar poate, pentru că ai fost destul de groaznic anul acesta, numele tău a fost șters. Nădăjduiesc să poți ajunge să-ți fie numele scris din nou."

Poporul evreu înțelege, când vine vorba de cartea obișnuită a vieții, că păcatul poate aduce moarte și că moartea îți îndepărtează numele din acea carte. Totuși, lucrurile stau diferit când vine vorba de Cartea Vieții Mielului. În primul set de cărți, numele sunt scrise cu cerneală. În cea de-a doua și cea mai importantă, numele sunt scrise cu sânge. Iar sângele nu este al nostru – este

sângele desăvârșit al Mielului lui Dumnezeu, care și l-a dat pentru iertarea păcatelor noastre. Este sângele care ne-a răscumpărat pentru viața veșnică. Acest sânge este permanent, indestructibil, imposibil de șters. Întrebarea pe care trebuie să o adresăm nu este „Pot să-mi pierd mântuirea?", ci „Sunt eu cu adevărat mântuit?"

ESTE SCRIS NUMELE VOSTRU ÎN CARTEA VIEȚII?

Asta ne conduce la ultima și cea mai importantă întrebare din această carte: Este numele vostru scris în Cartea Vieții? Isus a spus clar care este calea înspre mântuire: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." (Ioan 14:6)

Mântuirea nu vine printr-o confesiune aparte sau în urma faptului că suntem îndeajuns de buni. Nu vă puteți naște din nou și să fiți creștini doar pentru că părinții voștri sunt creștini, și mântuirea nu vă poate fi turnată pe cap de un pastor sau un preot când sunteți copii. Mântuirea vine când hotărâți să vă dați viețile lui Isus, să acceptați darul fără de plată al mântuirii și să vă dedicați să trăiți pentru El.

Pavel a scris: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni." (Efeseni 2:8-9) Mântuirea este o lucrare *a lui Dumnezeu*, nu *a noastră*. Este vorba despre faptul că eu și voi acceptăm invitația harului lui Dumnezeu, nu despre a ne câștiga intrarea.

Cum putem primi darul fără de plată al mântuirii? Crezând că lucrarea lui Isus de la cruce este suficientă ca păcatul să ne fie iertat și să primim viața veșnică și dedicându-ne să-L facem pe El centrul vieții noastre. „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire." (Romani 10:9-

10) Tot ce ne cere Dumnezeu este o rugăciune simplă a credinței și o dedicare din adâncul inimii.

Când vă dedicați Lui, relația voastră cu Hristos este restaurată. Acum sunteți în El, iar El este în voi. Această relație vă asigură că aveți numele scris în Cartea Vieții. Ioan a scris:

> Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viața veșnică. (1 Ioan 5:11-13)

Observați verbul „să știți". Cât de puternic și mângâietor este! Ioan nu spune „să vă doriți" să aveți viața veșnică, sau „să sperați" că aveți viața veșnică. El spune *să știți* fără urmă de îndoială că numele vă sunt scrise în Cartea Vieții Mielului și că vă veți petrece veșnicia în cerul nou și pământul nou, bucurându-vă de prezența Domnului și Mântuitorului vostru, Isus Hristos.

Până când acea Zi va veni... să ne focalizăm pe afacerile Tatălui, știind că nu mai este multă vreme.

CÂT DE CURÂND

Ziua se apropie. Aceasta este Ziua când Isus Își va răpi biserica de pe pământ ca să se întâlnească cu El. Este Ziua judecății lui Dumnezeu asupra păcătoșilor și a disciplinării poporului Său, Israel. Este Ziua în care Isus va pune piciorul pe Muntele Măslinilor, venind a doua oară să locuiască pe pământ, alături de creația Lui. Este Ziua domniei Regelui regilor de pe tronul Său din Ierusalim. Este Ziua legării Satanei și apoi a eliberării lui și a celei din urmă răzvrătiri a omenirii. Este Ziua judecății de la scaunul de domnie mare și alb, când oile vor fi separate de capre. Și este Ziua cerului

nou și pământului nou, unde ne vom bucura pentru eternitate de prezența Domnului.

Până când acea Zi va veni, să ne odihnim în nădejdea mântuirii noastre prin Isus Hristos. Și haideți să ne focalizăm pe afacerile Tatălui, știind că nu mai este multă vreme. Așa cum spune Evrei 10:23-25:

> Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejdii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.

NOTE DE FINAL

Capitolul 1: Mulțumiri

1. Brooke Seipel, „Google Searches Spike for 'World War 3' amid Heightened Tensions Abroad", The Hill, 14 aprilie 2017, https://thehill.com/blogs/blog-briefing-room/news/328948-google-searches-spike-for-world-war-3-amid-heightened-tensions.
2. Neil Connor și David Millward „World 'on the Brink of Thermo-Nuclear War', as North Korea Mulls Test That Could Goad Trump", The Telegraph, 14 aprilie 2017, www.telegraph.co.uk/news/2017/04/13/us-may-launch-strike-north-korea-goes-nuclear-weapons-test/.
3. Dahlia Kholaif și Tamera El-Ghobashy, „Blasts Hit Two Egyptian Churches, Killing at Least 47", The Wall Street Journal, 9 aprilie 2017, www.wsj.com/articles/egyptian-church-hit-by-bomb-blast-1491727099.
4. James Macintyre, „Egyptian Coptic Priest Delivers Inspiring Christian Message to Bombers: 'Thank You, We Are Praying for You'", Christian News on Christian Today, 13 aprilie 2017, www.christiantoday.com/article/egyptian-coptic-priest-delivers-inspiring-christian-message-to-bombers-thank-you-we-are-praying-for-you/107295.htm.
5. Avi Lewis, „Saudis 'Would Let Israeli Jets Use Their Air Space to Attack Iran'", The Times of Israel, 25 februarie 2015, www.timesofisrael.com/saudis-said-to-mull-air-passage-for-israeli-jets-to-attack-iran/.
6. „List of Large Volcanic Eruptions in the 21st Century", Wikipedia, Wikimedia Foundation, 9 mai 2019, https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_large_volcanic_eruptions_in_the_21st_century.
7. „UN Issues Urgent Appeal for $4.4 Billion in Famine Aid", Philanthropy News Digest, 14 martie 2017, http://philanthropynewsdigest.org/news/un-issues-urgent-appeal-for-4.4-billion-in-fam ine-aid.

Capitolul 4: O perioadă extinsă de 70 de săptămâni

1. BibleGateway. Bible Gateway Blog, www.biblegateway.com/resources/encyclopedia-of-the-bible/Apocalyptic-Literature.
2. Clarence Larkin, „Mountain Peaks of Prophecy by Clarence Larkin", http://clarencelarkincharts.com/Clarence_Larkin_6.html.

Capitolul 5: Umbra cu bătaie lungă a Paștilor

1. Sam Behrens, „How Creepy Holographic Concerts Are Transforming the Future of the Music Business", Mic, 26 octombrie 2015, https://mic.com/articles/89785/how-creepy-holographic-concerts-are-transforming-the-future-of-the-music-business#.qPABqRxKR.
2. Ben Sales, „Christians Who Celebrate Rosh Hashanah and Yom Kippur a Growing Trend", The Times of Israel, 26 august 2017, www.timesofisrael.com/christians-who-celebrate-rosh -hashanah-and-yom-kippur-a-growing-trend/.

Capitolul 6: Umbra cu bătaie lungă a celorlalte sărbători

1. „The Omer Offering", The Temple Institute, www.templeinstitute.org/the_omer_offering.htm.
2. Strong's Hebrew: 6016, עֹמֶר (Omer) - Omer, https://biblehub.com/hebrew/6016.htm.
3. Shemot Rabbah 5:9, www.sefaria.org/Shemot_Rabbah.5.9?lang=bi.

Capitolul 7: Priveliștea din Orientul Mijlociu

1. „Runaway Train Stopped After Uncontrolled 2 Hours", *CNN*, 16 mai 2001, www.cnn.com/2001/US/05/15/runaway.train.05/.
2. „Demographics of Islam", Berkley Center for Religion, Peace and World Affairs, http://berkleycenter.georgetown.edu/essays/demographics-of-islam.
3. Alastair Tancred, „Saudi Arabia Offers to Build the 'Biggest' Football Stadium in Iraq", *Daily Mail Online*, 13 martie 2018, www.dailymail.co.uk/news/article-5483295/Saudi-Arabia-offers-build-biggest-football-stadium-Iraq.html.
4. Lisa Barrington et al., „Lebanon's Hariri Rescinds Resignation, Drawing Line under Crisis", *Reuters*, 5 decembrie 2017, www.reuters.com/article/us-lebanon-politics-idUSKBN1DZ1CG.

Capitolul 8: Priveliștea din Israel

1. Will Kenton, „Silicon Valley", *Investopedia*, 25 iunie 2018, www.investopedia.com/terms/s/siliconvalley.asp.
2. Ed Zwirn, „Israel's Tech Startups Are Giving Silicon Valley a Run for Its Money", *New York Post*, 28 mai 2017, https://nypost.com/2017/05/28/israels-tech-startups-are-giving-silicon-valley-a-run-for-its-money/.
3. Sharon Udasin, „A Drip Revolution Around the World", *The Jerusalem Post*,

23 aprilie 2015, www.jpost.com/Israel-News/A-drip-revolution-around-the-world-398660.

4. Emily Harris, „Israel Bets on Recycled Water to Meet Its Growing Thirst", *NPR*, 21 iunie 2015, www.npr.org/sections/parallels/2015/06/21/415795367/israel-bets-on-recycled-water-to-meet-its-growing-thirst.
5. „Israel GDP per Capita [1960–2019] [Data & Charts]", www.ceicdata.com/en/indicator/israel/gdp-per-capita.
6. Larisa Brown, „Migrants Wait in Libya to Cross the Sea after Italy Turned Boats Away", *Daily Mail Online*, 9 iulie 2018, www.dailymail.co.uk/news/article-5932107/Migrants-wait-Libya-cross-Mediterranean-Europe-Italy-turned-boats-away.html.
7. „Read the Full Jewish Nation-State Law", *The Jerusalem Post*, 19 iulie 2018, www.jpost.com/ Israel-News/Read-the-full-Jewish-Nation-State-Law-562923.
8. Peter Beaumont, „EU Leads Criticism After Israel Passes Jewish 'Nation State' Law", *The Guardian*, 19 iulie 2018, www.theguardian.com/world/2018/jul/19/israel-adopts-contro versial-jewish-nation-state-law.
9. Matt Egan, „America Is Set to Surpass Saudi Arabia in a 'Remarkable' Oil Milestone", *CNN*, 21 martie 2019, www.cnn.com/2019/03/08/business/us-oil-exports-saudi-arabia/index.html.
10. „Text: Obama's Speech in Cairo", *The New York Times*, 4 iunie 2009, www.nytimes.com/2009/06/04/us/politics/04obama.text.html.
11. Habib Toumi, „1.4 Million Dead Due to Arab Uprisings", *Gulf News*, 28 august 2018, https://gulfnews.com/world/gulf/bahrain/14milliondeadduetoarabuprisings1.2271986.
12. „Yemen's Houthi Rebels Launch Missiles towards Makkah and Riyadh", *The National*, 20 mai 2019, www.thenational.ae/world/mena/yemenshouthirebelslaunchmissilestowardsmakkahandriyadh1.863838.
13. Ken Silverstein, „Israel's Natural Gas Discoveries Are Bridging Political Divides and Are Forging Economic Ties", *Forbes*, 18 aprilie 2019, www.forbes.com/sites/kensilverstein/2019/04/18/israelsnaturalgasdiscoveriesarebridgingpoliticaldivides andareforgingeconomicties/.
14. „Israel Named World's 8th Largest Arms Exporter", *The Times of Israel*, 13 martie 2019, www.timesofisrael.com/israelnamedworlds8thlargestarmsexporter/.
15. Nektaria Stamouli, „Israel, Greece and Cyprus Back EastMed Gas Pipeline", *The Wall Street Journal*, 20 decembrie 2018, www.wsj.com/articles/israelgreeceandcyprusbackeastmedgaspipeline11545330357.
16. Marton Dunai şi Jeffrey Heller, „EU Eastern States Say Bloc Must Show More Support for Israel", *Reuters*, 19 iulie 2017, www.reuters.com/article/ushungaryisraelidUSKBN1A40WZ.

17. Jonathan Lis, „Netanyahu Meets with Reelected Kenyan President, Other African Leaders", Haaretz.com, 28 noiembrie 2017, www.haaretz.com/israelnews/netanyahumeetswithreelectedkenyanpresidentotherafricanleaders1.5627092.
18. Tamar Beeri, „Israel 5778 in Numbers: 25,000 New Olim, 89% of Israelis Are Happy", *The Jerusalem Post*, 4 septembrie 2018, www.jpost.com/IsraelNews/Israel5778innumbers25thousandnewOlim89percentofIsraelisarehappy566475.

Capitolul 9: Când cel care împiedică încetează să mai împiedice

1. „Facts About the 1889 Flood", *Johnstown Area Heritage Association*, www.jaha.org/attractions/johnstownfloodmuseum/floodhistory/factsaboutthe1889flood/.
2. „Who Is Pastor Apollo Quiboloy?", *Apollo Quiboloy*, 12 aprilie 2019, www.apolloquiboloy.com/ whoispastorapolloquiboloy/.
3. „Kingdom of Jesus Christ TNAEN | Pastor Apollo Quiboloy", *Kingdom of Jesus Christ*, https://kingdomofjesuschrist.org/.

BEHOLD ISRAEL

Behold Israel este o organizație non-profit fondată și condusă de Amir Tsarfati, un nativ israelian. Misiunea acesteia este să ofere rapoarte de încredere și exacte asupra evenimentelor din Israel și din regiunile înconjurătoare.

Prin intermediul website-ului organizației, a aplicației gratuite, a mediei sociale și a învățăturilor în mai multe limbi, lucrarea ajunge la comunități din întreaga lume. Învățăturile lui Amir de la fața locului explică rolul central al lui Israel în Biblie și prezintă adevărul despre evenimente actuale în toiul discriminării mediei globale la adresa Israelului.

Descoperiți mai multe pe **BeholdIsrael.org**

CĂRȚI DE AMIR TSARFATI

publicate în România de Alfa Omega Publishing

CEASUL DE PE URMĂ

Cu toții avem întrebări despre vremurile din urmă. Însă, după cum explică Amir Tsarfati, un israelian creștin și un respectat învățător al Bibliei, profețiile biblice sunt o taină, nu un secret. Înțelegerea este disponibilă oricui își face timp să le studieze. Dorim ca această carte să vă fie o călăuză.

ZIUA SE APROPIE

În calitate de israelian nativ și creștin, Amir Tsarfati are o perspectivă distinctă care împletește istoria biblică cu evenimentele actuale și cu profețiile biblice ca să aducă lumină asupra misterelor care înconjoară vremurile din urmă.

Contact: www.alfaomega.tv | 0256-284.913 | comenzi@alfaomega.tv

OBSERVAȚI SEMNELE VREMURILOR?

Isus a vorbit în Biblie despre semnele care ne vor arăta clar că venirea Lui este aproape. Care sunt acele semne? Sunt ele vizibile azi?

În calitate de israelian nativ și creștin, Amir Tsarfati are o perspectivă distinctă care împletește istoria biblică cu evenimentele actuale și cu profețiile biblice ca să aducă lumină asupra misterelor care înconjoară vremurile din urmă. Din poziția lui favorabilă din Orientul Mijlociu și printr-un studiu atent al Bibliei, Amir indică spre dovezi care ne informează că întoarcerea Domnului este iminentă.

Din Ziua se apropie veți învăța:

- Planurile lui Dumnezeu pentru Israel, lume, biserică și voi
- Că semnele întoarcerii lui Hristos sunt vizibile pretutindeni în jurul nostru
- Despre pelicula de înșelăciune care îi va momi pe oameni, îndepărtându-i de adevăr
- Cum chiar astăzi Dumnezeu Se descoperă oamenilor și le schimbă inima
- Despre minunile care ne așteaptă în împărăția milenară viitoare a lui Isus

Când căutați nădejde și claritate referitoare la zilele din urmă ale pământului, faceți ca Biblia să fie singura sursă la care alergați după răspunsuri.

AMIR TSARFATI este un israelian nativ și un fost maior în Forțele de Apărare Israeliene. El este fondatorul și președintele organizației Behold Israel – o lucrare non-profit care oferă acces la noutăți și informații despre Israel dintr-o perspectivă biblică și profetică. Amir este căsătorit și are patru copii. El locuiește în zona nordică a Israelului.

Alfa Omega Publishing
ISBN 978-606-045-015-3